

Ted Clever

Az örület szigete

Már hetek óta nem tudtam mit kezdeni magammal, amikor vészjósló hangon megcsörrent a telefon. Természetesen az Ezredes hívott. Csak közölni akarta, hogy ki az a fickó, aki rendszeresen kirámoltatja a Haditengerészet fegyverraktárait. Hosszas alkudozás után ráálltam, hogy segítsek neki megkeresni a megtévedt jófiút.

A városban izzott a levegő. Olyan forróság volt, hogy az aszfalt jobban gőzölgött, mint egy forró kávé Sammy lerobbant lebujában. Az utcákon szinte senki sem járt, kivéve azt a néhány környékbeli csóró kisgyereket, akik vidáman turkáltak a szemeteskonténerekben, nem törődve a hatalmas büzzel. Jól láthattam őket, hiszen majdnem az ablaknál álltam. Mentségemre szóljon, hogy éppen egy jéggel telepakolt whiskyspoharat szorongattam, jóféle kanadai nedűvel.

Nem is kívánhattam volna jobbat. Mégsem voltam igazán boldog. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem voltam kellőképpen másnapos, azt azonban nem hiszem el, hogy ez elengedhetetlen tartozéka lenne egy igazán profi, mégis rosszulfizetett majdnem-magán nyomozónak.

Minden ekkor kezdődött. Olyan hirtelen, mint amikor egy verőfényes nyári délutánon egy vakítóan fényes villám hasítja ketté az eget, és egy békésen fagyaltozgató embert üt agyon. Persze, most nem a nyári villámok által agyoncsapott fagyaltozgató emberek miatt akarok keseregni. Csak hát előre szeretnék szólni, mert ha az óvatlan olvasó belemerül az első fejezetbe, akkor már szinte semmi esélye sem lesz arra, hogy letegye a könyvet. Akkor pedig hamarosan olyan kalandokban lesz része, melyeket én sem kívántam magamnak annak idején, amikor mindezek velem és néhány társammal akaratumkon kívül mind megestek.

Na persze. Minden ponyvaíró ezzel kezdi, a végére pedig kisül, hogy egy nagy marhaság az egész. Pedig most nem így lesz.

Erre szavamat adom.

Nos, tehát ott hagytam abba, hogy éppen Billy Roy után nyomoztam, amikor egy újabb fejlemény kapcsán be kellett jutnom a Haditengerészet irattárába. Nem esett nehezemre a dolog, mert volt ott egy régi haverom még a harcos időkből, hát megkértem, hogy csempésszen be az éjszaka folyamán. Ő volt ott a biztonságiak főmuftija, így semmi sem akadályozhatta meg, hogy nyugodtan turkálhassak a poros akták között. Kezdetben aggódott egy kissé, de lehengerlő formámat megvillantva sikerült meggyőzőnöm szándékaim ártalmatlanságáról. A szokásos üdvözlési formulák elhangzása után végigkísért a labirintusszerű alagsori folyosókon, míg el nem jutottunk a molyrágta archívumba. Ketten kellett nekifeszülnünk az ajtónak, hogy végre hosszú nyikorgások kíséretében belépési engedélyt kaphassak. Ott leültetett egy pókhálós székre, végighallgattam Moses gyorstanfolyamát a számítógép kezeléséről, majd magamra maradtam.

- Ha végeztél, csak emeld fel a telefont, és máris jövök érted - mondta biztatóan és nyomtalanul eltűnt.

Azt hittem jobb lesz, ha el sem engedem magam mellől, mert szinte biztos voltam benne, hogy el fogok tévedni abban a nagy hodályban. Ennek ellenére gyorsan megtaláltam, amit kerestem. Nem sok adat volt az öreg Billyről, de azért valamicskét segítettek kétségbeesett helyzetemen.

Amikor végeztem az adatok elemzésével, elkezdtem csak úgy véletlenszerűen nézelődni a számítógép adatbázisában. Bizonyára ismerik a kíváncsiságnak ezt a kissé tiltott kielégítési formáját, hiszen ki lenne az, aki kihagyna egy ilyen lehetőséget?

Én sem hagyhattam ki.

Már vagy félórája olvasgattam a számomra semmitmondó neveket és adatokat, amikor egy érdekes dologra bukkantam. Egy név volt: Moira Gele Braun. Még sohasem hallottam ilyen különös nevet, de ez még nem is lett volna baj. Az volt a furcsa, hogy a születési időpont nagyon közelinek tűnt. Akárhogy is számolgattam, ez a lány mindössze tizenöt éves volt és bármennyire erőltettem az agyamat, nem sikerült rájönnöm, hogy mi a fenét kereshet egy gyerek a haditengerészet számítógépes adatbázisában. Ezért keresésre állítottam a programot, és a keresett adatként Moira Gele Braun születési évét adtam meg. Összesen még huszonnyolc nevet írt ki a számítógép, akik abban az évben születtek és a nyilvántartásban szerepeltek. A gép szerint ugyanabban az iskolában tanultak, sőt osztálytársak voltak, és ezerkilencszáznegyvenöt július tizennegyedikén mindannyian eltűntnek lettek nyilvánítva.

Egyre jobban kezdett érdekelni a dolog, de a számítógéptől többet nem tudhattam meg, ugyanis a többi adat a szigorúan bizalmas kategóriába tartozott.

Felemeltem asztalon fekvő telefont.

- Mi az Ted, már végeztél? - halottam Moses mindig vidám hangját a telefonban.

- Még nem. De van itt valami érdekes a szigorúan bizalmas adatok között, ami nagyon érdekelne. Hogyan tudnék bejutni a rendszerbe?

- Hát oda öregem, sehogy! - válaszolta. - Azt a kódot csak a legfelsőbb vezetők tudják, és nem hiszem, hogy néhány sörért odaadnák! Inkább kérdezd meg a gépet, hogy hol találhatsz hozzá kiegészítő anyagot, azután nézz körül a polcokon! A fényképek és a papírok nincsenek beleyűrve a számítógépbe.

- Kösz, Moses! Megnézem, azután megyek.

Letettem a telefonkagylót és lekértem a Moira Gele Braun adataihoz tartozó kiegészítő anyagok listáját a géptől. Hát nem sokat találtam. Mindössze egy iskolai füzet szerepelt a nyilvántartásban. Megkérdeztem melyik polcon van, és felálltam, hogy megkeressem. Nem volt nehéz, gyorsan megtaláltam. Lefűjtam róla a port és felemeltem, de amint megláttam a füzetborítóra írt feliratot, legszívesebben hülyére röhögtem volna magam. Az amerikai hadseregre mindig is jellemző volt a titkolózás, de most nagy hibát követtek el. Hiába titkosították le az adatokat a számítógépben, az a füzet, amit a kezemben tartottam, minden kérdésemre választ adhatott.

A kezemben Moira Gele Braun iskolai füzetbe írt naplója feküdt.

Visszamentem az íróasztalhoz, leültem, és olvasni kezdtem az Amerikai Egyesült Államok hadserege számára oly fontos kislány szép, de az átázástól kissé elmosódott írását.

1985. Július 14. Kedves Naplóm! A nevem Moira Gele Braun. Nem vagyok osztályelső a tanulásban, de a legrosszabb sem. Tizenöt évvel ezelőtt születtem Arkansasban, egy kissé talán túlzottan vallásos szülők egyetlen gyermekeként.

Ennyit rólam.

A mai napon kezdődik az igazi vakáció.

Az iskolánk igazgatója betartotta az osztálynak tett ígéretét és valóban szerzett nekünk egy kis turistahajót. Az egészben az a legjobb, hogy csak egyetlen tanár jött velünk. A múlt ősszel a fiúk megnyerték az iskolák közötti baseball-bajnokság döntőjét, ezért megígérte a diri, hogy a szép eredményért az iskola költségén mehet nyaralni az osztály, ahová csak akar. Persze, nem a világ végére, hanem a kontinens valamelyik közelebbi részére.

Sokat vitatkoztunk, míg sikerült eldöntenünk, hogy a Barayaco-öbölbe menjünk. A fiúk azt akarták, hogy ne kelljen a lányokat is magukkal vinni. A földrajztanár azt mondta, hogy nagyon jól választottunk, mert ott nem fognak zavarni a turisták, és a hatalmas öböl bármelyik partja alkalmas a táborozásra.

Csak Mr. Wilson, a tornatanárunk jött velünk. Elég rendes pasas, nem szól ránk, ha egy kicsit rosszkodni van kedvünk.

Ma délben érkeztünk ide, de úgy egyeztünk meg, hogy még nem kötünk ki sehol, hanem az első éjszakát a tengeren töltjük. Így sokkal érdekesebb, és majd holnap bőven lesz időnk jó táborhelyet keresni.

Lehet, hogy ilyen emlékezetes nyaram úgysem lesz néhány évig, ezért elkezdtem naplót vezetni. Mindennap beírom a fontos eseményeket, és talán majd ősszel kapok érte néhány jó pontot az iskolában.

Nagyon szép az éjszaka. Rajtam kívül már mindenki alszik a hajón. A kormánynál sem áll senki.

Azt hiszem, én is lefekszem aludni.

Július 15. *A mai napon mégsem kötöttünk ki. Amikor felébredtünk, nem találtuk egyik partot sem. Eltűnt a Barayaco-öböl, pedig tegnap este, amikor a naplót írtam, még megvolt.*

A mindig okoskodó Harrison szerint elaludt a tornatanár-kormányosunk és kisodródottunk a nyílt tengerre. Minden jel arra utalt, hogy igaza van. Én is láttam, hogy senki sincs a kormánynál, mégsem szóltam.

Sajnos egyetlen hajót sem láttunk a környéken, melytől útbaigazítást kaphatnánk. Térképek vannak nálunk, de egyik sem arra készült, hogy gyerekek keressék meg rajta a helyes irányt. Különbösen sem tudjuk, hogy éppen hol vagyunk, így lehetetlen lenne meghatározni, hogy milyen irányba szeretnénk menni. Sajnos rádió sincs a hajón, pedig minden hajón kellene lennie. Mr. Wilsonnak sincs semmi ötlete.

Megfordultunk és elindultunk valamerre. Egyszer úgyszólván találkozunk valakivel, aki megmondja a helyes irányt. Addig is a hajón táborozunk és élvezzük az utazást.

Már beesteledett de a Barayaco-öböl még mindig nincs meg.

Július 16. *A mai nap reggelén egy iszonyatosan nagy csattanásra ébredtem. Megpróbáltam felkelni, de ekkor a hajó ismét egy nagyot rándult, és végigzuhant a padlón. A mellettem levő ágyon Laura csak ekkor ébredt fel. Amikor a hajó másodszor is nekicsapódott valaminek, Laura sikítani kezdett. Nem volt kedvem hisztériázni, ezért inkább felmentem a fedélzetre.*

Ami ott fogadott, az Laura sikoltozásánál is rosszabb volt. Mindenki összevissza rohangált. Mr. Wilson beütötte a fejét és a kormány mellett feküdt a padlón. Néhányan a mentőcsónakok köteleit vagdosták.

Egy nagy kőszikla állt ki a vízből. Harrison a hajó orrában állt és a sziklát nézte, ami kilyukasztotta a hajót. Kezdünk oldalra dőlni.

Az egyik mentőcsónakot sikerült a vízre bocsátani. Lerohantam a kabinomba, hogy kihozzam Laurát, aki ekkor még mindig sikított. Nem tudom, hogy bírta ilyen sokáig lélegzetvétel nélkül.

Gyorsan bedobáltam sporttáskámba a legfontosabb holminkat és a kezénél fogva felrángattam Laurát a fedélzetre.

Addigra már mind a kettő csónak lent volt a vízben. Úgy megdőlt a hajó, hogy csak le kellett szánkáznunk a vízbe. Itt a sziklás part mentén olyan erős volt a hullámozás, hogy úgy tűnt, semmi értelme csónakba szállni, mert a sziklákhöz verődve úgylát széttrögnének.

A fiúk közül többen is beleugrottak tengerbe. Voltak, akik nem is bukkantak fel.

Laura és én, felkapaszkodtunk az egyik csónakba.

Kézzel eveztünk, mert csak két evező volt, de féltünk, hogy nekicsapódunk a parti szikláknak.

A két csónak eltávolodott egymástól. Mr. Wilsont sehol sem láttam. Lehet, hogy a hajón maradt? Valakinek el kellett volna hoznia, mert szerintem csak elájult az ütközéskor.

Július 17. *A tegnapi nap eseményei annyira megrémítettek, hogy elfelejtettem végigírni a napot a naplómban. Teljesen átázott, de szerencsére még minden sora olvasható.*

A tegnapi nap a partot érés után pihenéssel és a hajón maradt holmi megmentésével telt el. A fiúk gyorsan túltették magukat az első ijedségen, és visszaeveztek a sziklazátony megfeneklett hajóhoz, hogy élelmiszert és más fontos dolgokat hozzanak el róla, mielőtt tovább-süllyedne.

Laura már kezd megnyugodni, de azt mondogatja, hogy nagyon szeretne hazamenni. Nem akarja megérteni, hogy ez most lehetetlen.

Senki sem tudja, hol vagyunk. El sem hiszem, hogy ez velünk történt meg. Olyan volt az egész, mint egy rossz álom.

Estefelé a fiúk már minden fontos dolgot elhoztak a hajóról, de ekkor elkezdett esni az eső. A megmentett holmit át kellett cipelni a partról a fák közé, hogy ne ázzanak annyira.

A holmi nagy része átmedvesedett, de talán használhatóak maradnak. A szállítgatás közben persze mi teljesen átáztunk, ezért a lányokkal félrevonultunk az erdő beljebb eső részébe, ahol levetkőztünk, és a pokrócok alatt összebújtunk. Így legalább nem fáztunk annyira, annak ellenére, hogy a föld, amin feküdtünk, sáros volt a felgyülemlett víztől.

Így aludtuk át az egész éjszakát.

Július 18. *Reggelre nagyon meleg volt, és az eső is elállt. Felöltöztünk és visszamentünk a többiekhez. Ott már mindenki ébren volt. Harrison és Lewis azon vitakoztak, hogy melyikük legyen a csapat főnöke, amíg a szigeten vagyunk. Én azt javasoltam, hogy inkább a további teendőket beszéljük meg, de ez nem igazán érdekelte őket.*

Az osztály más tagjai is megpróbálták hatalmat szerezni maguknak. Többen szembeszálltak Lewis-zal és követelték, hogy hadd menjenek külön, függetlenül a többiektől.

Ebből nagy vita lett, de a végén megegyeztünk, hogy mindenki azt tehet, amit akar, és mehet, amerre lát. Az élelmiszert igazságosan elosztottuk, és mindenki elindult a sziget valamelyik része felé.

Én Harrison csoportjával maradtam. Sokkal okosabbnak tartottam őt, mint bárki mást az osztályból, így jobban bíztam ítélőképességében, hogy valahogyan, valamikor hazajuttasson minket.

Elindultunk a sziget belseje felé. Nem tudom, miért ragaszkodom a sziget fogalmához, hiszen az is lehet, hogy még mindig az Egyesült Államok területén vagyunk. Harrison szerint lehet, hogy már Oroszországban vagyunk. Ha pedig így van, akkor nem sok esélyünk lehet a megmenekülésre. Azt mondja, akkor jártunk a legjobban, ha a sziget lakatlan.

Úgy veszem észre, hogy kis csapatunk többségének mégis tetszik ez a feltételezés. Talán, mert végre részük lehet egy kis kalandban, amire minden gyerek vágyik.

Útközben sokszor megálltunk. Csak estére sikerült találnunk egy patakot, aminek nem volt sós íze. Nem messze találtunk egy kis barlangot is. Mind a heten elfértünk benne.

Ez a barlangocska lett a szálláshelyünk, bár kissé kényelmetlen volt benne az alvás. Nagyon össze kellett szorulnunk azon a kis helyen, de legalább nem fáztunk annyira az éjszaka.

Július 19. *Ez a nap nem volt eseménydús. Élelmiszerkészletünk egy része ehetetlenné vált az esőtől, de még nagyon jó a közhangulat. Igaz, az osztályegység megbomlott tegnap óta, de ennek most semmi jelentősége sincs, hiszen legkésőbb a nyár végén ismét találkozunk az iskolában. Persze csak akkor, ha valaki hajlandó lesz minket megmenteni.*

Egyik pillanatról a másikra leszállt a köd, de talán nem lesz nagyon hűvös. Harrison felment egy magas szikla tetejére és mikor visszajött, fejcsóválva állapította meg, hogy „körös-körül csak a tenger”, tehát tényleg szigeten vagyunk, így naplómban nyugodt lelkiismerettel használhatom ezt a meghatározást.

Laura megint kezd kiborulni. Nem hiszem, hogy jót tenne neki, ha még néhány napot itt kellene töltenünk.

Ritchie megvágta a kezét valami éles levelű növényvel, ami nagyon fáj neki. Elsősegélyládánk nincs, ezért nem tudjuk fertőtleníteni.

Július 20. *Nagyon sok a dolgunk, ha túl akarjuk élni ezt a civilizáció nélküli állapotot, ezért nagyon kevés időm marad a naplórásra.*

Ma reggel mire felébredtünk, eltűnt a teljes élelmiszerkészletünk. Mostantól őrséget fogunk állítani éjszakára, bár az ellopott kaja így sem fog visszakerülni.

Ritchie állapota egyre rosszabb, délben már félrebeszél.

Harrison elment, hogy élelmet próbáljon kérni egy másik csoporttól. Ha nem jön vissza estig, Laura megint hisztériázni fog.

Július 21. *Harrison még ma reggelre sem jött vissza. Ebből biztosan nagy baj lesz, mert nincs aki kézbe vegye a megoldatlan problémákat. Nincs mit ennünk, és egyelőre úgy tűnik, hogy nem is lesz. Próbálok megnyugtatni Laurát, hogy Harrison mindjárt visszaér, de sötétedéskor már én sem hittem benne.*

Ritchie-t kórházba kellene vinni, mert a sebe már nagyon gennyes. Délután elájult és ma már fel sem ébredt. A többiek szerint még nem halt meg, mert akkor már hideg lenne a teste. Szerintem is él még.

Éjszaka visszajött Harrison, hátán egy nagy csomaggal. Azt mondta, hogy ő is úgy lopta a hozzánk legközelebb eső csoporttól.

Nem vagyok elragadtatva az élelemszerzés ilyen formájától, de már mindannyian nagyon éhesek vagyunk, így szükség törvényt bont. Majd ha nekünk lesz több, akkor adunk belőle nekik is.

Harrison azt mondja, hogy Lewisék találtak egy növényfajtát, aminek a bogyója olyan ízű, mint azok a nyalogatós matricák, amiket a suliban szoktak árusítani a narkónepperek.

Július 22. *Lewis csoportja teljesen rászokott arra a kábítószerre. Megfigyelőink szerint, Lewis csoportjának minden tagja egész nap csak a papírba csavart összetört bogyókat szívja.*

Július 23. *Ma reggel eljött hozzánk Grabowsky néhány társával, s azt állította, hogy Lewis szolgálja, és felkínált nekünk megvételre egy zacskó kábító bogyót. Egyikünk sem vett belőle, pedig mindannyiunknál volt valamennyi pénz, amit még a szüleink adtak zsebpénznek.*

Grabowsky azt mondta, hogy ezért még meg fogunk fizetni, mert ők már törvényesen a sziget királyává koronázták Lewist. Nagyra volt magával a kis szeplős, mert azt hitte, hogy végre neki is van hatalma az osztálytársai felett.

Harrison elküldte őket és azt mondta, hogy fontosabb dolguk is lehetne, mint a kábítószer árusítás.

Július 24. *Ma van a tizedik napja, hogy elkezdtem írni a naplóm. Akkor még azt hittem, hogy semmi érdekes sem fog történni, pedig most már elég sok rossz dolog történt.*

Lewis teljesen elbutult a kék bogyóktól.

Mostanra már az osztálynak legalább a fele kábítószerfüggő lett. Bevallom, kissé félek attól, hogy mi lesz, ha körülöttem mindenki rászokik arra a szarra.

Július 25. *Nem tudom mi lesz velünk, ha Lewis és társai továbbhülyülnek.*

Július 26. *Élelmiszerkészletünk nagyon fogy, annak ellenére, hogy naponta csak egyszer eszünk. Harrison szerint nagyon jól tesz az alakunknak.*

Hát elég nagy marhaságot mondott, mert eddig sem volt az osztályban egyetlen kövér sem, kivéve persze Harrison, akin még most sem látszott a nélkülözés.

Laura teljesen megváltozott. Eddig mi voltunk a legjobb barátnők, de itt a szigeten még csak nem is tudunk beszélgetni sem.

Július 27. *Ritchie ma reggelre meghalt. A barlang előtti kis tisztáson temettük el úgy, hogy a laza homokot kézzel kapartuk ki.*

Harrison azt mondta, hogy Ritchie példájából okulva nagyon vigyázzunk, milyen sérülést szerzünk, mert itt a trópusi éghajlat alatt nagyon gyorsan elfertőződhet a legkisebb seb is. Ezt állítólag valami tetanus féle betegségnek hívják.

Laura még mindig nem szólalt meg.

Július 28. Csak ma vettem észre, hogy én vagyok az egyetlen aki naplót vezet, bár nekem sincs túl sok időm, mert délben elkezdtünk faágakból és gallyakból egy kis kunyhót építeni a sziklabarlangunk előtti tisztás szélén, nem messze Ritchie sírjától, hogy a más csoportoktól hozzánk csapódott lányoknak is legyen alvóhelyük.

A hajóról elhozott baltával én is épp úgy vágtam a fát, mint azok a fiúk, akik a terv hallatán a mi csoportunkhoz csatlakoztak. Harrison szerint, ha jól haladunk, akkor két nap alatt végzünk a munkával.

Az építésre azért volt szükség, mert éjszaka hideg szokott lenni a barlangban, és nincs elég pokrócunk, amit a talajra teríthetnénk.

Este tábortűzet gyújtottunk. Megsütöttük a maradék szalonnát, hogy utoljára még jóllakhasunk. Mike szerint nyugodtan megehetünk most mindent, mert hamarosan úgymint meghalunk, a halottaknak pedig nem kell kaja.

Sokat beszélgettünk az otthoni dolgokról, régi közös emlékekről és arról, hogy vajon most hol lehetünk. Erre nem sikerült rájönnünk. Harrison még mindig azt állítja, hogy valahol az orosz partok közelében lehetünk, mert Dél-Amerika keleti partja teljesen lakott, mi pedig még egyetlen bennszülöttel sem találkoztunk.

Bár ez sem hangzott túl meggyőzőnek a tartózkodási helyünket illetően. Nappal elviselhetetlen a forróság.

Naponta többször is megfürdünk a tengerben, hogy ne égjünk le túlságosan. Az egyik fürdés alkalmával próbáltam megkeresni a hajóroncsot, de már nem találtam. Teljesen elvitte a dagály.

Nagyon aggódom Lauráért, mert még mindig nem szólalt meg. Csak néz maga elé és órákon keresztül sír. Eddig még semmit sem evett, pedig sütöttem neki szalonnát.

Csodálom, hogy Lewis és hódolói nem zaklattak minket az este folyamán, pedig a tűz fénye teljesen megvilágítja a sziget innenső felét.

Ezeket a sorokat az esti tábortűznél írom, de be kell fejeznem, mert megsült az én szalonnám is.

Július 29. Talán egyszer meg tudtam volna szeretni ezt a csendes kis szigetet, ha reggel nem kellett volna kiáltozásra ébrednem. Amikor kimentem a barlangunk elé, nagy kavardással találtam szembe magam.

Az éjszaka folyamán valaki a ruhájánál fogva az egyik szemben levő fára felakasztotta Ritchie holttestét.

Harrison szerint csakis Lewis és bandája képes ilyen ocsmányságra. Szerintem is. Nem tudom, mi jöhet még ezután, de most már én is szívesebben lennék otthon. Ott még a legvadabb narkósok sem szokták földből kiásott osztálytársuk holttestét fára akasztani. Ritchie-t újból eltemettük, de most már nem jelöltük meg, hogy ne áshassák ki még egyszer.

Laura még mindig nem beszél, pedig néha órákig is ülök mellette, hogy szóra bírjam.

Már két hete vagyunk itt. Talán most már nincs is sok értelme számolni a napokat. Kezdem feladni a reményt, hogy valaha is elmehetünk innen, pedig már régen keresnie kellene valakinek az elsüllyedt hajónkat.

Szüleink talán azt hiszik, hogy egy kicsit megnyújtottuk a szünidőt?

Hát erről már mos is lenne mit mesélnem a másfajta nyaraltatáshoz szokott igazgatóknak.

Eddig hat osztálytársam halt meg az öt vízbe ugrottal együtt, de lehet, hogy csak én nem tudok a többiről, mert még mindig sokan vannak a sziget másik részén elkülönülve.

Nem tudom, mit esznek, mert a mi élelmiszerünk már régen elfogyott, s csak a fiúk által kifogott halakat ehetjük.

Már kezdem nagyon unni az egészet. Ha sokáig kell még itt maradnunk, akkor én is teljesen bedilizek, vagy rászokok azokra a bogyókra, amit Lewisék annyira istenítenek.

Július 31. *Ma Harrison ismét elment, hogy élelmiszert lopjon valahonnan. Szerintem egyik csoportnál sem fog találni, de mindenképp keresnünk kell valami megoldást, mert nem ehetünk állandóan csak halat.*

Harrison már egy óra múlva visszajött. Sajnos nem egyedül, sőt Harrison sem önszántából jött, hanem Lewisék hozták megkötözve.

Lewis kijelentette, hogy mostantól kezdve felszámol minden különélő kis csoportot. Szerinte csak egy királyság lehet a szigeten, aminek ő megkoronázott és mindenki által elismert királya.

Mi ezzel nem értettünk egyet, de semmit sem tehattünk ellene.

Nem gondoltam volna hogy ilyen sok kötél lett elhozva a hajóról, hogy mindannyiunk kezeit meg tudták kötni.

Laurával nem foglalkoztak. Látták, hogy nincs magánál, így hát otthagyták a barlangunk előtt egy Harrison által valamelyik nap összeácsolt kis padon, minket pedig elvezettek be az erdőbe, Lewisék „birodalma” felé.

(Amikor elhurcoltak minket, semmit sem tudtam magammal vinni, ezért naplomba ezt a napot, és az ez után következőket már csak Lewiséktől való kiszabadulásom után vettem papírra emlékezetből, így helyenként hiányos, nem egészen pontos).

Ekkor már teljesen tele voltam Lewis hülyeségeivel. Legszívesebben lepofoztam volna az általa hintónak nevezett tákolmányról, hogy abbahagyja a marhaságait.

Narkós szolgálai készítettek neki egy ócska székből és két rúdból egy hordozható valamit. Négy hülye a vállára vette a rudak végeit és cipelték a főhülyét. Szép menet voltunk így együtt.

A többiek megpróbálták kiszabadulni, de senkinek sem sikerült. Harrison nagyon okoskodott, ezért Grabowsky orra alá vágta. Teljesen fel is dagadt az orra szegénynek.

Ekkor már mindannyian olyan állapotba kerültünk a sok nélkülözéstől, hogy nem nagyon tudtunk lázadni a jól táplált hülyék ellen.

Körülbelül kétórás menetelés után elértünk egy tisztást. Már éppen ideje volt, mert a bokrok és az alacsony fák nagyon összeszaggatták a ruháinkat. A tisztáson megálltunk, hogy a narkósok elszívassák megszokott adagjukat, amitől észrevehetően még brutálisabbak lettek.

Lewison látszott meg legelőször a dilibogyók hatása. Elkezdte fogdosni Carolt. Szegény Carol nem ellenkezhetett, mert meg voltak kötözve a kezei.

Ekkor Harrison kiabálni kezdett:

- Hagyd már abba, te barom! Teljesen meg vagy hülyülve? Mi a francot akarsz?

Lewis elengedte Carolt, de olyan tekintettel nézett Harrisonra mint egy kisgyerek, akitől elvették kedvenc játékát. Tett néhány lépést felénk, majd elgondolkodva megállt. Egyetlen pillanatra azt hittem, talán megjött az esze, de tévedtem. Ahelyett, hogy abbahagyta volna a már megkezdett őrült játékot, elrongyolódott nadrágja zsebébe nyúlt és elővette (az iskolai szünetekben már sokat mutogatott) rugóskését, és Harrisonhoz lépett.

- Ezen a szigeten csak én adhatok ki parancsokat! - mondta és azonnal szúrt is. Csak egy mozdulat volt. Sohasem hittem volna, hogy Lewis képes ilyesmire. Akkor, abban a pillanatban úgy éreztem, sohasem fogom elfelejteni Harrison kétségbeesett pillantását, amint a földre rogyott.

Minket továbbtereltek, miközben vissza-visszanézve figyeltük Harrison vergődését. Még akkor is hallottuk az ordítását, amikor már messze jártunk.

Augusztus 1. Kezd egy kicsit hűvösebb lenni, de kétlem, hogy itt is lenne tél. Mármint olyan, mint otthon szokott lenni.

Nem tudom, mi lehet Laurával. Ha valamelyik csoport tagjai nem találják meg, akkor biztosan éhen fog halni. Igaz, eddig sem nagyon evett, de legalább volt mellette valaki, aki vigyázott rá. Bár, amilyen kiszolgáltatott helyzetben vagyunk itt a szigeten, nem hiszem, hogy bárki is hathatós védelmet tudna nyújtani a Lewishoz hasonló állatokkal szemben.

Már kezdett besötétedni, amikor elértük Lewisék táborát. Nem volt valami kellemes látvány. Egy csomó hülye gyerek, akik egy király alattvalóinak hiszik magukat.

Sandra természetesen a legelőkelőbb lombkunyhó előtt terpeszkedett. Koszos bugyiján kívül nem is volt rajta más. Gondolom, ezzel akart „királya” kedvében járni.

Amikor Lewis a kunyhó elé ért, Sandra odaszaladt hozzá és a nyakába ugrott. Hosszasan csókolóztak.

- Hoztam néhány rabszolgát. Mind neked adom. Azt tehetsz velük, amit akarsz - mondta Lewis, és olyan büszkén nyújtotta ki felénk jobb kezét, mintha tényleg hinne megálmodott királyságában.

- Hozátok ide Moirát, a többieket pedig zárjátok be valahová! - adta ki az utasítást Sandra.

Azt hittem, azonnal rosszul leszek. Miért pont engem kellett kiválasztania? Talán mert én útalom a legjobban.

Grabowsky, az idióta kis szeplős, egy kihegyezett bottal addig szurkált, míg oda nem mentem Sandrához. Odamentem, bár semmi kedvem sem volt hozzá. Ki nem állhattam Sandrát, mert az iskolában is mindig olyan kurvás volt, és nagyon szeretett az idősebb fiúk között mozogni. Állítólag le is feküdt néhányval, pedig még ő is csak tizenöt éves.

(Jól emlékszem arra az esetre, amikor tavaly megpróbálta elcsábítani a fizikatanárunkat, de nem sikerült neki, ezért azt hazudta az iskolaigazgatónak, hogy a fizikatanárunk meg akarta őt erőszakolni. Oltári nagy balhé lett belőle. Persze, hamarosan kirúgták a fizikatanárt.)

Lewis és a többiek elmentek valahova. Egyedül maradtam Sandrával. Elkezdett fogdosni, és közben úgy vigyorgott rám, mint a részek szoktak az italospoharukra.

- Gyere be a palotámba. Mostantól az ágyasom leszel - mondta parancsoló hangon, és berángatott a kunyhóba.

Ahhoz képest, hogy egy lakatlan szigeten voltunk, jól be volt rendezve. Akkor láttam csak, hogy a hajóról elhozott holmik nem lettek igazságosan elosztva. Itt volt minden használható dolog.

Sandra végignézett rajtam, majd az ágyra lökött.

- Úgy tudom, hogy te nem a fiúkat szereted, Moira - mondta és fölém térdelve szájon csókolt.

- Hagyjál békén, hülye kurva! - ordítottam, amikor egy kis levegőhöz jutottam. - Nem volt elég ennyi marhaság itt a szigeten? Mit akarsz még?

- Téged, drágám! - válaszolta és ismét szájon csókolt de olyan szenvedélyesen, mint a filmekben a szerelmesek.

Ekkor lépett be Lewis. Amint meglátott az ágyon, már vetette is le a nadrágját.

Most már ketten vigyorogtak rám.

Szerettem volna elmenekülni, de olyan nagy pofont kaptam Sandrától, hogy visszaestem az ágyra. Közben Lewis megpróbálta szétfeszíteni a lábaimat de nem sikerült neki. Ekkor Sandra hasba vágott.

Majdnem elájultam. A lábaim között folyani kezdett a vér, Sandra pedig úgy lefogott, hogy mozdulni sem tudtam.

Lewis leszaggatta rólam a bugyit és felhajtotta a szoknyámat.

Sohasem éreztem még olyan nagy fájdalmat, mint akkor. Bár testem ösztönösen védekezni próbált, Lewis volt az erősebb. Ordítottam volna a fájdalomtól, de Sandra egyik kezével befogta a számat.

Amikor végzett a barom, felkelt, felvette nadrágját és kiment a konyhából.

Sandra is felállt és rágyújtott egy cigarettára.

- Rohadt szemetek! - ordítottam. - Hogy lehetek ilyenek?

Ekkor rámtört a sírógörcs. A szigetre kerülésünk óta sok rossz dolog történt már velem, de eddig ez volt a legrosszabb. Szerettem volna ott rögtön meghalni, hogy ne kelljen együtt élnem ezzel az ocsmánysággal. Könnyes szemekkel öklendeztem az ágyon.

- Nehogy beokádj ide nekem, szépségem! Takarodj ki innen! - kiabálta Sandra.

Felrángatott az ágyról és kilökött a konyhá elé. Még fel sem tudtam emelni a fejem, máris hányni kezdtem.

Nagyon megalázottnak éreztem magam ott a földön, összekötözött kezekkel, saját hányásomban feküdvé. Elájultam.

Augusztus 2. *Csak hajnaltájban tértem magamhoz egy kicsi, faágakból épített konyhóban. A hasam még mindig nagyon fáj. Olyan érzés volt, mintha ketté akarnék szakadni. Combjaim véresek voltak. Megpróbáltam letörölni, de már rászáradt.*

Körülnéztem a sötét konyhóban. Nem voltam egyedül. Mellettem feküdt Harrison kibelezett hullája. Szétrnyitott hasa tele volt legyekkel és kukacokkal.

Megint hányni kezdtem.

Amikor egy kissé rendbejöttem, megpróbáltam rájönni, hol lehetnek a többiek. Egyetlen hangot sem hallottam. Mindenki aludt. Kezeim már nem voltak megkötözve. A menekülésen kezdtem gondolkodni.

Úgy döntöttem, hogy inkább választom az éhhalált, mint ezt a megalázottságot.

Felkeltem. A konyhó ajtaja nem volt bezárva. Letérdeltem és óvatosan kinyitottam az ajtót. A konyhók körül senki sem mozdult.

A hold kissé kékesen világított felettem de adott annyi fényt, hogy tájékozódni tudtam. Felegyenesedtem és elindultam, hogy megkeressem Laurát.

Senkit sem láttam útközben

Laurát ugyanott találtam meg, ahol hagytuk. Talán tíz méterre lehettem tőle, amikor megmozdult és felémfordult.

- Gyere nyugodtam, Moira! - szólt hozzám csendesen. Olyan csendesen, hogy hangja szinte már túlviláginak tűnt a hideg éjszakában.

Csodálkoztam, hogy hangjában nem volt egy csepp hisztéria sem.

- Már nagyon vártalak. Tudtam, hogy te vissza fogsz jönni. Ül le ide mellém! - folytatta ugyanazon a túlvilági hangon.

Egy kicsit félni kezdtem. Laura sohasem beszélt ilyen kísértetiesen, de azért leültem mellé.

- Örülök, hogy meggyógyultál. Azt hittem, már sohasem fogsz beszélni - mondtam neki, és az arcába néztem.

Laura felém nézett, de nem hiszem, hogy látott volna engem. Szemei éppoly üvegesek voltak, mint Harrison holttestének szemei, amikor utoljára láttam Lewisék táborában.

- Moira, te tudtad hogy ez a kísértetek szigete? Ma este láttam itt néhány embert. Olyan ruhában voltak, mint az űrhajósok azokban a filmekben, amiket otthon néztünk a moziban. Azt hiszem, észrevettek. Tanácskoztak valamin és azután elmentek, de nagyon sokszor visszaneztek. Nem szóltam hozzájuk, mert azt hittem, hogy földönkívüliek, de már nem hiszem, hogy azok lettek volna.

Meg voltam döbbenve. Biztos, hogy Laurán teljesen úrrá lett az elmebaj és már látomásai is vannak. Nem tudtam, mit válaszolhatnék neki erre a képtelenségre, hiszen ha volnának más emberek a szigeten, akkor biztos, hogy már régebben is találkoztunk volna velük. Űrhajósok pedig nem szoktak ilyen helyeken mászkálni.

Az látszott a leghelyesebbnek, ha nem mondok semmit. Hadd beszéljen, hiszen a szigetre érkezésünk óta még úgysem beszélt.

- Nagyon félek! - mondta, most már teljesen normális hangon. - Nagyon félek, hogy olyan dolgokat teszünk itt a szigeten, melyeket már sohasem tudunk jóvátenni.

Közelebb húzódtam Laurához és átkaroltam a vállát. Felnéztem a kékes színben ragyogó holdra és elgondolkodtam.

Igen, Laura utolsó mondata mindent összefoglalt, ami ideérkezésünk óta eddig történt. A megérkezésünk, az egymástól való elszakadás, Ritchie halála és testének meggyalázása, Harrison szenvedése és végül én. Nem tudnám megmondani, hogy milyen szörnyűségek várnak még ránk, de az eddigiek semmi jót sem ígérnek az itt tartózkodásunk idejére.

Laura azt mondta, hogy fél. Hát én is nagyon félek. Ha Lewisékkal nem történik valami, akkor ezt a szigetet egyikünk sem fogja élve elhagyni.

Szemeim megteltek könnyel, amikor megpróbáltam visszaemlékezni az otthoni házunkra, édesanyámra és Bobby kutyámra. Biztosan nagyon kereshetnek már minket, bár ideérkezésünk óta semmi jelét sem tapasztaltuk. A filmekben ilyenkor a palackpostával szoktak próbálkozni, de ma már olyan sok szemét úszik a vízen, hogy nem lenne semmi értelme erre a lehetőségre bízni a megmenekülésünket.

Ránéztem Laurára. Ekkorra már teljesen eltűnt szemeiből a kísérteties ragyogás. Talán ő is a szüleire gondolt.

Milyen vicces dolog lenne, ha most találnának meg minket, én meg itt ülök könnyes szemekkel, a megrázkódtatások ellenére mégis mosolyogva.

Most írom a naplóm kimaradt oldalait. S ha még egyszer nem kényszerülök rá, akkor többé nem hagyom abba az írást. Hiszen ez az egyetlen dolog, ami a valósághoz köt, és nem engedi, hogy elveszítsem épelméjűségemet. Csendesen felálltunk és elmentünk lefeküdni a kis szikla-barlangunkba.

Augusztus 3. *Amikor felébredtem, Laura már ébren volt. Mellettem ült és a barlang bejárata felé nézett.*

- Éjszaka megint itt voltak - mondta, amikor észrevette, hogy már nem alszom.

- Kik? Lewisék?

- Nem. Azok az űrhajósruhába öltözött emberek, akikről tegnap beszéltem.

- Ne butáskodj, Laura! Csak rosszat álmodtál. Rajtunk kívül senki sincs a szigeten.

- De én láttam őket! Nem hiszel nekem? Akkor nézd meg a nyomaikat a homokban!

Igaza volt. Jól kivethető nagy lábnyomok voltak a barlangunk előtti homokban. Amikor még sokan voltunk itt, jól összetapostuk a kis tisztást, de ezek a nyomok nem hasonlítottak a mi lábaink nyomaihoz. Ezek tényleg olyan nyomok voltak, mint amelyeket a filmekben látott szkafanderes emberek talpai hagynak az idegen bolygókon.

Nem tudtam, mit tegyünk. A nyomok szerint Laurának igaza volt az űrruhás emberekkel kapcsolatban. Tehát rajtunk kívül mások is vannak a szigeten, vagy legalábbis el szoktak jönni ide. Értésíteni kellene a többieket is, hogy megmenekülhetünk a szigetről, de valami azt súgta, hogy ne tegyem.

Nagyon jó okom volt rá. Ha valakik meg akarnának menteni bennünket, akkor nem szkafanderben jönnének a szigetre, és akkor, amikor meglátták Laurát, nem mentek volna el.

Nagy a valószínűsége, hogy a furcsa öltözötű emberek hamarabb jöttek a szigetre, mint mi, mert ha ez nem így lenne, akkor valamelyikünknek látnia kellett volna a hajót, amin idejöttek. Ez pedig számunkra semmiképp sem jelenthet jót.

Hiába emberek ők is, (ez persze még nem biztos) úgy látszik, nem nagyon örültek, amikor előző éjszaka itt találták Laurát.

Jules Verne Rejtelmes sziget című könyve jutott az eszembe. Abban voltak Nemo kapitány emberei ilyen ruhában egy szigeten, de annyira már nem vagyok buta, hogy ne tudjak különbséget tenni a képzelet és a valóság között.

Szeptember 10. Már egy hónapja nem történt semmi érdekes, ezért nem is vezettem a naplómát. Mindössze annyi esemény volt csak, hogy elfelejtett megjönni az éppen esedékes vérzésem. Laura szerint nem veszélyes, ebben a korban ez sűrűn előfordul.

Azóta a szakfanderes emberek sem jártak itt. Ha nem láttam volna a nyomaikat, talán már el sem hinném a létezésüket. Laura is kezd megnyugodni.

Nagyon sokat unatkozunk. Itt, a barlangnál semmi érdekeset sem lehet művelni, de nem mozdulhatunk innen, hiszen több veszély is leselkedik ránk. Egyfelől Lewis és bandája, másfelől pedig a rejtélyes idegenek.

Laura nem osztja nézetemet az idegenek felől, de én mégis úgy érzem, hogy inkább félni kell tőlük, mint várni őket. Több mint egy hónapjuk volt rá, hogy segítséget hívjanak, mégsem tettek semmit.

Mi meg csak ülünk és esszük a nyers halat. Valamilyen ősi módszerrel lehetne tüzet csiholni, hogy megsüthessük őket, de nem tudjuk, hogyan kell.

Itt nagyon furcsa íze van a halaknak. Tegnap is fogtunk egy olyat, amelyet még sohasem láttam. Olyan volt, mintha torzszülött lenne. Egy ebihal volt, de legalább kétkilós, pedig úgy tudom, hogy azok nagyon kicsik, és mielőtt megnőhetnének, béka lesz belőlük.

Hát, ha ez megnőne, akkor láthatnánk a világ legnagyobb békáját. Nagyon csúnya volt, ezért visszadobtuk a vízbe.

Más élőlényel nem találkoztam a szigeten. Madarat is csak egyet láttam, de már döglött volt. Valami betegség pusztíthatta el, mert nem láttam rajta semmilyen külső sérülést.

Egyre sűrűbben vagyok rosszul, de biztosan nem a halaktól, mert Laurának semmi baja sincs.

A többiekről semmit sem tudunk. Talán mégis el kellene menni, megkeresni őket. Talán már nem is Lewis táborában vannak.

Szeptember 11. Ma reggel elindultam, hogy megnézzem a többieket. Nem tudhattam, merre keressem őket, de arra nagyon figyeltem, hogy Lewisék táborát nagy ívben elkerüljem. Fogalmam sem volt róla, hogy mekkora lehet a sziget, még most sem tudom, ezért egyszerűen csak lementem a tengerpartra, ahol a hajótörésünk történt és elindultam végig a part mentén.

Már magasan tűzött a nap, amikor egy kitaposott, kis ösvényt találtam a fák között. Úgy látszott, mintha valakik rendszeresen használták volna arra a célra, hogy az erdőből könnyen a tengerhez juthassanak. Csak azt nem értettem, hogy miért akarna valaki rendszeresen erre járni, hiszen a tengert mi semmire sem tudjuk felhasználni. Csónakon (ami persze nincs) még csak nem is érdemes megpróbálni a menekülést, a tengervíz ihatatlan, fürödni pedig lehet a patakban is.

Elindultam az ösvényen az erdőbe. Nem volt túl sűrű a növényzet, inkább csak egy sivatagi oázisnak látszott az egész.

Sokáig gyalogoltam, amikor megláttam egy kis kunyhót. Ez is faágakból volt építve, mint a többi általunk épített lombkunyhó. Embernek semmi nyomát sem láttam, de azért elég óvatosan közelítettem meg az eléggé felületesen épített lakóalkalmatosságot.

Felesleges volt az óvatosságom, nem volt ott egyetlen élő lélek sem. De halott igen.

A kunyhóból iszonyatos bűz áradt, amit csak azért nem éreztem hamarabb, mert már reggel óta elég erősen fúj a hűvös, esőt ígérő szeptemberi szél.

Amint beléptem, már fordultam is vissza.

A kunyhó egyik sarkában a mindig kedves Mike feküdt holtan, de olyan állapotban, hogy csak hosszú idő elteltével, a második hányásom után mertem jobban megnézni.

Úgy nézett ki, mintha teljesen megöregedett volna. Haja, néhány kis csomó kivételével teljesen kihullott, fogai alig voltak.

Nem tudom, mi történhetett vele. Ilyet még sohasem láttam. Amikor Arkansasban a nagybátyám meghalt rákos agydaganatban, ő nézett ki hasonlóan, de még az sem volt ennyire szörnyű. Biztos, hogy nem Lewisék tették, mert ilyen halált semmivel sem tudtak volna így előidézni.

Már régóta halott lehet. Igencsak bomlófélben volt.

A kunyhó körül nem találtam semmi érdekeset, a kunyhóba meg nem mertem jobban bemenni. Félttem a hullamérgezéstől, mert arról már tanultunk az iskolában.

Visszarohantam Laurához, de egyetlen szót sem szóltam arról, amit láttam.

Szeptember 12. *Nőtt egy picit a hasam. Nagyon valószínű, hogy terhes vagyok. Ha felcsinált az a barom Lewis, akkor biztosan megölmöm. De ha már sikerült megerőszkolnia, akkor legalább szerezhetett volna valahonnan egy kotont.*

Laura szerint csak a nyers haltól van, de neki valahogyan mégsem nőtt meg a hasa. Sem a nyers haltól, sem Lewistől.

Ha netán mégis terhes lennék, nem tudom, mit fogok tenni.

Szeptember 13. *Nem értem, miért nem jön senki sem felénk. Nem hiszem el, hogy tizenkilenc osztálytársam közül egyetlen egy sem tud erre jönni. Nem valami jó így kettesben rettegni a jövőtől. Kellene ide néhány fiú, hogy egy kicsivel nagyobb biztonságban érezhessük magunkat.*

Ma reggel megint hánytam. Most már tudom, hogy terhes lettem. Sejtelmem sincs, mit szól majd hozzá az anyu, ha megtudja. Biztosan feljelenti majd ezt a marhát. Igazán meg is érdemelné.

Kezdünk lemondani a reményről. Semmi jele annak, hogy keresnének minket, vagy meg akarnának menteni. Nem tudom, mit csinálnak ilyenkor az amerikai rendőrök, de most már igazán elnézhetnének erre is, hiszen már jó néhány napja az iskolában kellene lennünk.

Szeptember 14. *Már két hónapja szenvedünk itt a szigeten. Nem lelkesedem a gondolattól, hogy még nagyon sokáig itt is kell maradnunk.*

Laura elment, hogy sétáljon egy kicsit, én meg addig írom a naplóm.

Épp az utolsó sort írom, amikor Laura rohan vissza a fák közül, mögötte pedig az egyik űrruhás idegen futott.

S

Ezzel a betűvel ért véget Moira Gele Braun naplója. Biztos voltam benne, hogy nem önszántából hagyta abba az írást. Valami történhetett, ami miatt nem folytatta.

Ismét felemeltem a telefonkagylót.

- Moses! Le tudnál jönni? Találtam valamit, ami nagyon bűzlik. Tíz dolcsiba, hogy téged is érdekelni fog!

Alig telt el egy perc, és Moses feketére suvickolt feje megjelent az ajtóban.

- Na mutasd, mit találtál!

- Olvasd el! - mondtam neki, és a kezébe adtam a füzetet.

Felültem az asztalra és rágyújtottam egy, a Fülöp-szigetéről magammal hozott méregerős szivarra.

- Nyertél! - szólt Moses, amikor végzett az olvasással. - Itt valami tényleg nagyon bűzlik. Mit mond a számítógép?

- Mindegyik eltűntnek nyilvánítva.

- Huszonkilenc gyerek egy szigeten. Az egyiknek itt a naplója, és mégis eltűntnek nyilvánítják őket. Ez nagyon különös.

- Harminc - mondtam neki.

- Mi van? - kérdezett vissza.

- Harminc gyerek hiányzik. A kislány terhes volt.

- Ja. Tényleg - mondta elgondolkodva. - Szerintem ezek megtalálták őket, de valami miatt senkinek sem szabad tudnia erről. Meg kellene nézni az akkori újságokat, hogy mit írnak az esetről.

- Szerintem semmit. Van néhány dolog a naplóban, ami azt sugallja, hogy valami nincs rendben a szigeten. Mutáns halak, néhány nap alatt rákban meghalt gyerek, és a viselkedésük. Te, Moses, ezek a gyerekek néhány nap alatt teljesen elvadultak. Ez nem normális dolog. Valami kiváltotta a Lewis nevű fickóból és néhány társából, hogy ilyeneket tettek. Egy tizenegynéhány éves gyerek nem talál ki magától ilyeneket.

- A számítógép szerint ezek egy elit iskolában tanultak - folytattam. - El tudod képzelni, hogy ilyeneket csináljanak?

- Na és a kábsszer, amiről a lány írt?

- Nem hiszem, hogy ez lenne az oka. Elég sok helyen megfordultam már, de nem tudok olyan növényről, melynek termése feldolgozás nélkül is elég hatásos lenne az ilyenekhez. Itt valami más van.

- Szerinted kik lehettek azok a szkafteres fickók? - kérdezte Moses tágranyílt szemekkel.

- Nem ufók, annyi szent. Ha tényleg földönkívüliek lennének a szigeten, akkor nem itt találtuk volna meg a naplót. Hacsak nem valamelyik távoli galaxisból postázták ide. Ez a hadsereg műve. Jó lenne belenézni a letitkosított adatokba. Nem tudsz valakit, aki feltörné ezt a kódot?

- Majd szétnézek, de most húzz el innen, mert nemsokára jön az irattáros. És tüntesd el valahogy ezt a rohadt szivarfüstöt, mert ha megérzi, riadóztatja az egész bázist.

Moira Gele Braun naplóját természetesen magammal vittem.

Otthon még egyszer átolvastam a füzetet. Magam elé terítettem egy nem túl régi, pontos léptékű katonai térképet, amit még a McDill támaszpontról loptam, és megpróbáltam behatárolni a kis szigetet, ahol a gyerekek partot érhetnek. Sokáig számolgattam, míg rájöttem,

hogy a hajó nem sodródott sehová. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy a srácok nem voltak tisztában az öböl méreteivel.

A pontos megértéshez nem árt ismerni a terepet. Igaz, én még sohasem jártam ott, de a térkép alapján egyértelműnek látszott, hogy mindvégig az öbölben voltak. A Barayaco-öböl olyan, mint egy sziklafallal elkerített nagy tó, melyet egy tengerbe nyúló félsziget két ága úgy karol át, mintha át akarná ölelni a tenger egy részét. Sok kis sziget található ott, és az ember ha körülnéz, könnyen azt hiheti, hogy a nyílt tengeren van.

Amikor az a Harrison nevű fickó felmérte a terepet, egy szikla csúcsát használta kilátótoronynak. A napló szerint nagy volt a köd, így nem csoda, ha nem látta a többi szigetet, és az öböl legközelebb eső partját. A napló szerint gyorsan bele is nyugodtak ebbe a helyzetbe, és nem igazán firtatták valós helyzetüket.

A térkép szerint semmiféle katonai tevékenység sem folyik az öbölben.

Ez volt az, amiről egyáltalán nem voltam meggyőződve.

Másnap délben a támaszponttal szemben lévő „Old man - not fool man” kocsmában találkoztam Moses-szel. Piszkos egy hely volt, az biztos. Már csak a belépésem pillanatában is vagy heten menekültek el a pult melletti hátsó ajtón keresztül, amit nem a népszerűségem okozott, hanem az a szép amerikai sassal díszített plecsni, amit a kabátomon hordtam.

Moses már várt rám. Az asztalon két pohár igazi fehér rum volt. Tehát még mindig nem felejtette el a kedvenc italomat.

- Na, mi az ábra? Szereztél valakit a kódhoz? - kérdeztem azonnal a lényegét.

- Találtam egy egyetemista fickót, aki néhány dolcsiért felnyitotta. Nincs benne semmi.

- Mi az, hogy nincs benne semmi? A hadsereg nem azért találta ki a szigorúan bizalmas aktákat, hogy aztán ne írjon beléjük semmit. Jól megnéztétek?

- A lehető legjobban. Nincs ott semmi. Azt mondja a fiú, hogy valaki néhány hete kitörölte az egészet, még a gyerekek lakcímét is. Nem maradt nyom.

Ekkor már szinte száz százaléig biztos voltam benne, hogy sokkal többről van szó, mint amennyire én eddig gondoltam.

Az ügy kezdett egyre érdekesebb lenni, ezért úgy döntöttem, hogy hagyom a francba a jó öreg Billy Royt, hadd fosztogassa továbbra is a hadsereg fegyverszállítmányait, és inkább ráállok erre a Moira-ügyre. Azt már akkor is sejtettem, hogy ezért senki sem fog fizetni nekem, de valami miatt nagyon érdekelt. Talán csak azért, mert nekem is épp akkor volt tizenöt éves a lányom, de szerencsére nagyon távol attól a szigettől.

Sajnos tőlem is.

Unottan forgattam kezemben a poharat. Moses meg csak nézett.

- Mi legyen? - kérdezte, amikor már úgy gondolta, hogy rá is tudok figyelni.

- Menjünk el a szigetre. Tudni akarom, hogy mi van ott.

Moses nem válaszolt. Elment a pulthoz, hogy hozzon még egy kanyart. Gondolom, csak az időt akarta húzni.

Körülnéztem az ivóban. Szinte azonnal észrevettem, hogy valaki engem néz. Eddig csak azért nem foglalkoztam vele, mert fontosabbnak tartottam, amit Moses mondott.

Elővettem tekintélyes méretű revolveremet és jól hallhatóan csőre töltöttem.

- Ha továbbbámulsz szétlövöm a fejed! - mondtam neki csendesen, de jól hallhatóan, és belefújtam a pisztolycsőbe.

A fickó olyan gyorsan tűnt el, hogy ilyen sebességet nem láttam, mióta a törpe Cogant megölték. Ő tudott ilyen gyorsan elszaladni, ha meglátta az erkölcsrendészet embereit.

Közben Moses visszaért a két pohár átlátszó, de megivás után igen jól érzékelhető rummal.

- Mulligan volt az. Minden érdeklő, ami érrefelé történik. Ő nyomta fel azt a fickót, aki kicsinálta azt a buzi őrmestert. Alighanem unta már, hogy állandóan be kellett hajolnia - suttogta halkán a fickóról szóló referenciát.

De engem most nem ez érdekelt.

- Na, mi legyen Moses? Velem jössz? - kérdeztem. - Ha félsz, maradj itthon!

- Te is tudod, hogy nem erről van szó. Egyszerűen csak nincs kedvem balhézni a hadsereggel, és különösen nem a tengerészettel. Különben sincs az égvilágon semmi közöm az egészhez. De azért veled megyek.

Az egyetemi könyvtárban egyetlen újságcikket sem találtam a gyerekek eltűnésével kapcsolatban. Valójában az lett volna a legjobb, ha elmegyek abba az iskolába, ahol a srácok tanultak, de a Haditengerészeti Hírszerzési Osztályának köszönhetően erre sajnos nem volt lehetőségem.

Hagytam az egészet a francba, és elindultam haza. Alig léptem néhányat, amikor lefékezett mellettem egy jólöltözött autó, amiről első pillantásra is látszott, hogy nem lesz érdemes beszállnom, bármennyire is próbálnak majd rábeszélni.

De nem próbáltak, sőt egyáltalán nem is akarták, hogy én még valaha is bármiféle autóra beszállhassak. Erre utalt az a sorozat, amit egy nem túl barátságos gépfegyverből adtak le rám az autóból.

Azonnal a földre vettem magam, de annak a két nőnek már nem tudtam segíteni, akik épp akkor mentek el mellettem, amikor megszólalt a fegyver.

Nem lehetett eldönteni, hogy melyikük vére volt az, ami teljesen összefröcskölte a képemet.

Az utcában azonnal kitért a pánik, s talán csak ez volt a szerencsém. Az autó csikorgó kerekekkel elhúzott mellőlem, az emberek pedig megpróbálták a lehető legjobban körülállni a halottakat. Annak ellenére, hogy már senki sem lövöldözött, még mindig úgy nyavicskoltak a közelben levő vénasszonyok, mintha nagyon fontos lenne. Felálltam a földről, leporoltam a ruhámat, és felmutattam a rendőrigazolványomat.

- Hívja valaki a rendőrséget, maradjon itt két szemtanú, a többi pedig kotródjon innen! - szólítottam fel a báméskodókat de úgy tűnt, nem igazán hallották amit mondtam.

- Na, jól van. Akit három másodperc múlva még itt látok, azt bevitetem tanúnak! - kiáltottam.

Magam is meglepődtem, hogy milyen hamar ritkulni kezdett a tömeg.

Talán már sohasem fogom megérteni, hogy miért élvezik a hülye emberek, ha valami baleset történik, de sajnos mindig akad egy rakás báméskodó, aki perverz élvezettel bámulja a bajbajutottakat.

Még néhány embert ellökdöstem, egy pókhasú, majomképű fickót pedig egy fenéken rúgással indítottam el a dolgára, mire befordult a sarkon az első rendőrautó.

Imádom a humorukat, de most valahogy nem volt kedvem velük társalogni, így hát jobbnak láttam, ha eltűnök a környékről.

Akárhogy is törtem a fejem nem sikerült rájönnöm, hogy kik és miért akartak kivonni a forgalomból. Később arra gondoltam, hogy teljesen felesleges sokat gondolkodnom rajta, úgysem fogom megtudni addig, míg nem találkozom velük ismét. Ezt pedig nagyon szerettem volna elkerülni.

Nem volt okom arra, hogy kapcsolatba hozzam az eseményeket a hadsereg irattárában tett engedély nélküli látogatással, hiszen rengeteg piszkos ügyel foglalkoztam már az elmúlt évek folyamán. Egy régebbi ügyben érintett személyek is lehettek a merénylők.

Idáig jutottam a gondolkodásban, amikor megszólalt a telefon, és a vonalra kapcsolt magnó hangos csattanással elindult.

- Itt Ted Clever üzenetrögzítője beszél. Kérem, hagyjon üzenetet vagy adja meg nevét és telefonszámát. Ha lesz egy kis időm, talán visszahívom - mondtam a kagylóba monoton hangon.

- Ne szórakozz velem! Tudom, hogy ott vagy.

A főnököm volt az. Ha már nem volt hajlandó bedőlni a trükknek, kénytelen voltam beszélni vele.

- Hallgatlak, Ezredes.

- Ma délután az egyik könyvtár előtt lövöldözés volt. Két ember meghalt, de állítólag nem ők voltak a célpontok. A szemtanúk szerint egy rendőrigazolványt mutogató örültet akartak kinyírni egy kocsiból.

- Na és? Mit csináljak vele?

- Szeretném azt hinni, hogy nem te voltál ott. Mert ha mégis arra jártál volna a nap folyamán, akkor kénytelen lennék néhány kellemetlen kérdést feltenni neked.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz, Ezredes. Hagyj békén!

Ezzel letettem a telefonkagylót. Eszemben sem volt elmesélni neki a történetet, főleg azt nem, ami az irattárban történt.

Inkább elővettem egy üveg Bourbon, visszaültem a telefon mellé, és felhívtam Mosest. Éjfél előtt néhány perccel találkoztunk a kikötő hármaskörében. Ott tartotta a lopott hajókat. Amelyik leginkább használhatónak látszott, azt még a koreai háború után selejtezhette le a haditengerészet, és még nekem is csak hosszas szemlélődés után sikerült felfedeznem a hajó tatjára felszerelt, ponyvával letakart gépágyút. Bátran merem állítani, hogy szívesebben terpeszkedik egy jól álcázott csempészhajón, mint bármely más hétvégi kirándulásokra használatos luxusjacht fedélzetén.

Felmentünk a hajóra. Amint a parancsnoki hídra tettem a lábam, három olyan fickó került elő a hajó valamilyen számomra ismeretlen részéből, akikkel még fényes nappal sem szívesen találkoztam volna, nemhogy így éjfél körül egy elhagyatott kikötőben.

- Nyugi, Ted! Ők gyermekkori jó barátaim. Segíteni fognak nekünk - hallottam hátam mögött Moses nem éppen megnyugtató szavait.

Hát nem mondhatnám, hogy meg is nyugodtam. Megfogtam az egyik karját és óvatosan,

nehogy valamelyik gyermekkori játszótársát felingereljem, félrevontam a már amúgy is elég mogorván nézelődő fiúk elől.

- Nem erről volt szó. Azt hittem, hogy majd mi ketten elhajóházunk a Barayaco-öbölbe, és szétnézünk a gyerekek ügyében. Erre te mit csinálsz? Beszervezel mellénk három olyan gorillát, hogy a Partiőrség riadót fúj, ha meglátja valamelyiket.

- Nincs semmi baj. Egyszerűen csak arra gondoltam, hogy nem árthat, ha van velünk még néhány ember, aki segíthet, ha valami baj van. Ezek a srácok a kikötő legkeményebb emberei. Ezt elhiheted.

- Látszik is rajtuk. Hidd el Moses, hogy semmi kedvem sincs ilyen alakokkal egy hajón utazni.

- Nem baj Ted. Ha akarsz, itt maradhatsz.

- Micsoda? Miféle szöveg ez? Hát nem én találtam ki az egészet? Nem én mondtam, hogy gyere velem? Most meg maradjak itt?

Mondtam volna tovább is, de ekkor vettem észre, hogy Moses már nincs is ott mellettem. Hát ennyit a vezető szerepemről. Már sejtettem, hogy nagyon szép utazásnak nézhetünk elébe.

Eddig jutottam gondolatmenetemben, amikor lassú rántásokkal megindult alattam a hajó, s mivel én még nem voltam felkészülve az indulásra, hanyatt vágódtam a már régóta nem tisztított padlón, ami azt eredményezte, hogy féltve őrzött, hófehér öltönyöm azonnal csupa olaj lett.

Kezdett elegendő lenni az egészből. Nincs másik olyan hülye ember, aki elindulna egy ilyen kilátástalan feladatra egy félnotás négerrel és három kikötői bivallyal a fedélzeten.

A ruhám tisztítási költsége mindenesetre Moses számláját fogja majd terhelni. Ez így fair.

Visszamentem a kormányfülkébe. A padlón legalább tíz liter olaj hömpölygött lassú ringással, és a helységben nem volt egyetlen ülőhely sem, kivéve azt a koszos vasládát, amit ezelőtt már vagy harminc éve kidobhattak volna a szemébe.

Más lehetőség híján erre a ládára ültem le, hogy nyugodtan szemlélhessem az egyik óriást, aki szakértő mozdulatokkal forgatta a kormánykereket.

Csak remélni mertem, hogy a megfelelő irányba haladunk.

Mindössze negyedóra telhetett el, amikor megpillantottam a Partiőrség egyik hajóját. Egyáltalán nem örültem nekik, de úgy láttam, hogy az előttem álló fickó nem nagyon izgatja magát. Ennek hatására megpróbáltam én is nyugodtnak látszani. Nem mondhatnám, hogy igazán sikerült is.

Csak rövid ideig álldogált mellettünk a hajó, majd lassan megfordult és elhúzott vissza, amerről jött. Hihetőnek tartom, hogy Moses közbenjárására mert az el sem mertem volna képzelni, hogy valamelyik bivaly gyerek ért volna el ilyen jó hatást náluk.

Csak ekkor vettem észre, hogy indulásunk óta nem láttam Mosest, ezért elindultam, hogy megkeressem. Hosszas keresgélés után találtam egy lejáratot az esetleges kabinok felé. Biztos voltam benne, hogy még a kormányfülkénél is rosszabb állapotokat fogok találni.

Nagyot tévedtem. Majd hanyatt esetem a meglepődéstől, amikor megláttam a luxuskényelemmel berendezett társalgót. Úgy tűnt, mintha milliomosok jártak volna oda, hogy szokásos hétvégi partijukat megtartsák. Bár ez kissé meglepő volt, mert Moses katonai fizetése semmiképp sem lehet elég egy ilyen rejtett luxusjacht előteremtéséhez.

Minden volt ott, amire egy hosszú utazás során szükség lehet, de engem igazán csak a bár-szekrény érdekelt, melyet elég gyorsan meg is találtam. Nagyon jó érzésem van az ilyenhez. Töltöttem magamnak egy triplát, leültem egy kényelmes fotelba, és kissé tágranyílt szemekkel bámultam a ruhásszekrényből kissé kilógó hullát.

Merthogy hulla volt, ahhoz nem férhetett kétség. Ha netalán mégis lettek volna ilyen kétségeim az újonnan megismert ember állapota felől, biztosan eloszlatta volna az a hosszú metszés a nyakán. Fogalmam sincs, mi tarthatta még a fejét. Később mégis sikerült észrevennem egy kötél darabot, ami valamelyest segített neki a szekrényben maradnia.

Ha a kormányos kissé ügyesebben teszi a dolgát, talán sohasem csúszott volna ki onnan az egyébként jót öltözött emberem, aki most már kezdett annyira rokonszenves lenni, hogy szívesen töltöttem volna neki egy jó erős italt.

Végre előkerült Moses is. Csodálkozó arccal figyelte, amint kitöltöm a második adag italomat is, hátamban a fickó hullamerev nézésével. Szó szerint.

- Mit csináltál, Ted?

- Töltöttem magamnak egy italt. Bocsánat, kettőt. Te is állandóan lopkodod az italomat. Emlékszel? Amikor Borneóban a negyvenkettedik...

- Én nem arról beszélek ember! Itt egy hulla fekszik a szekrényben!

- Nem fekszik, hanem áll. Jó erősen tartja egy kötél.

- Miért ölted meg?

- Ki akarta lopni a jeget a whiskymből. Honnan veszel ilyen marhaságot, hogy én öltem meg? Azt sem tudom, ki volt ez az ürge!

Úgy tűnt, talán elhiszi, hogy nem én voltam.

- Még én sem találkoztam vele - állapította meg Moses. - Mindenesetre jobb lesz, ha hamar eltüntetjük innen.

Ebben teljes mértékig igaza volt. Szerintem sem mutat valami jól az elvágott nyakú hulla egy ilyen jól berendezett szalonban.

Nagy nehézségek árán felcipeltük a fickót a fedélzetre, és a kormányosfülke egyetlen ülőalkalmatosságát a lábára kötve elindítottuk tengeralatti kutatóújtára.

Ekkor jelentek meg az égbolton a hajnal első fényjelei.

- Milyen messze vagyunk az öböltől? - kérdeztem meg az egyik változatlanul barátságatlan fickótól.

- Úgy négy mérföldnyire. Egyébként Johnny vagyok.

- Nagyon helyes, Johnny fiú! Akkor időben vagyunk.

- Időben? Mihez vagyunk időben?

Mivel semmi kedvem sem volt vitát nyitni egy ilyen fickóval a terveimmel kapcsolatban, így inkább otthagytam. Nem szeretem az ilyen fickókat.

Még hogy Johnny? A harlemi sikátorokban így hívnak minden harmadik utcagyereket, és ilyen névvel akar engem megejtetni!

Moses elégedetten iszogatótt egy kétes tisztaság üvegből. Csak megszokásból kóstoltam bele. A legbüdösebb rum volt benne, amit még a legiszákosabb halászok is visszautasítanak.

- Még a Karib-szigetéről hoztam. Kimondottan erre az alkalomra - magyarázta Moses vigyorgó képpel.

- Marha!

Otthagytam a kormányfülkét. Igyák meg a hülye pancsolmányukat nélkülem. Inkább az alvást választottam.

Nem tudom, mennyit alhattam. Arra ébredtem, hogy túl hangosan csobogott a víz. Arra gondoltam, hogy esetleg léket kaptunk és már az ágy alatt hullámszik a víz, de szerencsére nem így volt. Egyszerűen csak az történt, hogy kikötöttünk.

Felmentem a fedélzetre.

Minden a legnagyobb rendben volt. Johnny fiú, miközben balkezeivel erősen kapaszkodott a korlátba, jobbával belötte magát valami bizonytalan színű droggal, Moses a rumosüveget szorongatta, a másik két bivaly pedig koszos rongyokkal törölgették a hajó vasrészeit.

- Mi a fene? Nagytakarítás? - kiáltottam el magam.

Johnny fiú kezében megállt a fecskendő, Moses elejtette az üveget, a másik kettő folytatta a suvickolást.

- El kell hagynunk a hajót. Visszajött a gazdája - világosított fel Moses.

Kissé szomorúnak látszott.

- Utánunk jött? - kérdeztem részvételleljesen.

- Nem. Mi húztuk magunkkal. Pizok nagy szerencséje volt. Beleakadt a hajócsavarba. Amikor megálltunk, feljött a felszínre.

- Mi a fenét zagyválsz? Kiről beszélsz?

- Akit együtt dobtunk a vízbe. Az előbb tudtam meg Johnnytól, hogy az illető eredetileg a hajó gazdája volt. Johnny tette a szekrénybe.

- Miért?

- Csak nem állíthatta a kormány mellé! Esetleg észrevették volna a Partiőrség emberei. Az pedig nem lett volna jó.

- És hol van most?

- Természetesen visszatettük a szekrénybe. Mégiscsak potyautas.

Ekkor már teljesen világossá vált számomra, hogy mindannyian egy diliházból szabadultak ki. Ha nem ismertem volna Mosest, azt kellett volna gondolnom, hogy ő a főbolond abban az intézményben. Ki hallott már ekkora képtelenséget? Hullát tárolni egy kabin ruhásszekrényében! Ráadásul éppen a bárpulittal szemben.

- Rendesen rázártátok az ajtót? - kérdeztem Johnny fiút, aki éppen végzett a kényesen precíz művelettel.

- Há!

Ez kétségkívül szép válasz volt. Éppen ez illett hozzá a legjobban.

- Csak mert nem szeretném, ha belekortyolna a következő italomba - adtam tudtukra és elindultam, hogy igyak valami hideget.

- Elhagyjuk a hajót - közölte ismét Moses.
- Egy ital talán még belefér az időbeosztásba. Vagy nem?
- Nem igazán. A többiek már szétlocsolták a benzint. Csak arra várnak, hogy lelépjünk, azután gyufát gyújtanak.
- Felgyújtják a hajót?
- Természetesen. Valahogyan meg kell szabadulnunk a bűnjeltől és a hullától.
- Akkor meg miért kellett letörölni a hajót? Csak nem így akartak tüzet csíholni?
- Nem. Dehogy. Az ujjlenyomatainkat tüntették el. Arra az esetre, ha esetleg maradna valami a hajóból.
- Komplet marhaság. Ezt elhiheted nekem.

Lekászálódunk a hajóról. Amint biztonságos távolban voltunk, felgyújtották a hajót. Bevártuk a két piromániás fickót és elindultunk a part mentén.

- Keressük meg azt a pontot, ahol a gyerekek partot értek - mondta Moses.

Ezzel én is egyetértettem.

Úgy bandukoltunk a parton, mintha mi is osztálykirándulásra indultunk volna.

- Mit csinálunk, ha találkozunk valakivel? - vetette fel az okos kérdést Johnny fiú.
- Elbújunk - válaszolta Moses.
- A homokba? - kérdeztem kételkedve.

Senki sem válaszolt.

Felzárkóztam Moses mellé. Csendesen bandukoltunk még egy ideig, amikor elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol feltételezhetően a gyerekek partot értek.

- Mit gondolsz, Johnny fiú? Most mit csináljunk? - kérdeztem újdonsült barátomtól.

Nem válaszolt.

Hátrafordultam, hogy megismételjem a kérdést. Teljesen ledöbbsentem, amikor észrevettem, hogy senki sem jött utánunk.

- Moses! Eltűntek a kikötői fiúk - fordultam megmaradt társam felé.

- Elmentek - javított ki.

- Mi az, hogy elmentek? Hova tudtak innen elmenni? Úgy tudtam, hogy ez itt a Barayaco-öböl. Lehet innen elmenni valahová?

- Bizonyára. Különben még itt lennének. Nekik csak ennyi volt a feladatuk. Úgy beszéltük meg, hogy eljuttatnak minket erre a helyre. Arról nem volt szó, hogy továbbra is velünk kellene maradniuk.

- Ez már megint egy kapitális nagy marhaság. Ha egy pilótának útközben jár le a megbízatása, akkor fogja magát, és menetközben kiugrik a gépből?

- Amit te mondasz, az a marhaság. Nekik tényleg lejárt a megbízatásuk, ezért hazamentek.

- Repülővel?

- Marha!

Ennyiben maradtunk. Kedves olvasóim, elhihetik nekem, hogy egyetlen szavát sem hittem el. Ezek négyen - Mosest is beleértve - semmi más sem tettek, csak továbbbonyolították a már így is elég kusza szálakat. Legszívesebben én is leszakadtam volna megmaradt kétszemélyes csoportunktól, de ekkor még úgy tűnt, hogy Moses kész tervekkel rendelkezett az ügy megoldását illetően.

Csak ezért maradtam vele.

Eddig értem eszmefuttatásomban, amikor egy hatalmas dörrenést követő erős fényvillanás elvakított. Ösztönszerűen a földre vettem magam.

Bár ne tettem volna. Egy valamikori hajódeszka feküdt alattam. Döbbsen nézegettem a bal tenyeremből kiálló hosszú szöveget. Ordítani szerettem volna a fájdalomtól, de nem tehettem. A rozsdás szögön kívül semmit sem láttam.

- Mi a fene ez? - kérdezte Moses.

- Fogalmam sincs. Valamit tennünk kellene, különben ítéletnapig feketünk a homokban.

- Ezzel egyetértek. Mi legyen?

- Te próbálj a hátába kerülni! Én erről fedezlek.

- Minek próbáljak a hátába kerülni? És különben is miért feküdtél le?

- A fény miatt. Valaki megpróbált egy időre elvakítani minket. Azt akard mondani, hogy te nem láttad?

- De. Láttam és hallottam. Felrobbant a hajó, amelyen idejöttünk. Egyéb fényjelenséget nem tapasztaltam.

Felkeltem a földről és leporoltam színjátszós öltönyömet.

- Hogyan robbanhatott fel a hajó előttünk, ha onnan indultunk el? - kérdeztem.

- Körbejártuk az egész placcot. Nincs itt semmi, ami alátámasztaná a naplóban leírtakat.

- Azért még benézhetnénk a fák közé. Nem? Egyelőre úgysem tudnánk innen elmenni.

- Rendben. Te vagy a főnök.

Most már tudom, hogy jobban tettük volna, ha azonnal a vízbe vetjük magunkat, és úszva tesszük meg a visszafelé vezető utat, mert csak így tudtuk volna elkerülni azokat a szörnyűségeket, amik még csak ezután következtek.

Nem kellett sokáig gyalogolnunk, hogy megtaláljuk a kicsiny kunyhót, ahol a napló szerint egy Mike nevű fiú földi maradványainak kellett volna lennie. Egy kis ideig elbújva vára-koztunk, hátha valaki van benn, de mivel nyoma sem volt titokban minket figyelő alakoknak, bementünk. Talán mondanom sem kell, hogy semmit sem találtunk. Sem a holttestet, sem mást, ami arra utalhatott volna, hogy valaki, valaha is járt volna ott.

Teljesen tanácstalanok voltunk.

- Kövessük az ösvényt! - javasoltam.

- Rendben van.

Elindultunk a kitaposott ösvényen, melyet a fák alatti buja növényzet még legnagyobb igyekezetére sem tudott teljesen befedni. Látszott, hogy nem túl régen még használhatták.

- Semmi - nyögtem egy idő után, és leültem az egyik fa alá. - Semmit sem találtunk.

- Ne adjuk fel a reményt. Még van esélyünk nyomokat találni. Meg vagyok győződve arról, hogy a kislány igazat írt a naplóba - biztatott Moses és ő is leült az egyik fa alá.

- Mire gondolsz? Miről vagy meggyőződve?

- A kislánynak igaza volt. Hallom.

- Mit hallasz?

- Éppen erről beszélek. Semmit sem hallok. Egy ilyen helyen madarak szoktak csicseregni, őzek szaladgálni, meg ilyesmi. Amióta megérkeztünk, egyetlen állatot sem láttam. Itt tényleg lehetett valami nagy zűr, ami felborította a biológiai egyensúlyt.

- Oké. Egyetérték. Keressük meg az okát, és rúgjuk seggbe az illetékeseket!

Felálltam, hogy folytathassuk végtelennek tűnő utunkat, amikor egy mellettem elsuhanó tárgy arra készítetett, hogy ne mozgolódjak feleslegesen. Azonnal a földre vettem magam. Moses már ott volt. Szép csendben lapultunk egymás mellett, mint a rossz kisgyerekek, miután előre megették a titokban készített születésnap tortát.

Semmi sem történt. A magányos nyílvevőnek nem akadtak társai. Amikor már úgy éreztem, hogy kezdek megnyugodni, lassan, nehogy más is észrevegye, felemeltem balkezemet, és letörtem a fa törzsébe fúródott nyílvevő pazarul díszített végét.

Meg akartam mutatni sorstársamnak, de ő csak legyintett.

- Ne dőlj be neki. Ez egy navajo díszítés. Kizárt, hogy errefelé akár csak egyetlen indiánnal is összefussunk.

- Mit jelent a díszítés? - kérdeztem suttogva.

- Azt, hogy ha nem húzunk el innen azonnal, akkor komoly bajba kerülhetünk - válaszolta Moses villogó szemekkel. - Gyere utánam!

Várakozásommal ellentétben nem a támadással ellenkező irányba indult el, hanem egyenesen a nyílvevő kiindulópontja felé haladt.

- Nem lesz ebből baj? - kérdeztem kételkedve.

- Ha valaki bármelyikünket meg akarta volna ölni, nyugodtan meg is tehetné az előbb. Ezzel szemben megelégedett azzal, hogy jól ránkijesztett. Ráadásul egy olyan ócska trükkel próbált minket megetetni, amit már egy iskolás gyerek sem venne be.

- Talán azért, mert még neki is iskolába kellene járnia - jegyeztem meg bölcsen, de én sem igazán hittem benne.

Túl egyszerű lett volna azt hinnem, hogy valamelyik általunk keresett gyerek akadt ránk.

- Most hová megyünk?

- Megnézzük a támadónkat. Hátha csak ismerkedni akar.

- Kétlem, hogy ő lett volna az - mondtam, amikor kibukkantunk a fák közül.

Lövöldözős barátunk egy földbe szúrt faoszlopnak támaszkodva álldogált és úgy tett, mintha semmit sem tudna az egészről. Én megértően bólogattam és elővettem a fegyveremet. Ő még csak meg sem moccant. Már semmivel sem tudtam volna megijeszteni. Nagyon régóta halott lehetett. Mumifikálódott hátát az oszlopnak vetve tartotta repedezett íját és az erdő felé fordította, mintha hősiiesen védelmezné azt a néhány lombkunyhót, melyek teljesen betöltötték a tisztás teljes területét.

- Ez alighanem Lewis tábora lehetett.
- Elég elhagyatottnak tűnik - tette hozzá Moses.
- Azért körülnézhetnénk.

Nem találtunk több holttestet. Mintha mindenki elmenekült volna valami elől, maguk mögött hagyva egy íjászt, hogy fedezze elvonulásukat.

Én a magányos íjász mellett maradtam, Moses pedig elindult, hogy végigjárja a lakatlan kunyhókat. Biztos voltam benne, hogy ha alaposabban megszemlélem új barátunkat, valamit megtudhatok tőle. De hiába bíztam benne, a holttest nem sokat árult el régebbi viselőjéről. Mindössze annyit tudtam meg, hogy Moira valamelyik osztálytársa lehetett.

Ruhája teljesen elrongyolódott, bőre mumifikálódott, de bomlásnak semmi jelét sem tapasztaltam. Külsérelmi nyomok nem látszottak rajta, így fogalmam sem volt, hogy mitől halhatott meg. Olyan volt, mint a naplóban leírt madár halála.

Leültem az egyik nagyobb méretű kőre, hogy átgondoljam az addig történeteket, de még egy cigarettára sem volt időm rágyújtani, mert a kő megmozdult alattam. Azonnal felugrottam, de ez nem volt elég. Mintha futóhomokon álltam volna. Minden egyes lépés, amit hátrafelé tettem, még egy lépésnyi föld leomlását eredményezte. Menekülni akartam, de már elkéstem. Lábam alatt egy utolsót rándult a talaj és én zuhanni kezdtem a semmibe. A cigarettásdobozon kívül semmi kapaszkodót sem találtam, így jobb híján azt szorongattam.

De ekkor még nagyon korai lett volna meghalnom. Még nagyon sok tennivalóm volt hátra, és a földöntúli hatalmasságok megkegyelmeztek nekem. Egy ébenfa színű kéz megmarkolta felfelé nyújtogatott szabad kezemet és egyetlen erős rántással a felszínre húzott.

Moses volt.

- Mi a fenét csinálsz? Miért nem szólsz, ha találsz valamit? Nem kell azonnal a föld alá menni, ha valami kis üreg akad az utadba - közölte teljes komolysággal, de nekem akkor semmi kedvem sem volt a viccelődéshez.
- A fene essen a futóhomokba! Majdnem ottmaradtam. Pedig kár lett volna értem - sajnálkoztam.
- Egy nagy francot! Nem futóhomok. Van nálad gyufa?
- Öngyújtó is megfelel? - kérdeztem, miközben ez időtájt már sokadszor próbáltam meg rendbetenni ruházatomat. - Valahol leeshetett a kalapom.

Moses letépett egy darab ruhafoszlányt a még mindig nyugodtan ácsorgó, fiatalon elhunyt barátunkról és meggyújtotta. Amikor a rongy lángrollobbant, ledobta a gödörbe.

- Itt vannak - mondta felfelé sandítva a gödör széléről.
- Kik?

- A többiek. Akiket meg akartunk menteni.

Én is letérdeltem a gödör széléhez. Amit ott láttam, azt már sohasem fogom elfelejteni. Majdnem rosszul lettem.

A gödör mélyén egymásra dobálva feküdtek a holttestek, de mire jobban megnézhettem volna őket, kialudt a fény.

- Csinálok még egy fáklyát - mondta halkán Moses.

- Semmi szükség rá. Nem akarom még egyszer látni. Ez iszonyatos. Ki művelhette ezt?

- Én is csak annyit tudok, mint te. Azt azonban nem szabadna elfelejteni, hogy a Haditengerészeti irattárában van a kislány naplója. Ők talán többen tudnak a dologról. Érdemes lenne őket megkérdezni.

- Találtál valamit a kunyhókban? - kérdeztem, hogy ne kelljen az eltüntetett naplóról beszélnem.

- Szinte semmit. Mire jobban szétnézhettem volna, te elkezdted ordítani. Erre idejöttem.

- Én nem ordítottam.

- Dehogynem. Csak olyan hangosan csináltad, hogy a nagy hangzavarban meg sem hallottad.

- Én nem ordítottam!

- De. Mint egy kétségbeesett sakál.

- Erről most ne nyissunk vitát - javasoltam okosan.

Magamban vettem egy gyors búcsút hűséges íjászunktól és elindultunk arra, ahol a kis barlangnak kellene lennie.

- Szerinted ki lőtt ránk? - kérdeztem egy kis idő múlva.

- Nem tudom, de most nem is igazán fontos. Lehet, hogy csak a kifeszített íjból szabadult ki.

- Arra a fiúra gondolsz?

- Arra.

- Nem valószínű, hogy még halála után is felhúzza tartotta volna az íjat. Ez nem jellemző. Egyébként sincs semmi értelme az egésznek. Semmi logika nincs abban, hogy a többieket valaki közös sírba temette, azután kiállt volna a jelzőkő mellé, védeni egy teljesen üres sátor táborát. Az igazat megvallva semmit sem értek az egészből. Azt tudom, hogy találtam egy naplót és elindultunk, hogy utánajárjunk. Eddig tiszta, de tovább nincs semmi. Ez az egész éppoly zagyva, mint egy rémálom a legkeményebb ivás után. Te látsz itt valamiféle összefüggést?

- Csak azt tudom, amit te. Semmit.

Kezdett besötétedni. A lenyugvó nap gyönyörű tájat varázsolt elénk a semmiből. Vörös fénye beragyogta a felénk közeledő, ég felé meredező sziklacsúcsokat.

- Álljunk meg! Pihenjünk egy kicsit. Egyetlen nap alatt többet gyalogoltunk, mint bármelyik cserkészcsapat egy egész év alatt.

Egyetértettem vele. Leültünk a fa alatti növények közé.

Megpróbáltam még egyszer átgondolni az eseményeket, de előtte megnéztem, hogy elég stabil-e alattam a talaj.

Olyan érzésem volt, mintha Moses valamit eltitkolna előlem. Én találtam ki az expedíciót, ennek ellenére mindvégig ő irányította az eseményeket. Mintha tudatosan vezetne. Talán keres valamit, amire én nem figyeltem fel a napló olvasása közben. Hiába törtem a fejem, nem jutottam előbbre.

Kényelmesen lefeküdtem, gyúrtem néhány levelet a fejem alá, és rágyújtottam egy cigarettára.

Csak néhány perc telhetett el, amikor egy csapat gyerek tört elő a bozótból. Üvöltöztek, rázták a lándzsáikat, mintha fenyegetni akarnának. Ordítani szerettem volna, de nem volt hozzá erőm. Szólni akartam Mosesnek, de nem tudtam felébreszteni. Mintha nem is hallotta volna a harci díszekbe öltözött gyerekek által keltett hangzavart.

Fel akartam állni, de egyikük visszalökött. Tudtam, hogy csak az a Lewis nevezetű fickó lehetett az.

- Mi a francot akarsz tőlem? - akartam kérdezni, de csak szánalmas nyöszörgésre futotta az erőmből.

Bevallom, nagyon féltem.

- Hol van Moira? Mit csináltál vele? - ordította Lewis és a torkom felé bökdösött lándzsájával.

- Nem tudom. Nem találkoztam vele! - tiltakoztam.

- Hazudik - vetette közbe Moses, és lassan felkelt. - Azért jött, hogy elvegye tőled. Pedig a bíróság neked ítélte. Semmi joga sincs, hogy itt legyen. Ki kellene hívni a rendőrséget.

- Én mindenben jótállok az embereimért. Ha kellene, meg is halnék értük - hallottam a gyerekek mögül. A sorfal szétnyílt és megláttam a főnökömet.

- Az Ezredes is benne van - mondtam Mosesnek, de ő már nem foglalkozott velem.

- Moirát pedig be fogom íratni egy bentlakásos iskolába. Ha akarom, sohasem találkozhatsz vele - kiabálta Lewis és valamivel meggyújtotta a lándzsa végét. - Csak azt kapod amit megérdemelsz. Így jár mindenki, aki megzavarja a holtak nyugalma!

Hátrálni akartam, de Moses lefogott. A lándzsa egyre közelebb került a kezemhez. Végül elérte. Hatalmas fájdalmat éreztem az ujjaim között.

- A rohadt életbe! - ordítottam és felültem.

Kikotortam ujjaim közül a vörösen izzó cigarettacsikket.

- Ennünk kellene valamit - javasolta Moses. Velem szemben ült és egy nyers halat szorongatott. - Igencsak rossz álmod lehetett az előbb. Már megint úgy ordítottál, mint a gödörben.

- A gödörben nem ordítottam semmit, de most tényleg rosszul aludtam. Egy kissé.

- Láttam, hogy jól mulatsz. Arra gondoltam, hogy lemegyek a partra és megpróbálok fogni valami ehetőt. A napló szerint a halakkal nincs semmi baj. A tenger állandóan változik. Még ha a szigeten minden halott is, a tengert ez nem érinti igazán. Szereted a sült halat?

- Persze, hogy szeretem. Ma még semmit sem ettünk. Így nem lehet nyomozni. Figyelj csak, Moses! Nem lehet, hogy te tudsz valamiről, amiről jobb lenne, ha én is tudnék? Valami kicsike kis dolog.

- Nem. Nem hiszem. Honnan tudhatnék bármit is? - kérdezte sejtelmesen forgatva ujjai között a fénylő pikkelyű halat.

- Csak azért, mert te is a haditengerészetnél állsz alkalmazásban.

- Te pedig a rendőrségnél. Mégsem fejtetted meg a Kennedy-gyilkosságot.

- Dehogynem. Számomra az már régen lefutott ügy. Kinyomoztam, hogy a telefonoskis-asszonynak kapcsolata volt vele. Annak meg volt egy szicíliai nagybátyja, aki rossz szemmel nézte a dolgot, azért bérelte fel Chapmant. Ezek tények.

- Ezek marhaságok.

- Tények!

- Eszement marhaságok. Ez jellemző rád.

Megint én voltam az, aki engedett. Hadd higgye, hogy megint neki van igaza.

Összeszedtünk egy kevés száraz avart és az abból csinált tűzön megsütöttük a halat.

- Ennek nincs semmi íze - mondtam az első falat után.

- Miért? Mire számítottál? Fűszerek nem voltak a vízben. Majd legközelebb jobban körül-nézek.

Amikor végeztünk a szerényre sikeredett evéssel, megtöröltem kezeimet elszurkült zakómba és felálltam.

- Mehetünk - adtam ki az utasítást.

- Merre?

- Fogalmam sincs. Te vagy a főnök.

- Rendben. Akkor irány a barlang!

Mint már annyiszor a megérkezésünk óta, most is rengeteg időt töltöttünk meneteléssel. Kezdem megszomjazni. Amikor elértük az első sziklafalat körülnéztem, hogy hátha észre-veszek valami folyadékszerzési lehetőséget. Vízet nem láttam, de észrevettem egy hirtelen fényvillanást a sziklacsúcson. Nem voltam benne egészen biztos, de mintha egy pillanatra megcsillant volna a napfény valamin. Gondolkodtam egy kis ideig, majd amikor másodszor is láttam a felvillanást, megállítottam Mosest.

- Találtam valamit.

Ő megállt és visszafordult.

- Mit?

- Valamin megcsillant a fény. Fenn a csúcson.

- Milyen volt? - kérdezte és fekete nyakát nyújtogatva a csúcst kezdte szemlélni.

- Olyan, mint amikor egy tükörrel szórakozik valaki.

- Akkor gyerünk!

Azonnal elkezdünk felfelé kapaszkodni a meredek sziklapárkányokon. Nem mintha nagyon sok értelme lett volna, de az a fényes tárgy bármi lehetett, ami megváltoztathatta értelmetlenné tűnő menetelésünket. Nagyon örültem a változatosságnak, mert ekkorra már nagyon elegendő volt a kutatásból. Úgy jöttünk a szigetre, mint két gyerek, akik elcsavarognak a közeli csatornához, hogy kövekkel dobálhassák a mit sem sejtő békákat.

Majdnem egy órába telt, mire felértünk. Ruhám már majdnem rongyokban lógott rajtam. Izzadtak és bűdösek voltunk, mint a háromnapos vízihulla. Jólesett volna egy hideg zuhany. Ezenfelül már kezdtek jelentkezni az ilyenkor szokásos elvonási tünetek is, de semmi remény nem mutatkozott, hogy belátható időn belül megfelelő mennyiségű alkoholhoz tudjak jutni.

Moses ért fel először. Amint kidugta kopaszra nyírt fejét a biztos fedezéket jelentő kövek közül, azonnal vissza is húzta. Mindezt olyan gyorsan csinálta, hogy a lába alatt megmozduló kövek mind a fejemre hullottak.

- Menj már fel! Mindjárt leesek! - javasoltam.

- Nem lehet, pajtás. Szarban vagyunk.

- Mit?

- Nézd meg te is, ha kíváncsi vagy rá. Vége az utazásnak. Akár vissza is fordulhatunk.

A folyamatosan lezúduló kőáradatban már nagyon nehezemre esett a kapaszkodás, ezért felmástrom Moses mellé.

- Mutasd!

- Óvatosan nézz ki, de azután gyorsan vissza. Ha észrevesznek, nekünk végünk van - figyelmeztetett feleslegesen, mert mire végigmondta, én már megnéztem. Amit láttam, meggyőzött arról, hogy ideje visszahajózáni az Államokba.

A szikla tetején egy teljesen egyenletes sík felület terült el. Egyetlen oda nem illő építmény állt csak ott, de az is több volt, mint amennyinek szabad lett volna ott lennie. Leginkább egy oldalára állított fémládához hasonlított. Teljes felülete csillogó ezüstszínűre volt festve. Ezzel még nem is lett volna baj. A riadalmat az a négy betű keltette, ami a bejáratként szolgáló nyílásra volt felírva: NASA.

Ez a négy betű volt az, amire a legkevésbé számítottunk.

- Most mi lesz? - kérdeztem.

- Esetleg benézhetnénk. Ők is amerikaiak. Talán megkínálnak valamivel.

- Hát persze. Hogy ez nekem eddig nem jutott az eszembe! Kérhetnénk tőlük cigarettát is. Meg valami nukleáris úrszemetet, hogy a csillagokban érezhessük magunkat. Miért akarsz odamenni?

- Talán nincs is ott senki. Lehet, hogy már évtizedek óta itt áll. Sohasem lehet tudni. Abban a kalyibában kettőnél többen úgysem férnek el. Ha verekedni kell, egyenlőek az esélyeink.

- Szerintem csináljunk belőle egy csónakot és húzzunk innen a francba. Nem kérek a radioaktív marhaságokból. Még csak az kellene, hogy kijöjjön azon az ajtón néhány szkafanderes fickó és holdraszállást játszanak a hegy tetején. Egy ilyen kicsi dobozban különben sem tudnánk kinyitni az ajtót.

- Tárulj, Szezám.

- Mit áruljon?

- Nem árul, hanem tárul. Az egyik mesében erre a jelszóra nyílik kis a kincsesbarlang ajtaja. Te sohasem olvastál meséket?

- Nem emlékszem rá. Ha ilyen jól ismered a jelszavas kódokat, akkor igazán megpróbálhattál volna egy kicsivel többet kihúzni a Haditengerészet központi számítógépéből. Nem hiszem, hogy ez itt most ilyen egyszerűen kinyílna. Még hogy tárulj Szezám, vagy mi a fene.

Abban a pillanatban, ahogy kimondtam, egyetlen pillanat alatt kinyílt az ajtó. Olyan halkán, mintha óránként olajozták volna. Amikor teljesen feltárult megláttuk a szakfanderes fickókat, de az elképzeléseinkkel ellentétben nem ketten, hanem négyen voltak. Kettejük egy-egy kis méretű ládát cipelt.

- Győzött a túlerő - mondtam elszántan. - Én vissza fogok mászni.

- Lefelé ereszkedni szoktak. Csak felfelé másznak. Maradj csendben. Ahogyan most állunk, ha ezek észrevesznek, egyetlen rúgással leküldhetnek minket a semmibe. Álcáznunk kellene magunkat. Van valami jó ötleted?

- Még nincs, de már gondolkodom rajta.

- Nekem van egy - mondta és egyetlen mozdulattal felkapaszkodott.

- Ne mozogj, mert még észrevesznek. Most nem hiányzik a balhé - suttogtam neki, de nem hallgatott rám. Szabad kezemmel megpróbáltam elkapni az egyik lábát, hogy visszahúzzam, de már késő volt. Utolsó lábát is maga után húzta és teljes valójában megjelent a bárgyúképű fickók előtt. Én továbbra is lapultam volna, de ő elkiáltotta magát.

- Üdvözlét mindenkinek. Mi a föld nevű bolygóról érkeztünk ide. Kapcsolatot szeretnénk létesíteni veletek, Univerzum Ismeretlen Küldöttei. Nem jöttem egyedül. Hadd mutassam be társamat, a Nagy Fehér Geronimot. Előjöhetsz, ezek békés küldöttek. Nem ártanak nekünk.

Meg voltam róla győződve, hogy Moses eszét elvette a sok gyaloglás. Ekkora marhaság más-képp nem juthatott volna eszébe. De mivel már felfedte jelenlétemet, én is felkapaszkodtam új barátaink szintjére.

- Már meg is érkeztem - közöltem barátságosan, de ez őket egyáltalán nem hatotta meg. Egyikük felém lépett és egyetlen jólirányzott ütéssel a földre küldött. Könnyű lehetett neki abban a hatalmas nagy űrkesztyűben. Moses felé fordultam, de mire elemezhettem volna egészségi állapotát, a bivalyerejű ütést egy hatalmas rúgás is követte.

Teljes sötétség.

- Valaki kapcsolja fel a villanyt! - kiabáltam.

Semmit sem láttam. Kezeim és lábaim össze voltak kötözve.

- Pizok sötét van itt - kiabáltam még hangosabban.

- Miért ordítasz már megint? - hallottam Moses hangját a távolból.

- Nem ordítok, csak a helység méreteit elemzem az akusztikája alapján. Hol vagyunk?

- Nem tudom.

- Az a szemét úgy fejbe rúgott, hogy teljesen megvakultam. Téged nem bántottak?
- Én is jócskán kaptam. Megpróbáltalak megvédeni, de ők voltak többen. Tényleg megvakultál?
- Igen. Semmit sem látok. Lehet, hogy már soha többé nem fogok látni?
- Egyelőre semmiképpen sem. Gondolom, neked is bekötötték a szemed. Talán azért nem látsz semmit.
- Igazad van, most már érzem. Tényleg van a fejemen valami. De nem vagyok róla meggyőződve, hogy csak ezért nem látok.
- Nagyon valószínűnek tartom. Azonban ha adhatok egy jó tanácsot, hagyd abba a nyavalygást, mert azzal nem jutunk előbbre. Elmondom, mik a tények és majd döntünk a továbbiakról. Jó? Na, akkor kezdem. Tehát, amikor te olyan beszari módon összeestél annak a puhánynak, még hősiiesen ellenálltam. Engem nagy nehezen betuszkoltak a liftbe, téged pedig lábaidnál fogva rángattak be. Hangsúlyozom, én ellenálltam. Amikor mindannyian benn voltunk, akkor nyomogatott az egyik valami gombot a falon, és a lift, mert amit te kétszemélyes kabinnak hittél, az egy lift, lehozott minket ide a pokolba. Az egészben az a legrosszabb, hogy fogalmam sincs, mit akarnak tenni velem.
- Hé, hé, hé! Várj egy kicsit! Ha nem kezdtél volna üvöltözve integetni nekik, akkor még most is kinn lehetnénk a friss levegőn. Ehelyett itt gubbasztok egy önző alakkal, aki csak egyes szám első személyként emlegeti önmagát. Azt hitted, hogy majd bedőlnek annak a földönkívüli süket dumának?
- Csak az a fontos, hogy elértem, amit akartam!
- Már megint kezdi!
- Mit kezdek?
- Az egoista szarságaidat. Egyébként mit akartunk elérni a hülyeségeddel?
- Hogy észrevegyenek. Különben sohasem jutottunk volna le ide.
- Itt jobb, mint fent?
- Még nem tudhatjuk. Talán ha megmondjuk nekik, hogy csak a gyerekeket akartuk megmenteni, akkor elengednek.
- Majd hülyék lesznek elengedni. Nehogy azt hidd, hogy te majd szép csendben megalkuszol velük, én meg itt maradok a szarban! Találj ki valami jobb menekülési tervet! Valami olyat, amiben én is szerepelhetek.

Még folytattuk volna az értelmetlen vitát, de ekkor kinyílt egy ajtó. Legalábbis úgy hallatszott. Néhány kemény lépés zaja, majd egy iszonyatos, hátborzongató üvöltés. Azután néma csend.

- Moses! Mi van veled? Élsz még? - kiabáltam aggódva.

Nem válaszolt.

- Moses! A rohadt életbe, válaszolj már!

- Befognád egy kicsit a pofádat? - suttogta. - Beszartál, mi?

- Csak egy kicsit. Nem esett bajod?

- Mi bajom lenne? Bejött valaki, ordított egy nagyot és kész.

- Ennyi?
- Ennyi. Semmi más.
- És hallottad, hogy ki is ment?
- Azt nem.
- Akkor még mindig itt van. Nem szeretném, ha megint ordítani kezdene. Nem mondhatnám, hogy emberi hangja volt.
- A szobában semmi sem mozdult. Így üldögéltünk egy ideig, majd megint kinyílt az ajtó.
- Most vagy kiment a figura, vagy bejött egy másik is. Elegendem van már a „találd ki, hogy ki van a szobában” játékból - jelentettem ki határozottan.
- Nincs abban a helyzetben, hogy választási lehetősége legyen - mondta egy mély, számomra ismeretlen hang.
- Maga volt az a kedves barom, aki olyan kellemesen üvöltözött az előbb? - kérdeztem meglepődve.
- Miért üvöltöztem volna? - kérdezte ő.
- Talán az örömtől, hogy találkozhatott velünk.
- Nem én voltam. Az a mi kis háziállatunk volt.
- Gondolom, nagyon picike lehet. Épp olyan volt a hangja, mint egy békésen úszkáló aranyhalnak.
- Ha megkérhetem, fejezze be az idióta szöveget. Tudják, hogy miért vannak itt?
- Nem - válaszoltam. - Talán láttunk valamit, amit nem kellett volna.
- Nem láttak semmit, és már nem is fognak. Kérem, hogy adja át a naplót!
- Milyen naplót? - kérdeztem döbbenet.
- Azt a füzetet, ami miatt idejötték. Ha nem lenne az a füzet, akkor most nem lennének itt. Ideadja önként?
- Az irattárban hagytuk. Visszatettük a polcra, ahol volt - vetette közbe Moses.
- Mr. Clever? Ön mit tud mondani a naplóról?
- Mit kapunk cserébe? - kérdeztem.
- A szabadságukat - válaszolta a mély hang.
- Azt akarod mondani, hogy mindvégig nálad volt? - kérdezte mérgesen Moses. - Elloptad az irattárból, és még csak nem is szóltál nekem?
- Kellett volna? - kérdeztem kételkedve. - Nem olyan nagy dolog. Csak egy iskolai füzet.
- Nekem mégis nagyon fontos lenne.

Ez már megint a mély hang volt. Gondolhatják olvasóim, hogy mennyire nem tetszett nekem ez az egész. Bekötött szemekkel, megkötözve egy alak nélküli hanggal kellett társalognom. Ekkor már csak az érdekelt, hogy minél hamarabb kijussunk onnan. Ezért kínáltam fel a füzetet. A benne leírt események már nem tartalmaztak semmi olyan információt, ami segíthetett volna az előbbrejutásban. Szívesen odaadtam volna neki, ha biztos lehettem volna abban, hogy szabadon engednek bennünket.

- Ha odaadom, elenged? - kérdeztem.

- Nem. Csak a csak azért mondtam az előbb, hogy legyen egy kis reményük.

Hallottam néhány lépést körülöttem, és éreztem, hogy valaki benyúl az ingem alá. Egy kéz kihúzta a füzetet.

- Most már boldog? - kérdeztem a hangot.

- Nem különösebben - válaszolta, és feltételeztem, hogy elhagyta a helységet. Becsapódott az ajtó.

Néma csend.

- Ne mondj semmit! - szóltam Mosesnek egy kis idő után.

Ő nem válaszolt.

- Ne szórakozz velem! Tudom, hogy itt vagy. Miért nem válaszolsz? Csak nem haragszol rám?

Még szólítottam egy ideig, de amikor már biztos voltam benne, hogy nem fog válaszolni, abbahagytam. Mozogtam egy kicsit, és észrevettem, hogy egy székhez vagyok kötözve. Elkezdtem körbeugrálni a helységet. Egy szoba volt, berendezési tárgyak nélkül. Nagyon sok időt tölthettem az ugrándozással, de így sikerült a székkal „körbejárnom” a szobát.

Mosest sehol sem találtam. Nem volt a helységben. Amikor belefáradtam az ugrándozásba, elégedetten vettem észre, hogy az engem tartó kötelek meglazultak annyira, hogy némi erőfeszítés után ki tudtam szabadulni. Amikor levettem szemeimről a kötést, örömmel tapasztaltam, hogy a látásommal sincs semmi baj.

A helységben csak egyetlen lámpa világított. A falak éppen olyan fémlemezéből voltak, mint az a kis épület a felszínen. Alig találtam meg az ajtót. Szerencsémre fogvatartóink bíztak megkötözésünk hatásosságában annyira, hogy nem zárták be az ajtót. Halkan lenyomtam a kilincset és kinéztem a hosszú, rosszul megvilágított folyosóra. Senki sem volt ott. Olyan csend volt, mintha rajtam kívül senki sem lenne ott.

Nem hagyhattam, hogy a kutatóbázis látszólagos mozdulatlansága elaltassa éberségemet. Tudtam, hogy elfogóink nem lehetnek messze. Hülyék lettek volna egyedül hagyni engem, hogy ők nyugodtan nyaralhassanak egy másik, sokkal kellemesebb és kevésbé misztikus szigeten. Így hát hangtalanul becsuktam az ajtót magam mögött, és még óvatosan kinyitottam a hozzám legközelebb esőt, és miután meggyőződtem róla, hogy benn senki sem mozog, óvatosan bedobtam az előzőleg már levetett, ronggyá mállott zakómat. Arra gondoltam, ha van bent valaki, biztosan reagálni fog. Legnagyobb meglepetésemre egy hatalmas ordítás volt a válasz. Letörten kellett tudomásul vennem, hogy a hang nem teljesen ugyan, de kissé mégis ismerősnek hatott. Talán azért volt olyan furcsa, mert odabenn ketten ordítottak, és úgy tűnt, hogy nem is akarják egyhamar abbahagyni. Feltétlenül tennem kellett valamit, ha nem akartam, hogy a feleslegesen hangos hangzavar miatt valaki kijöjjön a folyosóra. Hangsúlyozom, hogy kizárólag emiatt mentem be a helységbe. Ma már tudom, hogy ha akkor nem mentem volna be oda, akkor egyetlen óra elteltével már nyugodtan ringatózhattam volna egy ügyesen elcsent csónakon, valahol messze attól az elátkozott helytől.

Mégis bementem.

Odabenn jótékony félhomály uralkodott. Velem szemben egy nagyon sötét bőrű fickó ordította, tőle valamivel hátrébb, egy dühöngő óriás tette ugyanezt. Szerencsére az óriás és köztem egy elég vastag vasrudakból álló rács volt. Szegénykémet bezárták egy ketreche, de nyugodtan elhihetik, hogy ez volt ott az egyetlen dolog, aminek őszintén tudtam örülni.

- Meddig akarsz ordítani? - kérdeztem a nem éppen békésen üldögélő Mosest.

- Te is hallottad? Valaki bejött az ajtón.

- Nagyon remélem, hogy hármunkon kívül senki sem hallotta meg. Én jöttem be az ajtón. Egyébként, még be sem mutattál neki.

- Kinek?

- Annak a nagy szörnyetegnek, aki mögötted áll és úgy ordít, mintha fizetnék érte.

- Van valaki mögöttem? Levennéd rólam ezt a rongyot? Semmit sem látok.

Később már a köteleket is le akarta szedetni magáról, amit nem szívesen, de a régi idők emlékére mégis megtettem. A helyzet nem volt valami rózsás, de még elviselhető lett volna, ha Moses nem vette volna észre azt a kicsinyke táblát a ketrec ajtaján.

- Ez alighanem Lewis - jegyezte meg elmésen.

- Valamikor még lehet, hogy az volt. Most azonban egyáltalán nem hasonlít egy jól nevelt, elit iskolában tanuló diákra.

- Szavamra mondom, kár volt idejönni! Azt tartom a legfurcsábbnak, hogy mi is bejártuk a szigetet, de sehol sem találkoztunk azokkal a bogyókkal, amiket ezek a gyerekek eszegettek. Nem csoda, hogy teljesen megzavarodtak. Ez a fiú már egyáltalán nem is hasonlít egy emberre. Inkább olyan, mint egy dühöngő fenevad. Szerinted még tud beszélni?

- Nem hiszem. Akkor nem ordítana ennyire. Az volt az érzésem, hogy valamilyen titkos genetikai kísérletbe csöppentünk bele. Éppen a legközepébe. Abban pedig biztos vagyok, hogy egyetlen jóérzésű amerikai állampolgár sincs, aki tudna erről a kutatóbázisról. Szerintem éppen ideje lenne szétrúgni néhány nagyfejes seggét. Jól mondom?

- Egyetérték. Megpróbálunk kimászni a szarból vagy előbb még pancsolunk benne egy kicsit?

- Pancsolunk. Érdeemes lenne körülnézni, mielőtt felszínre emelkedünk.

A jól bezárt Szörnyeteg Lewis abbahagyta az ordítást, de talán csak azért, hogy egy kis nyálat csorgasson. Undorító látvány volt. Az ajtó mögé álltunk és vártunk egy kicsit, hátha valaki mégis be akarna jönni. Miután meggyőződünk róla, hogy már annyira megszokták az üvöltözést, hogy nem is foglalkoztak vele, kimentünk a folyosóra. Végigsettenkedtünk a fal mentén, és ahol sikerült villanykapcsolót találnunk, lekapcsoltunk a világítást. Benéztünk néhány helységbe is, de a laboratóriumi felszereléseken kívül semmit sem találtunk. Már kezdtük megenni a sétát, amikor azt egyik ajtó mögött különös dolgokra bukkantunk. A szobában, végig a fal mentén, egy vastag üvegfal mögött, sok-sok kicsiny üvegketrecheben mindenféle furcsa élőlények voltak. Elképesztő volt. Az egész leginkább egy nagyon morbidra sikeredett cirkuszi bemutatóhoz hasonlított. A génmanipuláció eredményeképpen megnézhettük az emberek által életre keltett, és a természetet megcsúfolni igyekvő torzókat. Voltak ott kétlábú gyíkok, kutyafejű majmok, halak, melyeknek még csak vízre sem volt szükségük, papagájok, melyeknek csak egyetlen lába volt. Még felsorolni is sok lenne, hogy mi minden volt ott. Felfordult a gyomrom a látványtól. Persze Moses sem volt elragadtatva a torzókiállításától.

- Esetleg elhagyhatnánk a helységet - javasoltam émelyegve.

- Előbb nézzük meg azt az ajtót!

Én észre sem vettem. Alig látszott. Ahol nem voltak ketrecek, ott a fal folytonosnak tűnt, valójában azonban egy ajtó volt az üvegfal mellett. Moses ment elől, de semmit sem kellett tennie. Az ajtó magától kinyílt és kijött rajta egy fehérköpenyes, kissé túlsúlyos fickó. Látszott rajta, hogy nagyon meglepte a látogatásunk, de már nem maradt ideje az üdvözlésre. Moses egyetlen balegyenessel a földre küldte. Még földet sem ért, de már el is vettem a fegyverét.

- Régebben még nem kellett a kutatóknak fegyvert hordaniuk - jegyeztem meg teljesen értelmetlenül.

Keresztülléptem a földön heverő testen és benéztem a fülkébe, ahonnan kijött. Egyetlen íróasztalon, egy széken és a fickó uzsonnáján kívül semmi sem volt benn.

- Ideje lenne visszajutni a felszínre - mondta Moses a kezét törölgetve.

- Tudod merre kell menni?

- Nem. De szerintem a prof nagyon szívesen útbaigazítana minket. Persze csak akkor, ha magához fog térni.

Hamarosan megmoccant. Nem akart segíteni, de néhány közepesre sikerült pofon és a fejéhez szorított revolvercső jótékony hatást gyakorolt rá. Magunk előtt terelgettük, hogy valamilyen formában feljuttasson minket a felszínre. Elég nyugodtnak látszott ahhoz, hogy túszként magunknál tarthassuk, ha a későbbiek folyamán esetleg szükségünk lenne rá. Azonban amikor ahhoz a helységhez értünk, ahol előzőleg Moses raboskodott, jobb ötletem támadt. Arra gondoltam, hogy ésszerű lenne egy kis felvilágosítást kérni tőle. Belöktem az ajtón, és Lewis ketrece felé fordítottam.

- Mit szokott enni a fiú? - kérdeztem határozottan.

- Általában döghúst - válaszolta fehérköpenyes új barátunk.

- És most mit fog enni, ha nem válaszolsz minden kérdésünkre?

- Engem? - kérdezte a beszari remegő lábakkal.

- Eltaláltad. Indulhatsz más vetélkedőműsorban is. Mi folyik itt? Hol vagyunk most?

- Nem mondhatom meg. Ezek katonai titkok - ellenkezett indokolatlanul.

- Moses! Nyisd ki a ketrecet!

Mosesnek meg sem kellett mozdulnia, a fickó azonnal kitálalt. Elmondta, hogy már majdnem tíz éve működtetik a kutatóállomást. Az a feladatuk, hogy olyan anyagokat kísérletezzenek ki, melyek egy esetleges nukleáris katasztrófa esetén kellő immunitást adna a katonáknak és a politikai vezetőknek. Az ő feladatuk lenne, hogy a pusztulás után átvegyék a hatalmat a túlélők felett.

- Radioaktív anyagokat is használnak? - kérdezte Moses.

- Kizárólag csak azt használunk.

- A sziget teljes élővilágát megfertőzték?

- Igen, de leginkább az egyik cserjeféle mutatott nagyon jó eredményeket, ezért azzal folytattuk tovább a kísérletezést. Rendszeresen kezeltük radioaktív anyagokkal, és az állatokat, melyek fogyasztották a termését, behoztuk ide, hogy további vizsgálatokat végezhessünk rajtuk.
- Gondolom, nagyon megörültek, amikor egy egész osztálynyi gyerek jelent meg a szigeten - szóltam közbe.
- Nem akadtak önkéntesek. Amikor észrevettük, hogy elkezdtek enni azokat a bogyókat, azonnal megragadtuk a lehetőséget. Olyan volt, mintha maguktól jelentkeztek volna a kísérletekhez. Akik rendszeresen fogyasztották, azok mind meghaltak. Ez az egy is csak azért maradt életben, mert beadtunk neki egy majdnem teljesen kifejlesztett anyagot. Túlélte, de kisebb károsodásokat szenvedett. Ezért őt is itt tartjuk további megfigyelésre.
- És a kislány? - kérdezte Moses.
- Milyen kislány?
- Aki nem fogyasztotta a maguk marhaságát. Nem hiszem, hogy ő önként jelentkezett volna a maguk eszement kísérleteikhez.
- Lányok is voltak köztük, de akiket és láttam, mind fertőzöttek voltak. Miután meghaltak, tisztességgel eltemettük őket.
- Volt részünk a látványban. Nem éppen a tisztességes jelző illene rá a legjobban. Hogyan lehet kijutni innen?
- Maguknak sehogy. Csak egy lift vezet a felszínre, de azt állandóan őrizzük.
- Majd meglátjuk - közölte Moses és felémfordult. - Mi legyen ezzel a Mengele-tanítvánnyal? Nem hiszem, hogy rábízhatnánk a megmenekülésünket.

Nem tudtam jobbat kitalálni, minthogy zárjuk be Lewis mellé. Látni kellett volna a fickót, hogy bejött az ötlettől. Ezt azonban mégsem tettük meg. Egyszerűen csak átvittük az egyik szomszédos helységbe, bekötöttük a száját és erősen a székhez rögzítettük. Ekkor támadt egy jó ötletem.

- Engedjük ki Lewist. Összehozhatna egy kis felfordulást, amíg mi lelépünk innen. Nem hinném, hogy a liftesfiúk akkor is a helyükön maradnának, ha egy ilyen batár nagy fickó éppen feléjük szaladna.

Az elhatározást tett követte. Nagyon óvatosan, nehogy kárt tehessen bennünk, kiengedtük az ismét teljes erőből dühöngeni kezdő Lewis gyereket. Várakozásunkkal ellentétben, még csak irányítani sem kellett. Rohangált egy ideig az üres folyosón, de később sikerült ráállnia a megfelelő pályára. Nem tudhattuk, merre van a kijárat, mi csak követtük veszett előőrünket, és mindig egy-egy sarok mögött elbújva vártuk a hatást, de amikor a veszett ordítás mellé még két ijedt felhang is csatlakozott, már biztos voltam benne, hogy megtaláltuk a külvilág felé vezető liftet. Még én is meglepődtem, hogy milyen gyorsan szétszaladtak az oda beosztott örök.

Furesának találtam, hogy egész úton nem találkoztunk senki mással, de azzal nyugtatgattam magam, hogy talán csak éppen felugrottak elvégezni néhány felszíni vizsgálatot.

Amikor megvadult segítőtársunk egy kissé megnyugodott, és hajlandó volt eltakarodni a lift közeléből, beszálltunk. Ez időtájt semmi sem okozott akkora örömet, mint az a pillanat, amikor feltárult előttünk a lift ajtaja, és ismét megpillanthattuk a kissé bágyadt, de biztosságot nyújtó napfényt.

Nem akartunk sokat vacakolni a felesleges udvariassági formulákkal, azonnal elindultunk a part felé. Legfontosabb gondolatom az volt, hogy minél hamarabb elhagyhassuk a szigetet, de Moses éppen a legváratlanabb pillanatban vetett fel egy igen fontos kérdést.

- Hol van Moira?

Nem kellett sokáig gondolkodnom, hogy rájöjjen az egyetlen lehetséges megoldásra.

- Már mindenhol megnéztük, kivéve az a barlangot, ahol a csapatuk lakott. Valószínű, hogy még mindig ott van.

- Szerintem meg egy kicsit sántít a dolog. Ha nem fedezték volna fel, akkor sohasem került volna a hadsereg irattárába a naplója. Érted az összefüggéseket?

- Na ja! Nyergeljük és irány a sziklás hegység!

Lassan, a növényzet árnyékában keresve menedéket, sikerült eljutnunk ahhoz az ösvényhez, amerről a szkafanderes fickók megláthatták a kislányokat. Nekik nagyobb lehetett a szerencsájük, mert mi egyetlen teremtet lelket sem találtunk. Ettől függetlenül, a barlang bejárata hamar meglett. Bementünk, de ott sem volt senki, azonban minden jel arra utalt, hogy valaki nem régen még ott tartózkodott.

- Maradjunk itt és várjuk meg - javasolta Moses, miközben a földön szanaszét heverő rongyokat nézegette.

- Semmi értelme. Lefogadom, hogy ide többé már senki sem fog hazajönni.

Tévedtem. Amint befejeztem az utolsó mondatot, valami nagyot koppant a bejárat közelében.

- Meg van még a stukker? - kérdezte Moses suttogva.

- Persze, hogy megvan. Mit csináljak vele?

- Ha szükség lesz rá, használd!

- Mikor lesz rá szükség?

- Ha nem a kislány jött be, akkor azonnal tüzelhetsz.

Nem a kislány jött be. A már régen elfeledett Johnny fiú lépett elénk, erősen a szemembe világítva egy hevenyészett fáklyával.

- Tüzelhetek? - kérdeztem gyanakodva.

- Még csak az kellene. Mi a helyzet? Megtaláltad? - kérdezte Moses a jövevényt, mintha szándékosan lettem volna kihagyva a buliból.

- Mi a fenét kellett volna megtalálnia? A parton még azt mondtad, hogy a társával együtt leléptek a szigetről. Szó sem volt arról, hogy ők magánexpedíciót indítanak! - kiabáltam mérgesen, de sem Moses, sem a mindig morcos Johnny fiú sem vett elég komolyan, s mivel ők békés egyetértésben baktattak kifelé, én is csatlakoztam hozzájuk.

A barlang bejáratától egy kissé lejjebb, a másik bűnözőképű barátunk álldogált egy kislánnyal. Minden kétséget kizáróan Moira volt az.

- Ezt meg hogy a fenébe csináltátok? Minket majdnem kinyírt egy hatalmas szörnyeteg, ezek meg itt szép nyugisan mindent elintéztek helyettünk. Gondolom, nekik sokkal könnyebb volt az útjuk. Nem? - kérdeztem, de senki sem válaszolt.

- Beszélhetnék veled? - kérdeztem mindenkitől Moira felé fordulva.

- Mit akarsz beszélni veled? - kérdezett vissza Moses meglepődve.

- Mégiscsak én találtam ki az egészet! Vagy nem? Jogom lenne egy kicsivel többet megtudni a dologról. Attól a pillanattól kezdve, hogy megtaláltam azt a füzetet, egyfolytában életveszélyben vagyok, ti meg úgy csináltok, mintha a kötelességemet teljesíteném. Nagyon szeretném, ha nekem is jutna egy kicsi a győzelmi babérokból. Azt akarom, hogy az én fényképem is benne legyen az újságokban, velem is készítsenek interjúkat, rólam is írjanak könyveket. Rámférne egy kis hírnév! - lázadtam fel a tragikomikusnak is felfogható helyzet ellen. - Nem akarok kimaradni a jutalomosztásból.

- Nem lesz semmiféle jutalomosztás, nem lesznek újságcikkek, sem riportok, sem bestsellerek. Ez az egész éppolyan titkos fog maradni, mint amennyire eddig is az volt. Senki sem szerezhet tudomást erről az akcióról, de még csak az itt folyó kísérletekről sem.

Nem egészen értettem egyet Moses fejtegetésével. Szerintem, ez így egyáltalán nem lett volna tisztességes.

- Mi a fene van veled? Csak nem mosták ki az agyadat? Te most azt akarod mondani, hogy az egésznek nem volt semmi értelme? Akkor meg minek jöttünk ide? Minden folyhatott volna tovább a saját medrében.

- Ez nem egészen így van. Nálad van még a pisztoly?

- Odaadjam?

- Igen.

- Miért?

- Mert már nem lesz rá szükséged. Maradj csak nyugodtan, csendben, és majd mindent megtudsz a maga idejében.

Gondolhatják, kedves olvasóim, hogy mennyire átláthatatlanná vált a helyzetem. Erre a fordulatra egyáltalán nem számítottam. Azt hittem, hogy legalább Moira mellém áll, de nem ez történt. Rajtam kívül mindenki tudott mindent. Úgy éreztem magam, mint egy újonnan beszállt kártyapartner, akinek nem magyarázták el a játékszabályokat.

A parton újabb meglepetés fogadott. Néhány méternyire, az egyik bozót mögött elrejtve egy működőképesnek látszó katonai motorcsónak vesztegelt, olyan felszereléssel, mintha egyenesen a Kuvaiti háborúba indulnánk.

- Ezzel fogunk hazamenni? - kérdeztem, de nem vártam választ.

Ekkorra már megértettem, hogy mindvégig csak mellékszereplő voltam a folytonosan összekuszált események láncolatában.

Beszálltunk a csónakba, és mintha éppen csak egy hétvégi kiránduláson lettünk volna a szigeten, elindultunk valamerre, hamarosan beleburkolózva a vízfelszín felett lebegő, jótékony homályt adó ködpárába.

Behúzódtam a csónak orrába, magamra terítettem egy pokrócot és szótlánul bámultam a csendesen hullámzó vizet. Csak ekkor fogtam fel, hogy mekkora veszélyben forog az életem. Moses és két társa nem az én csapatomban játszott. Egyedül maradtam a ringben, ahol láthatatlan fantomok ellen kellett megvívnom egy teljesen reménytelen csatát. Rájöttem, hogy nekem semmi szerepem sem volt az ügyben. Talán csak azért hoztak magukkal, hogy otthon ne tudjam elkiabálni, milyen értékes leltre bukkantam a hadsereg irattárában. Eszembe jutott az a pillanat, amikor néhány rejtélyes ember meg akart gyilkolni a könyvtár előtt, az Ezredes esti telefonhívása, és a magányos hulla, aki elég hanyagul volt beakasztva a hajó szekrényébe. Gyanús volt az is, hogy a bázison senki sem vigyázott ránk, senki sem akart minket kifaggatni, de még csak megölni sem. Ráadásul valamilyen okból Mosest külön tárolták, mintha nem akarták volna velem egy kalap alá venni. Menekülésünk is inkább múltott rajtuk, mint rajtunk, bár megtehették volna, nem is akarták megakadályozni. Tudtam, hogy valami nagyon bűzlik a dologban, csak nem tudtam rájönni, hogy mi lehet az. Fogalmam sem volt róla, hogy mi fog történni velem a továbbiakban, de volt egy olyan érzésem, hogy jobb is, hanem tudom meg előre.

A legnagyobb fejtörést a lány felbukkanása okozta. Eltűnt a semmibe, majd később előkerült, és nem szólt egyetlen szót sem. A napló szerint kellene lennie valamilyen kisgyereknek is, mégsincs sehol. Már nagyon sajnáltam, hogy egyáltalán elindultam erre az útra. A legfontosabb teendő azonban mégis az volt, hogy valamilyen módon többet tudjak meg a körülöttem zajló eseményekről és ha veszélyben vagyok, megpróbáljak minél hamarabb lelépni.

Azonban bármilyen mereven néztem az egyre áthatolhatatlanabbnak látszó ködbe, nem jutott eszembe semmi, ami segíthetett volna.

Később megpróbáltam beszédbe elegyedni a többiekkel, de csak néhány felszínes szóra futotta. Nem mertem nyíltan felfedni gondolataimat, mert ez az adott helyzetben veszélyesnek látszott.

Nem tehettem mást, minthogy vártam. Várnom kellett, hogy történjen valami, ami elvonja a figyelmüket rólam. Úgy döntöttem, hogy önálló akcióba kezdek. Azt szerettem volna, ha egy adódó pillanatban Moira mellé férközhetnék és egy kicsivel többet megtudhatnék a körülöttünk zajló eseményekről. Ő sem látszott igazán elégedettnek az új helyzettel kapcsolatban.

Néhány órai csónakázás után egy kis halászhajó tűnt fel előttünk. Én vettem észre először, de mielőtt szólhattam volna, már ők is tudtak róla. A köd miatt nem sok látszott belőle, de azt már az első pillanatban megállapítottam, hogy nincs valami jó bőrben. Bármennyire is próbáltam szemügyre venni, nem tudtam rájönni, hogy milyen földöntúli erő tarthatja még mindig a víz színén, mert már annyira rossz állapotban volt, hogy bármelyik pillanatban elsüllyedhetett volna.

Egyszer körülcsónakáztuk, míg sikerült megtalálni egy vékony kötélletrát, s miután Johnny fiú rögzítette a csónakot, felmáztunk a hajó fedélzetére. Már eszembe sem jutott megkérdezni, hogy miként került oda a kis hajó, hiszen egyetlen ember sem volt rajta, aki elkormányozhatta volna odáig. Nem tudtam magammal mit kezdeni, ezért lementem a kajútbe.

Senki sem tartott velem. Azonban valamivel később lejött Moira. Egyetlen szót sem szólt, csak kinyitott egy ládát és kivett egy dobozos kólát. Mindezt olyan otthonosan tette, mintha mindig is a hajón lakott volna.

- Nem mondasz semmit? - kérdeztem egy kétes tisztaságú széken üldögélve.

- Mit kellene mondanom? - kérdezett vissza flegmán, és egy gyors mozdulattal hátrasimította hosszú, gesztenyebarna haját.

Megigazítottam a magamra terített pokrócot.

- Tudod, azért mégiscsak van valami szerepem abban, hogy most itt vagy. Moses elmesélte neked, hogy én találtam meg a naplódát?

- Nem beszélt a naplóról. Azt mondta, hogy te a kormány embere vagy, és ne álljak szóba veled.

- Tudod, hová visznek?

- Haza - válaszolta meggyőződéssel és leült velem szemben.

Csak egy rozszasztal és egy hatalmas nagy, tátongó elvi szakadék választott el minket egymástól.

- Mosesnek fogalma sincs arról, hogy te hol laksz. Még azt sem tudja, merre van Arkansas! Nincs egy cigarettád?

- Nincs.

Szerintem egy kissé elgondolkodott.

- Ha esetleg úgy éreznéd, hogy valami nincs rendben a Moses-féle mentőalakulattal, akkor szólj nyugodtan. Mert szerintem sokkal több itt a megmagyarázhatatlan rejtély, mint egy középkori katakombában. Jó ha tudod, hogy én csakis azért jöttem ide, hogy neked segítsünk. Moses volt az, aki megpróbált lebeszélni róla, és ő szervezte be ezeket a furcsa alakokat is. Hogy milyen formában kerültél közénk, arról fogalmam sincs, de nagyon sokat segítenél, ha egyszer elmondanád, mert attól függetlenül, hogy én is olvastam a naplódát, négyünk közül én vagyok az, aki a legkevésbé lett tájékoztatva a szigeten történetéről. Csak annyit kérek, hogy gondolkodj el a dolgon. Rendben?

- Úgy lesz - válaszolta és felállt.

Rájöttem, hogy semmi esélyem sincs, ha elszigetelem magam a hajófenékben. Megigazítottam pokrócomat és benéztem a ládába. Dobozos üdítők voltak benne, pedig nekem valami egészen másra lett volna szükségem. Fejemben egy egészen jónak mondható terv kezdett körvonala-zódni. Csak annyit kellett tennem, hogy valahogyan eltűnjek a hajóról. Az jelentette a legnagyobb problémát, hogy Moirát is magammal kellett vinnem, attól függetlenül, hogy akarja-e vagy sem. Szükségem volt rá ahhoz, hogy leránthassam a leplet a szigeten folyó titkos katonai kísérletekről. A lány volt az egyetlen bizonyítékom, tehát vinnem kellett. Azonban hátra volt még a hajóról való lejutás problémája is. Az látszott az egyetlen lehetőségnek, ha valahogyan megszerzem a csónakot, amin a hajóhoz jöttünk.

Benéztem a kormányosfülkébe. Elégedetten tapasztaltam, hogy csak Moses volt bent.

- Figyelj csak! - szólítottam meg mögé állva. - Kellene a fegyver.

- Miért? - kérdezett vissza anélkül, hogy rámnézett volna.

- Sok a patkány. A hajófenékben. Szívesen lelőnék néhányat.
- Maradj a fedélzeten. Itt még egyet sem láttam.
- Én igen. Hármat is. Megmagyaráznád, hogy mi a fene történik? Mióta kiszabadultunk a kutatóállomásról, még semmit sem mondtál el nekem. Pedig nagyon fontos lenne. Moira miatt is...
- Itt már nem mi irányítjuk az eseményeket. Kivették a kezünkből az egészet. Megegyeztem a kutatás vezetőjével. Ha nem mentem volna bele az alkuba, akkor még most is ott lennénk az állomáson. Nekem köszönheted a megmenekülésünket. És ha már Moirát is felhoztad, akkor azt is el kell mondanom, hogy nem a fiúk szabadították ki, hanem ő találta meg őket. Ha Moira nem ismerné annyira a szigetet, akkor Johnnyék még mindig ott bolyonganának minket keresve. A csónakot is a kutatóállomástól kaptuk, azzal a feltétellel, hogy mindent elfelejtünk, ami ott történt.
- És a napló?
- Nincs semmiféle napló. Megsemmisült, elveszett, soha nem is létezett.
- Amikor partot értünk, miért mondtad azt, hogy ezek ketten hazamentek, és már nem vesznek részt a mentésben?
- Mert ha elmondtam volna, hogy mi a feladatuk, akkor talán kifecsegted volna a kutatóállomáson. Ezt pedig kár lett volna megkockáztatni.
- Szerintem ez marhaság. Ezt az egészet csak azért találtad ki, hogy mentsd a bőröd. Nem hiszek neked.
- Kérdezd meg a fiúkat. Ők is megmondhatják.
- Tőlük semmit sem fogok megkérdezni. Ezek mindenre képesek.
- Akkor kérdezd meg Moirát. Tőle talán nem félsz annyira.
- Neki annyi esze sincs, hogy a saját nevét rendesen lebetűzze. Miért pont őt? Végül is elmondtad a lényegét, csak valahogy nem az igazi. Azt mondtad a lánynak, hogy én a kormány embere vagyok?
- Igen.
- De hát miért?
- Miért? Nem a kormány embere vagy?
- De. Az vagyok. Azért mégsem kellett volna megmondani neki. Most nem bízik bennem.
- Hát persze, hogy nem. Azt gondolja, hogy te mindenre képes vagy.
- Most hova hajókázunk?
- Hazamegyünk.
- És Moira? Vele mi lesz?
- Elviszem Arkansasba. A szülei biztosan örülni fognak.
- Attól félek, hogy ha ez a kislány veled marad, akkor soha életében nem fogja viszontlátni a szüleit. Mi volt az egyezségben? Hova kell vinned a lányt? A Pentagonhoz, vagy a CIA-hoz? Vagy közvetlenül a NASA foglalkozik az ilyen esetekkel?
- Milyen esetekkel?

- Amikor Moira lejött hozzám a kajütbe, sok mindent elmondott. Hosszasan beszélgettünk a szigeten történekről. Gondolom, neked nem mondta el, hogy ő is rendszeresen fogyasztotta a megfertőzött növényeket. Ugye?

- Nem evett belőle.

- De. Evett. Mégpedig rendszeresen. Ő az egyetlen, aki túlélte. Ő a tökéletes példány, aki túlélne a nukleáris katasztrófát. Gondolom, a kutatóállomáson többször is megvizsgálták, de nem tudtak rájönni, hogy mi a titka. Ezért kell átvinned egy jobban felszerelt laborba. Így van?

- Marhaság.

- Csak szerinted az. Moira mindent elmondott.

Éreztem, hogy Moses bedőlt a cselnek. Sikerült elültetnem a kételkedés alapjait és tudtam, hogy addig nem nyugszik, amíg utána nem jár a dolognak.

Éppen ez volt a célom. A felesleges feltűnést elkerülve szinte teljesen végigjártam a kimustrált bárkát. Egy órán belül mindent összeszedtem, amire szükségem volt a szökéshez. A gorillák a hajó végénél üldögélve horgásztak, Moira pedig a dobozos kóla-készletet csökkentette. Moses még mindig a kormány mellett állt. Meg kellett várnom az éjszakát.

Fogalmam sem volt róla, hogy merre járhatunk, de nem lett volna szerencsés bárkitől is megkérdeznem.

Valamivel később a köd eloszlott, hogy a csillagos tiszta ég látványával ajándékozta meg szemlélőit. A hajón sokat változott a játékosok elhelyezkedése. Minden a legideálisabb volt tervem végrehajtásához. Először a kormányosfülkébe néztem be. A kormány ki volt kötve, senki sem állt mellette. Moira egy - a fedélzetre terített - ponyván aludt.

- Moira! Alszol? - suttogtam, időnként egy kissé megrázva a fejét.

- Mi van? - kérdezett vissza álmos szemekkel.

- Itt az ideje, hogy lelépjünk. Ezen a bárkán én vagyok az egyetlen, aki téged valóban haza akar vinni. Csak bennem bízatsz! Jössz?

- Nem megyek sehová - jelentette ki határozottan és visszafeküdt.

Nem volt más választásom. Sokáig tartott volna megértetni vele a dolog szükségességét, ezért lecsavartam az előkeresett hígítósüveg kupakját és bőven meglocsoltam vele egy kétes tisztaságú rongydarabot.

- Figyelj csak, Moira! - szóltam, és amikor felémfordult, a szájára szorítottam a rongyot.

Vergődött egy kis ideig, majd mély kábulatba esett.

Már éppen karjaimba vettem volna, amikor egy hatalmas méretű szőrös kéz nehezedett vállamra. Megfordult a fejemben, hogy esetleg a Lewis gyerek jött utánunk, de amikor megéreztem a mögöttem álló szájából áradó rumszagot, hamar a helyére tettem a dolgot.

- Hogy vagy, Johnny fiú? Segíteni akarsz? - kérdeztem mókásan és az időközben szabadabbá tett jobb kezemmel egy nagyot könyököltem a gyomra irányába. Miután meggyőződtem róla, hogy nem maradt el a hatása, barátságosan odébbbrugdostam az összecukódott alakot. Nem volt vele sok baj.

- Hagyd békén! - kiáltotta Moses a kormányosfülke felől.

Esküdni mertem volna rá, hogy a fegyverem van a kezében.

- Csak beszélgettünk - mentegetőztem nem túl meggyőzően.

- Állj a korláthoz és emeld fel a kezeidet. Mi a francot szorongatsz?

Én is csak akkor vettem észre, hogy a hígítás-olajos rongyot még mindig a kezemben szorongattam.

- Csak a cipőtisztító készletem. Már nem kell.

- Fogalmad sincs róla, hogy mibe csöppentünk bele, mégis játszod a mentőangyalt. Mi a fenének akartad elrabolni a lányt? Hová vitted volna? Tudod egyáltalán, hogy hol vagyunk?

- Negatív.

- Akkor meg mi a fenének okoskods? Tönkrevered a legjobb testőrünket, elkábítod a lány, azután meg adod a hülye gyereket. Nincs ez így jól!

- Ha részletesen be lettem volna avatva a terve, akkor nem lettek volna ilyen nézeteltéréseink. Pótolhatnád a mulasztásaidat.

Valamit éppen felelni akart, de ebben a pillanatban egy hangos dudálás hallatszott a távolból.

- Menj a bárka végéhez és oldozd el a csónakot! Ha meglátja a Partiőrség, nehéz lesz kimagyarázni.

- És a lány?

- Rendesen elaltattad?

- Eléggé.

- Majd azt mondjuk, hogy stopos. Útközben vettük fel.

Gyönyörű, kékesfeketére edzett szolgálati revolverem egy nagyot csobbanva elmerült a tenger hullámai között. Hanyag eleganciával mentem hátra és eloldottam a csónakot. Csak akkor mentem a kormányosfülkébe, amikor meggyőződtem róla, hogy már jócskán lemaradt mögöttünk.

- Miért dobtad a vízbe a fegyveremet? - kérdeztem szelíden.

- Nem az én fegyverem volt. Nem kockáztathattam meg, hogy egy idegen fegyvert találjanak nálam - válaszolta pofátlanul.

- Az enyém volt. Ideadhattad volna.

- Eszembe sem jutna. Így is teljesen örült vagy. Nem szabad fegyvert adni a kezedbe.

Nem vitattam tovább a kérdést. Meggyőződésemmé vált, hogy Moses teljesen örült, ezért állítja rólam, hogy meg vagyok örülve.

Moira csendesen pihegett, Johnny fiú ismét kiegyenesedett, és valahonnan előkerült a másik gorilla is. Mire mellénk fordult a Partiőrség járőrhajója, addigra már úgy néztünk ki, mint egy festett csendélet. Négy elválaszthatatlan jó barát és egy alvó lány. Gyönyörű felállás volt.

A járőrök természetesen átszálltak hozzánk, hiszen nem is lett volna semmi okuk arra, hogy első szóra elhiggyék nekünk, amit mondunk, de mivel a legalaposabb kutatás során sem sikerült csempészárut találniuk, visszasétáltak a hajójukra és éppolyan gyorsan, ahogyan jöttek, el is tűntek.

Egyel kevesebb probléma. Csak valahogyan nem tudtam hová tenni az egészet. Ez a teljesen felesleges ellenőrzés is éppen olyan volt, mint egy előre megkoreografált színjáték néhány szépen vasalt, fehér egyenruhába öltözve. Mégiscsak le kellett volna lépnem.

Mire Moira magához tért, már halkan pöfögve besiklottunk a kikötő egyik elhagyatott részébe. Senki sem foglalkozott velünk. Ha csak nem számítom azt a néhány fekete öltönyös, nap-szemüveges fickót, akik egy hatalmas Mercédész mellett állva mereven figyelték a bárkáinkat. Abban azonban Moses is egyetértett, hogy nem lenne helyes szóba állnunk velük, ezért csendben leereszkedtünk a bárka oldalán hagyott kötélletrán.

- Holnap este találkozunk - suttogta Moses Johnny fiúnak és a másik gorillának. - Mindent a terv szerint csinálunk. A pénz nálam lesz. Sok szerencsét!

Ezzel útjára bocsátotta őket. Egyetlen pillanat alatt el is tűntek a kikötőben. Nagyon otthonosan mozoghattak a környéken, mert a leskelődők közül egyik sem vette észre a cselt.

- Velünk mi lesz? - kérdeztem.

- Lehet, hogy most nagy marhaságot fogok tenni, de rádbízom Moirát. Engem figyelni fognak, de te el tudod bújtatni. Majd jelentkezem!

Egy nagy rakás faláda mögött üldögéltünk. Egy pillanatra kinéztem a bárkát figyelő díszgárda felé. Voltak annyira hülyék, hogy ne vegyenek minket észre. Mire visszafordultam, már csak ketten voltunk. Mivel amazok is elkezdtek nyugtalankodni, nekünk is indulnunk kellett. Abban biztos voltam, hogy nem feltételezik a kimustrált halászbárkáinkról, hogy magától állt be a kikötőbe. Pedig senkit sem láttak róla lejönni.

Úgy tűnt, Moira egészen megbékélt velem. Talán a hígítósrongy volt rá ilyen jó hatással. Ma már nehéz lenne eldönteni, de az biztos, hogy Moses elpárolgása után mindent úgy csinált, ahogyan én mondtam neki.

Legalábbis ott, a kikötőben.

Amikor a fogadóbizottság elindult a bárka felé, mi is elindultunk. Csak néhány lépést kellett megtennünk, hogy eljussunk a raktárpületek közé. Nem volt nehéz dolgunk. Moira macskaügyességgel mászott át a várostól elválasztó drótkerítésen. Nekem kissé nehezebben ment, de sikerült.

- Megígéred, hogy mindent elmondasz nekem, amikor biztonságban leszünk? - kérdeztem futás közben.

- Persze! Most már úgy is mindegy! - kiáltotta vissza.

Legalább tíz lépéssel járt előttem. Jó futó volt. Biztos, hogy nem a szigeten gyakorolta.

Mivel a kikötő környéki sikátorok nem igazán alkalmasak mélyebb eszmefuttatásokra, nem is szóltam semmit, míg egy kopott sárga taxival haza nem vitettem magunkat. Moirát beengedtem a lakásba, és lementem kifizetni a taxit. Ugyanis egyetlen cent sem maradt nálam a szigeten történt gödörbe zuhanás óta.

Mire visszamentem a lakásba, Moira már megint aludt.

Ilyen az én formám. Mire megtudhatnék valamit a körülöttem zajló eseményekről, a kulcs-ember többnyire eltűnik vagy elalszik.

Az ágy mellé tettem egy széket és lekapcsoltam a lámpákat. Valami azt súgta, hogy a látszólagos nyugalom ellenére sem vagyunk biztonságban. Amíg Moira velem van, bármi megtörténhet. Nyugtalanul üldögéltem és megpróbáltam átgondolni az eseményeket. Néhány perc után felugrottam és elhúztam a sötétítőfüggönyöket. Mire ismét visszaültem volna, megcsörrent a telefon.

- Nem vagyunk itthon - morogtam magamban és kihúztam a csatlakozót a készülékből.

Már azon sem lepődtem volna meg, ha ennek ellenére továbbcsörgött volna a telefon. Kezdem magam úgy érezni, mint egy mellékszereplő valamelyik rosszul sikerült horrorfilmben.

Nem tudtam tovább üldögélni. Kimentem a fürdőszobába és megpróbáltam rendbe hozni magam. Úgy nagyjából sikerült is. A hosszúra nyúlt vakáció kissé megviselte a külsőmet.

Tennem kellett valamit, hogy a belső feszültség feloldódjon. Főztem néhány adag kávé, de mire elkészült, elment tőle a kedvem. Semmi értelme sem lett volna továbbpörgetnem magam. Már így is a falat kapartam volna idegességemben. Megfordult a fejemben, hogy esetleg felhívhatnám a lány szüleit, de ahhoz fel kellett volna ébresztenem. Ez felért volna egy kegyeletsértéssel. Éppen amikor már kezdünk összebarátkozni, akkor rontsam el az egészet? Nem. Inkább türelmesen várok az ágy mellett üldögélve, míg a felkelő nap első fénysugarai át nem törtek a sötétítőfüggöny oldalain.

Ismét elkezdődött egy nap, mely minden egyes percében más-más veszélyeket tartogatott számomra. Kis védencemről nem is beszélve. Miután Moira felébredt és eltűnt a fürdőszoba ajtaja mögött, életre keltettem a telefon és felhívtam az Ezredest. Nem ő vette fel. A nő, aki vonal túlsó felén üldögélt, semmiféle felvilágosítást sem volt hajlandó megadni az Ezredes pillanatnyi tartózkodási helyéről. Ennek ellenére azonban nagyon szerette volna megtudni, hogy ki vagyok és honnan telefonálok.

Gyorsan megszakítottam a vonalat. Nem is annyira az Ezredes eltűnése aggasztott, hanem az a tény, hogy a nőnek fogalma sem volt arról, hogy ki vagyok. Pedig ha valóban ott dolgozik ahol én, akkor tudnia kellett volna.

Nem várhattam tovább. Találkoznom kellett Moses-szel.

- Moira! - kopogtattam be a fürdőszobába. - Mikor leszel kész?

Semmi válasz.

Megesküdtem magamban, hogy ha megint eltűnt, akkor abbahagyom az egészet. Nem fogom kockáztatni az életemet egy olyan lányért, aki folyton átver.

- Moira! - kiáltottam sokkal hangosabban.

- Mi a fenét ordibálsz? Mindjárt megyek! - Na. Ő legalább megvan. Eggyel kevesebb probléma.

Kinyitottam a hűtő ajtaját, de szinte ugyanabban a pillanatban be is csuktam. Néhány doboz lőszert kivéve semmi sem volt benne. Csak ekkor jutott eszembe, hogy fegyvert kellene szereznem. Ha továbbra is harcolnom kell a láthatatlan ellenfelekkel, akkor nem lenne helyes tüzérő nélkül maradni.

Ismét a telefonhoz mentem és felhívtam egy régi jó cimborát.

- Szia, Harry! Ted vagyok. Van valamid a számomra?

- Természetesen. Milyen kellene?

- Egy negyvenötös. Egyelőre.

- Egy óra múlva Sammy bárjában.

- Nem. Oda többé nem megyek be. Mindig, minden baj ott kezdődik. Az lesz a legjobb, ha bedobod a postaládámba. Mint egy levelet.

Ezzel el volt intézve. Benne legalább meg lehetett bízni.

- Nincs itthon semmi. Lemegyek a boltba - mondtam Moirának, amikor kilépett a fürdőszobából.

Csak egy törölközőt csavart maga köré. Szép látvány volt. Nem válaszolt, csak leült az ágy szélére.

- Sietni fogok - mondtam biztatóan.

Az utcán alig lézengett néhány ember, ezért nem volt nehéz észrevennem az autót, melyből két ember bámulta a lakásom ablakait.

- Helyben vagyunk - gondoltam és visszafordultam. Lementem az alagsorba és átsétáltam a másik lépcsőházba. Így már feltűnés nélkül kimehettem az utcára. Néhány házzal odébb az egyik kis üzletben bevásároltam és az alagsoron keresztül visszamentem a lépcsőházba. A postaládámban az összegyűlt reklámkiadványok között megtaláltam a revolvert, amit megrendeltem. A papírokat visszatettem és a tetejére dobtam ötszáz dollárt, meg némi aprót. Harry Mason majd elviszi. Mindig így szoktuk.

Moira már teljes erőbedobással nézte a tévét. Csak akkor hagyta abba, amikor elkészültem a silány reggelivel.

- Most már elmondhatnád, hogy mi ez az egész - kezdtem a már megszokott módon és leültem vele szemben, az asztal mellé.

Kanalazott egy nagyot a zabpehelyből, majd mindent elmondott. Én tátott szájjal hallgattam végig. Eszembe sem jutott, hogy közbeszóljak. Az igazság, mint egy tíztonnás úthenger gurult végig rajtam összetörve minden feltételezést, amit addig alkottam az esettel kapcsolatban.

- Ehhez mi kevesek vagyunk. Magasabb helyről kell segítséget kérnünk, ha túl akarjuk élni.

- Szerintem is. Moses azt mondta, hogy csak akkor van esélyünk, ha minden mozgatható embert bevonunk. Persze nem a tengerészekre gondolok.

Mondhatom, nagyon vicces volt. A hideg futkosott végig a hátamon. Kézzelfogható magyarázatot akartam kapni az eddig történekről, de miután mindent megtudtam, csak rosszabb lett a helyzet.

- Egyél nyugodtan. Majd kitalálok valamit.

Szerettem volna magabiztosnak látszani, de nem hiszem, hogy jól sikerült.

- Most nagy bajban vagyunk? - kérdezte ártatlan szemekkel.

- A lehető legnagyobb bajban.

Feltételeztem, hogy már a telefonvonalat is lehallgatják, ezért eszembe sem jutott, hogy bárkit is felhívjak az ügyel kapcsolatban. Azonban támadt egy sokkal jobb ötletem. Bekapcsoltam a számítógépet és megpróbáltam elérni a Haditengerészet szerverét. Néhány próbálkozás után sikerült. Még emlékeztem arra a kódra, amit a Moses által megbízott fickó használt még az ügy kipattanásának kezdetén, így könnyedén megnézhettem, amire szükségem lett volna.

Csakhogy semmit sem találtam. Ugyanoda lyukadtam ki, ahonnan elindultam. Talán érdemes lett volna még egyszer visszamennem az Irattárba, de az idő nagyon sürgetett. Azonnal cselekednem kellett. Ha a Haditengerészetnél még semmit sem változtattak meg, akkor valaki egészen mással állunk szemben.

Ettől féltam a legjobban.

Gyorsan leválasztottam magam a hálózatról és kimentem a lépcsőházba. Kedvenc szomszédom otthon tartózkodott és hajlandó volt néhány órára kölcsönadni az autóját.

- Elmegyünk innen - mondtam Moirának. - Szedd össze, amire szükségünk lehet. Azonnal indulunk.

- Mit szedjek össze? - kérdezte meglepődve.

- Mindent, amit ilyenkor szoktak. Fogalmam sincs. Te vagy a nő!

Nem jutottunk előrébb, ezért az egyik utazótáskámba beledobáltam néhány inget és a nélkülözhetetlen iratokat.

- A többit majd megvesszük útközben - motyogtam, miközben előkerestem a hitelkártyámat.

- Hová megyünk?

- Még nem tudom. Az a legfontosabb, hogy messze legyünk ettől a várostól.

Felöltözött és szótlánul követett.

Végigmentünk az alagsoron és az udvari parkolóban megkerestem a szomszéd autóját. Egy szürke szedán volt. Nem annyira hivalkodó, hogy bárkinek is szemet szúrjon. Nem volt nehéz dolgunk. Alamuszi őrangyalaink még csak észre sem vették, hogy elmentünk mellettük.

- Találkozunk Moses-szel? - kérdezte a kicsikém.

- Mindenképpen - válaszoltam és befordultam az egyik ruhabolt elé.

Moira kedvére válogatott. Ennek köszönhetően már jóval elmúlt dél, amikor begurultunk Sammy bárja elé. Mind a ketten bementünk.

- De jó anyag! - hallatszott a hátunk mögül.

Válaszolni akartam, de Moira megelőzött. Odament a kérdéses asztalhoz, és a nagydarab, szakállas fickó elé állt.

- Mit akarsz, apuci? - kérdezte flegmán. - Álmodozol?

Semmi válasz. A fickó vihogott egy kicsit, de még annyi esze sem volt, hogy válaszolni tudjon.

- Seggfej - nyugtázta Moira és visszajött.

Leültünk az egyik asztalhoz, ahonnan minden belépőt megfigyelhettünk. Kértem két kávét és csak ekkor vettem észre, hogy milyen csinos kis védencem van. Eddig csak rossz oldaláról figyelhettem meg, hiszen minden nagy bajomat neki köszönhettem, ezért még csak eszembe sem jutott, hogy valós formájában is megtekintsem. Amikor először olvastam azt a füzetet, akkor egy ártatlan kislányt képzeltem magam elé, amikor megtaláltuk, akkor pedig egy érett nőt kaptunk. Kék farmer, fehér póló, a hasa pedig szinte teljesen szabadon. Nagyon csinos volt.

Mivel Moses még nem érkezett meg, próbáltam beszélgetésbe elegyedni újonnan megismert barátnőmmel.

- Mivel foglalkoztál otthon?

- Tanultam.

- Azonkívül.

- Sportoltam. Úsztam, futottam, tornáztam.

Eszembe jutott a kikötői „sétánk”.

- Nem szeretnéd felhívni a szüleidet? Biztosan nagyon aggódnak.

- Tudom. De ha most megtudnák, hogy nem vagyok elveszve, akkor még jobban aggódnának. Azonnal haza kellene mennem. Pedig nélkülem nem tudjátok megoldani az ügyet.

Teljes mértékben igaza volt. Nélküle nem ment volna.

Moses még mindig nem érkezett meg. Még vártunk egy kicsit.

- Remélem, hamarosan túl leszünk rajta. Akkor majd mindannyian hazamegyünk - kezdtem újra.

- Én is remélem - válaszolta elgondolkodva.

Moses nem jött, ezért a bárpulthoz mentem.

- Figyelj csak, Sammy! Ha valamikor betéved Moses, mondd meg neki, hogy elmentem a városból. Majd felhívom.

- Rendben van, Ted. Megmondom neki.

Gondterhelten végigsimította kopaszra nyírt csokoládébarna üstökét, mint aki nagyon is tisztában van vele, hogy ilyen esetben csakis valami hatalmas nagy disznóságról lehet szó.

- Mehetünk - mondtam Moirának.

Az asztalra tettem a két kávé árát és kimentünk a helységből. Az üvegből még láttam, hogy Moira belerúgott a variálós fickó kinyújtott lábába.

Amikor már vagy tízmérföldnyire elhagytuk a várost, az egyik útszéli telefonról megpróbáltam felhívni Mosest. Természetesen nem volt otthon. Csak reménykedhettem, hogy nem történt baja. Az eszembe sem jutott, hogy Johnny fiú miatt is aggódni kezdek. Nem voltunk jó viszonyban.

Moira élvezte az utazást. Levetette cipőjét és lábait a műszerfalra tette.

- Vehetnél nekem egy körömlakkot - mondta lábujjait nézegetve.

- A következő körömlakkboltban veszünk.

Rendszeresen nézegettem a visszapillantótükörbe, de az időnként elsuhanó autókön kívül semmit sem láttam benne.

- Megkeresnéd a cigarettámat? Ott van a táskában.

Hátrahajolt és előkotorta.

- Nem lehet lenyitni a tetőt? - kérdezte és bekapott két szál cigarettát.

Meggyújtotta őket és az egyiket áttette az én számba.

- Ez nem kabriolet - mondtam egy nagyot szippantva. - Mióta dohányzol?

- Már a suliban is cigarettáztam. Persze csak a szünetekben. Mindig nagy balhé volt belőle. A tanárok nagyon utálták.

- Meg tudom érteni.

A visszapillantótükörben hamarosan megjelentek a lenyugodni készülő nap első bíbor sugarai.

- Tudod, hogy jól állnak neked az ősz hajszálak? Főleg a halántékonál. Ha nem lenne olyan bárgyú képed, talán még tetszenél is nekem.

- Köszönöm a bókot - válaszoltam sértődötten. - Majd igyekezni fogok.

A nap teljen lebukott mögöttünk. Szállást kellett keresnünk.

Hamarosan találtunk egy nem túl hivalkodó motelt. Egyáltalán nem volt zsúfolt. Néhány kopott jampecből és egy rakás buziból állt az egész vendégekönyv. Éppen ilyen helyre volt szükségünk ahhoz, hogy elbújhassunk az avatatlan szemek elől. A recepció-tulajdonos hatalmas pókhasával és düllelt szemeivel úgy meredt Moirára, mintha átlátna szándékainkon. Hiába írtam be a vendégekönyvbe, hogy Moira a lányom, látszott rajta, hogy biztos volt benne, csakis azért választottuk az ő mocskos lepratelepét, hogy bájos útítársam szülei ne szerezhessenek tudomást erkölestelen kicsapongásainkról. Szinte folyt a nyála, miközben megpróbált minket megnyugtatni teljes diszkréciójáról, melyet egy borsos felárral jelzett is. Eszembe sem jutott, hogy megmagyarázzam neki a helyzetet. Hadd higgyen, amit akar. Úgysem tudnám neki megmagyarázni, hogy a nyitás óta azon a helyen mi lennénk az egyetlenek, akik nem bűnös vágyaik kielégítése miatt keresik fel mocskos szállását.

Néhány merész megjegyzés kíséretében kezembe nyomta a kulcsot. Teljes összeizzadta, ezért miközben legszebb gondolataimról biztosítottam lerobban motelével kapcsolatban, barátian megveregettem hájas vállát. Ez volt az a megfelelő alkalom, amikor végre beletörölhettem a kezem. Így visszaadhattam neki a természetestől kissé eltérő testnedveit.

A recepciótól a szobáig tele voltak a folyosó falai idétlenebbtől idétlenebb feliratokkal. Az a hájas buzi valószínűleg azt hihette, hogy nagyon mókásak.

„Az ágyban cigarettázni, enni, lőfegyvert tartani tilos! A zuhanyozó alatt szeretkezni tilos! Kettőnél több idegent a szobában tartani tilos! Titokban szült csecsemőket távozás után a szobában hagyni tilos!”

Nagy marha volt a mi moteltulajdonosunk.

A szoba is éppen olyan volt, amit egy ilyen helyen várhatott az óvatlan utazó. Abban a lebujban csakis egyágyas szobák voltak. Nem akartam problémát csinálni belőle, mert tudtam, hogy úgysem lenne semmi értelme.

- Te alszol az ágyon, én a fotelban. Rendben?

Persze, hogy rendben volt.

Moira meglátogatta a fürdőszobát, majd egy melltartó-féleségben és egy bugyiban ledobta magát az ágyra.

Szó sem volt kísértésről!

A legjobb, amit akkor tehettem az volt, hogy visszamentem a recepcióhoz.

- Van valami probléma? - kérdezte hája-nyájas házigazdánk.

- Igen, van. Elvonási tüneteim vannak.

Ő ennek is tudta a módját. A pult alól előkerült egy üveg pancsolt whisky. Iszonyatosan rossz volt, de sértő lett volna mást kérnem.

- Legyen a vendégem! - kiáltotta és míg nem figyeltem oda, jól hátba vágott. Persze, csak barátilag, de attól ugyanúgy fájt. Megfordult a fejemben, hogy esetleg jól pofán vágom, de mégsem tettem. Végül is ő volt az, aki kiségett alkoholhiányomból.

Némi barátinak tűnő megjegyzés után az üveget nyakon ragadva kivonultam az épület elé. Felültem a legkedvesebb szomszédom tulajdonát képező motorház tetejére és pillanatok alatt tökrészegre ittam magam.

Már nem emlékszem, hogyan kerültem vissza a szobába. Amikor magamhoz tértem, Moira mellett feküdtem. Nem ébredt fel. Óvatosan visszahúztam a kezem, mely az éjszaka folyamán esetleg őt karolta át, és megpróbáltam felkelni.

Nem sikerült. A fejemben sok száz törpe kalapálta bomlott agyamat. Az ablak felé pillantva mintha egy elsuhanó árnyat véltem volna felfedezni. Esküdni mertem volna rá, hogy a moteltulajdonos volt az. Az ilyen szemetekről kitalálják, hogy meglessék vendégeiket. Moira csendesen pihegett mellettem, a takaró alól kissé kinyújtva egyik lábát, mintha azon keresztül hűtené magát. Iszonyatos meleg volt.

Ezek a képek a mai napig is úgy élnek emlékeimben, mintha csak egy gyomorrontás utáni rémálom kicsi részei lettek volna, hogy azután valami ördögi kuszasággal váljanak eggyé, megtévesztve letaglózott nézőközönségét.

Ilyen rosszul még nem ébredtem. Semmi okom sem volt megkockáztatni a felesleges mozgást, ezért megpróbáltam pihentető alvásba menekülni.

Nagyon nehezen, de sikerült.

Mire ismét felébredtem, minden megváltozott körülöttem.

A napfény elárasztotta a szobát, a falí óra tizet kondult, a szomszéd szoba lakója lehúzta a vécét. Moira pedig eltűnt.

Talán végérvényesen.

Azonnal az ablakhoz ugrottam, abban reménykedve, hogy csak a kocsihoz ment ki. Amikor a függöny mögül kinézve megláttam, hogy a kocsi is eltűnt, komolyan aggódni kezdtem. Egy ilyen kiszámíthatatlan lánynál sohasem lehet tudni, hogy éppen mire gondol, mik a céljai. Visszafordultam és keresgélni kezdtem Moira holmiját. Természetesen semmit sem találtam. Mintha sohasem lett volna ott. Az egész csak az különböztette meg egy rosszul sikerült rémálomtól, hogy volt némi valóságalapja. Azon kívül a nap is igen csak betűzött az ablakon. Ez pedig a legigénytelenebb horrorfilmek kelléktárában sem szokott szerepelni.

Kihalásztam az ágy alól a már megint gyűrött zakómat, és a recepcióhoz siettem. Megdöbbenve kellett tapasztalnom, hogy a recepció is eltűnt. Néma csend mindenhol, mintha mindig is egyetlen lakója lettem volna annak a lerobbant birkahodálynak. Idegesen ütöttem a pulton hanyagul elhelyezett csengőt, hogy bővebb ismerethez juthassak elveszett útitársnőmet illetően, amikor a falon félrebillent a hevenyészett módon felragasztott pokróc és kibújt mögüle házigazdánk. Úgy csorgott a nyála, mintha valami nagyon különleges élményben részesült volna a kicsiny kamrát az világmindenségtől elválasztó kopott, skótmintás függöny mögött. Csak akkor értettem meg kéjencarcú barátom vigyorgását, amikor a függöny ismét

szétnyílt és megjelent előttem Moira, teljes életnagyágban. Azonnal a zakóm alá nyúltam, hogy fejbelőjem kackiás házigazdánkat, de kicsiny barátnőm rosszalló pillantása megállította.

- Csak az akváriumomat mutattam meg a kislányának - nyöszörögte a hájpacni félénken, de a nyála továbbra is folyt.

Meggyőződésemmé vált, hogy a fickó egy latens vízibuzi, aki talán még akkor sem tudna kárt okozni egy lányban, ha az teljesen egyedül maradna vele egy lakatlan szigeten. Ez kissé nyugtatóan hatott amúgy is zaklatott idegrendszeremre.

- Menjünk! - intettem Moira felé.

- Tudod, hogy ellopták az autónkat? - kérdezte kifelé menet.

- Tudom. Nem a miénk volt. Egy derék szomszédom adta kölcsön néhány órára.

- Egy kissé későn fogja visszakapni - kacagott a kicsikém. - Most mivel fogunk továbbmenni?

Igazán jó kérdés volt. (Meg mertem volna esküdni rá, hogy hájpacni-házigazdánk orvul eladta valakinek a kölcsönként autónkat, de semmi esélyem sem lett volna rá, hogy ezt be is tudjam bizonyítani. Így hát realitásszerű elgondolásom sajnos csak egy nagyon valószínűnek tetsző gyanú maradt.)

- Még én sem gondolkodtam raja. Talán busszal.

- Én nem fogok busszal menni - sóhajtott.

- Miért nem? - kérdeztem kételkedve a kijelentés valóságában.

Megállt az út szélén. Egy ilyen valamikori kopott farmerből átalakított rövidnadrág volt rajta. Kicsiny hátizsákja mélyéről előkotort egy tükrös napszemüveget, és felnézett a vészjóslóan komor felhőkre.

- Mert az olyan uncsi. Semmit sem lehet csinálni. Mindig csendben kell lenni és az elrohanó tájat figyelni. Szerintem marhaság.

- Elsuhanó.

- Mi? - kérdezett vissza és csípőre tett kezekkel ráncolta homlokát. Ilyenkor mindig nagyon szép volt.

- A táj. Nem elrohanó, hanem elsuhanó. Így szokták mondani.

Ő még karattyolt valamit, de nem figyeltem oda. Meggyújtottam egy cigarettát.

- Én is kérek - mondta és böszén felém nyújtotta egyik kezét.

Én pedig adtam neki.

Egy mérföldkövön üldögéltem és a mellettünk elszáguldó autókat figyeltem. Furcsa volt, hogy egyik sem akart megállni, pedig Moira minden büverejét beleadta a stoppolásba. Paradox jelenség volt. Egy őszülő manusz egy éppen kivirágzott lánnyal stoppol a világ háta mögött, néhány lépésnyire egy ócska kupleráj-moteltől. Ő még talán elfért volna egy Botticelli képen, de én abban az állapotban talán még a legalternatívabb szürrealista amatőr festőt sem tudtam volna meghatni.

- Mehetnénk gyalog is - javasoltam.

- Szó sem lehet róla - válaszolta és hadonászni kezdett felemelt hüvelykujjával.

Hagytam, hadd szórakozza ki magát. Én addig visszagyalogoltam és besétáltam a recepcióhoz. Egy igazán bűvös, bocsánatkérő vigyorral megpróbáltam bérbe venni a fickó kocsiját. Persze, hogy nem egyezett bele. Attól függetlenül mégiscsak sikerült kicsalnom a mocskos, tyúkszartól tarkított hátsó udvarba, hogy megszemléljem az éppen szóban forgó, lepusztult járgányt. Határozottan állította, hogy olyan jó autót még nem készítettek másikat a világon, mint az övé, és ő nem autókölcsönző, hanem moteltulajdonos, így legfeljebb csak eladhatja a roncsot. Persze legalább a dupláját kérte annak, mint amennyit pár évvel azelőtt megérhetett volna egy rosszul menő roncsstelepen. Hosszas egyezkedés után ráálltam az alkura, és amikor legjobban örült a rablásnak is beillő tranzakciónak, egy észrevétlen mozdulattal úgy állon vágtam, hogy azonnal a karjaimba omlott.

Nem kevés munkámba került, míg életet leheltem a roncsba. Nagyokat pöfögött, durrogott, de sehogyan sem akart kötélnek állni. Már régen lemondtam róla, amikor a baloldali visszapillantótükörben megjelent Moira sziluettje.

- Ezt szépen elintézted. Nem engedte játszani a kisfiút?

- Nem mondhatnám, hogy vicces vagy. Hogyan lehet ezt beindítani?

- Menj odébb! Te nyomozószeni! Még annyi eszed sincs, mint egy sokszor bukott tinédzsernek. Sohasem hallottál arról, hogyan kell autót lopni? Széttöröd a műszerfalat és összekötöd a kiszaggatott vezetékeket.

- De hát miért? Ott van a kulcs a helyén.

- Az nem számít.

Valóban nem számított. Valóban összetörte a műszerfal szerény maradványait és hatalmas csomókat kötött a barbár módon kitépkedett vezetékekre. Na és persze neki azonnal beindult.

- Te akarsz vezetni? - kérdeztem.

Úgy láttam, hogy kifejezetten ez a szándéka.

- Nem. Dehogy. Nincs is jogosítványom. Csak segíteni akartam.

Na persze. Ő ilyen volt.

Földön fekvő barátunk kissé mintha megmoccant volna, ezért gyorsan helyet cseréltünk. Kikerültem néhány káráló tyúkot és hatalmasakat szökellve kirobbantunk az országútra.

- És most? Merre tovább?

Ismét a régi volt.

- Még nem tudnám megmondani. Talán egész életünkben csak autókázni fogunk körbe-körbe, míg el nem érjük a Nirvánát.

- Az melyik államban van?

- Nem államban, hanem álomban. Egy buddhista álomban.

Nem értette a szójátékot. Nem is volt nagy jelentősége.

Az első szemberohanó telefonfülkéből ismét megpróbáltam felhívni Mosest, de most sem jártam sikerrel. Álldogáltam egy kicsit a fülkében és Moirát figyeltem. Érdekes látvány volt. Úgy tett, mintha tényleg csak egy kis kirándulásra indultunk volna de piknikkosár nélkül. Nem volt kedvem mélyebben elmerülni a gondolatsorban, mert csak tovább ronthattam volna igencsak megcsappant önbizalmamat. Kiléptem a fülkéből és hagytam, hogy a szembe szaladó szél teleszórja a képem homokkal.

- Mehetünk - mondtam és beszálltam. - Hazaviszlek.

- Még csak az kellene, akkor biztos, hogy...

A többit már nem értettem. Ingerült hangja felemelkedett, egy ideig együtt lebegett a szél lágy fuvallataival, majd teljesen elnémult a gépfegyverek zakatolásától. Körülöttünk műanyag és fémforgácsok repkedtek, mintha ezernyi dongó próbálna lecsapni ránk. Azonnal lekaptam a fejem és Moirát is figyelmeztetni akartam, de már nem kellett. Ő is az ülés előtt feküdt.

- Most mi lesz? - kérdezte.

- Én sem tudom. Láttad, merről lőnek?

- Nem.

Amilyen gyorsan kezdődött, olyan gyorsan vége is szakadt a lövöldözésnek. Elővettem a revolveremet és óvatosan kinéztem a szétlőtt szélvédő helyén. Egy fekete Ford éppen akkor csinált egy hatalmas kanyart, alig százméternyire tőlünk. Tisztában voltam vele, hogy amikor visszaérnek, mi befejezettek tekinthetjük alig megkezdett utazásunkat.

- Ugorj ki a kocsiból! - kiabáltam és kinyitottam az ajtót.

A kocsi alatt ismét találkoztunk.

- Nagyon rossz helyen vagyunk - állapította meg a kicsikém és gyorsan továbbgurult. Nem gondolkodtam rajta, hová tűnt el, hanem saját biztonságom kezdett nyugtalanítani. Az első kerekek közül kinézve nem tűnt biztatónak a helyzet.

Egyetlen esélyem maradt. Próbáltam megfelelően elhelyezkedni és csőre töltöttem a fegyveremet. A legrosszabb helyen voltam ahhoz, hogy célozni tudjak.

Mégis megtettem. Amikor a Ford jobb első kereke éppen felült a célzótüskére, a lehető leggyorsabban kilöttem az egész tárat.

Én is meglepődtem, milyen jó hatásfokkal sikerült lövöldözni. A szembeszáguldó autó előbb kacsázni kezdett, azután határozott vonalvezetéssel beleszáguldott az egyik telefonoszlopba. Nekünk talán már ez is elég lett volna a megmeneküléshez, de a szerencse most egy kis időre mellénk akart szegődni. Ismeretlen üldözőink elsodortak még néhány oszlopot, és mint akik beteljesítették küldetésüket, az útszéli árokban egy nagyot csattanva megálltak.

Azonnal kiugrottam a fedezéket nyújtó, szitává lőtt jármű alól és a pórul járt kocsinhoz futottam. Megálltam a csomagtartó mögött és tárat cseréltem. Csak miután ismét csőre töltöttem a fegyvert, mertem megközelíteni a vezető felőli ajtót. Amikor benéztem az utastérbe, már tudtam, hogy felesleges volt az óvatosság. A kocsi vezetője a kormányra borulva feküdt. Kezei úgy lógtak mellette, mintha soha többé nem is akarná megfogni a kormánykereket. Mellette ülő társa a még mindig füstölő gépfegyvert szorongatta és fejével a műszerfalat támasztotta.

Még mindketten lélegeztek, így nem sok időnk maradt. Mire visszasétáltam a kocsinkhoz, Moira már ott volt. Úgy ült be, mintha semmi sem történt volna.

- Kik voltak ezek? - kérdezte, miközben megpróbáltam beindítani a vén csotrogányt.

- Még sohasem láttam őket. Talán csak tévedésből lövöldöztek - válaszoltam nem túl biztatóan és örömmel nyugtáztam, hogy gurulni kezdtünk.

- Állj meg! - kiáltott fel hirtelen és kiugrott az ajtón.

Néhány másodperc múlva visszajött és az ülés alá dugta az ellenféltől megszerzett gépfegyvert.

- Ezt hívják uzinak? - kérdezte csak úgy melleleg.

- Ezt. Mit akarsz vele?

- Semmit, de ha magukhoz térnek, akkor nem fognak utánunk jönni.

- Majd szereznek másikat.

- Itt? Tuti, hogy erre nem fognak fegyverboltot találni.

Már megint igaza volt. Lassítottam, az ülés alá nyúltam és a kérdéses fegyvert egy határozott mozdulattal kidobtam a szélvédő helyén.

- Nem lenne helyes, ha éppen nálunk találnák meg. Lehet, hogy körözik.

- Az uzit?

- Azt.

Napokon keresztül utaztunk. Minden nap másik motelban és másik ágyban aludtunk. Idegeink elgyengültek, sokszor veszekedtünk. Egy idő után már nem is tudtam volna megmondani, hogy éppen merre tartunk. Moira nagyon nehezen viselte a megpróbáltatásokat. Többször is előfordult, hogy hosszú időre eltűnt, majd előkerült. Sohasem mondta el, hogy merre járt. Egyre inkább kezdtem kellemetlenül érezni magam.

Míg az egyik nap történt valami...

Nagyon rosszul ébredtem. Éjszaka valami nagyon vad tivornyát rendeztem a szobában. Ekkor éppen Moira nem volt ott. Megint eltűnt valahová, hogy később rejtélyes módon előkerülve tovább növelje gyöttrő kétségeimet.

Felültem. Nem tudtam, mitől ébredtem fel, de abban biztos voltam, hogy valami felébresztett. Még túl korán volt ahhoz, hogy magamtól ébredjek. Ezért üldögéltem egy darabig. Egy kis idő elteltével erős motoszkáló zajt hallottam a folyosóról.

Először arra gondoltam, hogy Moira jött vissza, de csalódnom kellett. Később már határozottan hallottam, hogy ketten beszélgetnek az ajtóm előtt.

- Ebben a szobában... Este... A lányt is - hallatszottak be a szófoszlányok.

Nem tudtam kivenni a szavak értelmét, de biztos voltam benne, hogy csakis rólunk lehet szó. Gyorsan a párnám alá nyúltam, és úgy kaptam vissza a kezem, mintha parázsba nyúltam volna. Határozottan emlékeztem, hogy elalvás előtt a párna alá tettem a revolverem, de most nem volt ott. Egyre jobban kivert a hideg verejték, miközben eszelős módon tapogatóztam. Megdöbbenve kellett tudomásul vennem, hogy Moira magával vitte.

Felmerült bennem a gyanú, hogy nem éppen az általunk kissé lelassított fickók döntötték-e el, hogy futó látogatásukkal megtisztelik szerény - és tényleg csak ideiglenes - hajlékunkat. Esetleg tájékoztathattam volna őket arról az igen problémás tényről, hogy a háziasszony (Moira) éppen házon kívül tartózkodik, (a revolveremmel) és így nem valószínű, hogy akár csak egy tojásrántottával is megvendégelhetném őket.

(Ekkortájt ilyen idióta voltam. Mindig a legrosszabb, s talán a leginkább lehetetlennek látszó pillanatokban jutottak az eszembe az ehhez hasonló baromságok, mintha ezekkel elhessegettem volna a fenyegető veszély tényét.)

Nem volt sok választási lehetőségem. Arra gondoltam, hogy ha hívatlan vendégeim megpróbálnak betörni a szobába, akkor megelőzőm őket. Szemeimmel megfelelő fegyvert kerestem, de nem találtam. Legfeljebb az ágy mellett árválkodó állólámpával védekezhettem volna, de azzal is csak annyit tudtam volna elérni, hogy támadóimat addig rázza majd a röhögés, míg végül össze nem esnek tőle. Szóval nem volt lehetőségem a kitörésre.

Halkan, mintha csak egy kölyökmacska lopakodna, valaki végighúzta ujjait az ablak üvegén. (Akkor éppen egy földszinti szobában laktunk.) Mivel hogy kinn már hajnalodott, jól láthattam az árnyat, mely megpróbálta kinyitni az ablakot. Felkeltem és anélkül, hogy az ajtó előtt folyó beszélgetést megzavartam volna, az ablakhoz léptem. Igazítottam egy kicsit az ablak zárján, hogy könnyebb legyen a bejutás. Amikor az árny kézfeje benyúlt az ablak részén, elkaptam és egy nagyon rántottam rajta.

- Durva állat! - kiabált a százötven centinél alig magasabb árny, és egy rosszul sikerült tigrisbukfencsel elhelyezkedett az ablak innenső oldalán.

- Maradj csendben! - suttogtam neki. - Két figura áll az ajtó előtt. Beszélgetnek.

- Ezért akartad eltörni a kezemet? - kérdezte sértődötten Moira. - Barom!

- Pszt! Nem hallom a hangjukat.

Moira nem a félős típusú lányok közé tartozott. Megigazította ruháját és egyszerűen csak odament az ajtóhoz. Kinyitotta és körülnézett a folyosón.

- Nincs itt senki.

- Az nagy baj.

- Miért? Örülnöd kellene.

- Miért kellene örülnöm, hogy eltűntek? Amíg az ajtó előtt voltak, addig legalább tudtam, hogy hol keressem őket, de most már nem tudom, honnan jön a támadás.

- Milyen támadás?

- Zűrös támadás. Egyébként: hol a fegyverem?

- Gondolom, a párnád alatt.

- Nincs ott. Már kerestem.

Egyetlen ugrással az ágyon termett és feltúrta a szakadozott ágyneműt.

- Ez az? - kérdezte, miután kiemelte a párna alól.

Esküdni mertem volna rá, hogy akkor rakta vissza.

Nem akartam tovább feszegetni a dolgot. Hümmögtem egy kicsit és úgy tettem, mintha ismét én lettem volna a hülye. Tuti, hogy Moira teljesen palira vett engem.

- Most mit fogunk tenni? - kérdezte ártatlan szemekkel, talán csak azért, hogy elterelje magáról az alapos gyanút.

- Természetesen továbbmegyünk. Ha még nem körözik az újonnan szerzett autónkat, akkor még ma átléphetjük a határt.

- Szeretném, ha leülnél egy kicsit - mondta ekkor nagyon komolyan.

Nem szerettem, ha nagyon komoly volt.

Leültem mellé az ágy sarkára.

- Egy kicsit messzebb! Irtózatosan piaszagú vagy.

Egy kissé talán odébb ültem.

- Mondhatod.

- Nagyon szeretném - kezdte egy nagy levegőt véve - ha nem vinnél haza. Nem akarok visszamenni oda. Nagyon köszönöm, hogy vigyáztál rám, de innen már egyedül szeretnék továbbmenni. Tényleg, nagyon kedves voltál, meg minden, de találtam valakit, aki azt szeretné, ha ezentúl vele maradnék. Téged is kedvellek, de te inkább csak egy olyan pótapukaféle voltál. Most igazán nem akartalak megsérteni, de ezt meg kell értened. Felejtsd el a szigetet, felejtsd el engem és folytass mindent úgy, mint ahogyan addig csináltad, amikor még nem ismertük egymást.

Itt hallgatott egy kicsit. Talán várta a hatást.

- Értesz engem? - kérdezte egy kis idő múlva.

Megfogta az egyik térdemet.

- Most haragszol? - kérdezte fürkésző szemekkel.

Igazság szerint nagyon szarul éreztem magam. Legszívesebben telehánytam volna a fürdőszobát. Olyan másnapos voltam, mint talán még soha azelőtt. Zúgott a fejem, a gyomromon hatalmas lyukak kezdtek el nemkívánatos tevékenységüket, de mintha még ez sem lett volna elég, most már a szívem is ki akart szakadni.

Nem tudtam mit mondani. Megvakargattam néhány napos borostámat és úgy döntöttem, hogy nem mondok semmit.

- Értsd meg, el fogok menni.

Még mindig nem mondtam semmit. Nem akartam gondolkodni. Nem akartam látni, hogy tényleg elmegy. Felálltam és kísértél a bárba. Mire reggel lett, már túl voltam az első üveg whiskyn. Az elsőt hűségesen követte volna a második, de az félúton megakadt. Olyan részeg lettem, hogy egyszerűen csak lefordultam a bárszékről.

A szobánkban tértem magamhoz. Már jóval elmúlt dél, mikorra már meg is tudtam mozdulni. Megpróbáltam visszaidézni a hajnalban történeteket, de csak annyit sikerült felfognom, hogy Moira ez esetben valóban végérvényesen elhagyott. Összeszedtem csekély holmimat, zsebre-vágtam revolveremet és kivánszorogtam az autóhoz. Már nem tudom, hogyan sikerült elindítanom, azt sem tudom, merre indultam el.

Hajtani akartam. Mindegy volt, hogy merre.

Úgy gondolom, mégis lehetett cselekedeteimbe némi ösztönös tudatosság, mert mire leszállt az este, már tudtam, hogy jó irányba haladok. Nyomtam a gázpedált, mintha meg akarnám előzni az elszállt időt, hogy meg nem történté tehessem a megtörtént eseményeket. Vissza akartam kapni valakit, aki igazából sohasem tartozott hozzám.

Az egyik telefonfülkénél majdnem elgázoltam egy fiatal nőt, amikor csikorgó kerekkel lefékeztem. Ekkor már nem voltam tudatában cselekedeteimnek. Üldözöttből üldözővé váltam.

Néhányszor kicsengett a telefon, majd legnagyobb meglepetésemre meghallottam Moses hangját.

- Elment - mondtam azonnal - Moira elment.

- Hol vagy most?

- Nem tudom. Alighanem néhány mérföldnyire a határtól.

- Melyik határtól?

- Nem tudom. Moira elment.

- Hagyd a fenébe! Gyere vissza. Minden el van rendezve. Elfelejtjük az egészet, és minden megy a maga útján. Felejtse el Moirát, meg azt a rohadt szigetet. Az Ezredes beszélni szeretne veled.

- Teszek az Ezredesre! Miért kell tőled is ugyanazokat a szavakat hallanom, mint amiket Moira mondott nekem alig néhány órával ezelőtt? Miért kell azt hinnem, hogy veled kapcsolatban már megint bűzlik valami?

- Ezt komolyan így gondolod?

- Igen. A legkomolyabban. Meg akarom keresni Moirát! Még nem fejeztem be a küldetésemet. Arról volt szó, hogy rejtsem el egy kis időre. Én minden tőlem telhetőt megtettem. Már ősidők óta autókázunk keresztül-kasul a világon, mint akik tudják, hogy hova akarnak menni. És most mégis elment. Örökre.

- Értem.

- Dehogyan érted! Nem értesz semmit, csak bólogatsz, mintha egy futóbolonddal beszélgetnél! Mit akar az Ezredes? Ott van?

- Nem nincs itt. Azt mondta, hogy kerítselek elő. Azután elindult utánatok.

- Honnan tudta, hogy merre mentünk?

- A telefonhívásaidból. Rendszeresen hívogattál engem. Hagytál elég nyomot magad után.

- De hát senki sem vette fel a telefont!

- Az őket nem igazán érdekli. Attól még elkaphatnak!

- Az Ezredes mit tud az Örület Szigetéről?

- Szinte mindent. Talán többet, mint mi ketten együttvéve.

- Tudod, hol van Moira?

- Igen, de nem mondhatom meg.

- Kapd be! - kiáltottam a telefonba és lecsaptam a kagylót.

Visszamasztam a kocsiba és továbbhajtottam. Reméltem, hogy valahol utolérem a kis szökevényt és csábítóját. Rendszeresen megvizsgáltam a revolveremet, hogy amikor majd használnom kell, a lehető legnagyobb rendben legyen.

Alighanem teljesen megőrültem.

Egyszer, amikor megálltam, és a kocsiban hosszan üldögélve átgondoltam eszelős vesszőfutásomat, volt egy pillanat, amikor arra gondoltam, hogy vissza kellene fordulnom. Mégsem tettem. Továbbhajtottam, talán még gyorsabban, mint azelőtt.

Időközben valamelyest megnyugodtam. Az egyik útszéli benzinkútnál megfürödtem, megborotvákoztam és a gyorskiszolgálóban új ruhát vettem magamnak. Akkor már második napja száguldottam alvás nélkül, de nem akartam vesztegetni az időt. Amikor a kocsit tankja ismét tele volt, továbbindultam, de már egy kissé megfontoltabban, s talán csak ennek köszönhetem, hogy észrevettem azt a tűzpiros autót, mely egy útszéli motel parkolójában állt.

Látszólag nem volt benne semmi különleges, kivéve azt a nagyon fontos, nem elhanyagolható tényt, hogy az Ezredes tulajdonát képezte és nagyon rossz helyen állt.

Azonnal beletapostam a fékpedálba. Tettem néhány kört a motel parkolója körül és amikor meggyőződtem róla, hogy senki sincs az autó körül, megálltam a motel mögötti parkban. Nem kellett attól félnem, hogy valakinek szeme szúr az autó. Ilyen roncsokkal tele van az Államok déli része.

Mivel nem voltam már messze a mexikói határtól, arra gondoltam, hogy a frissen ellopott Moirával szép nyugodtan átsorgok a határon. Kész tervet eszeltem ki arra vonatkozóan, hogy miként fogom megszerezni kicsiny szökevényemet. Arra számítottam, hogy Moira is el akar majd jönni velem.

Üldögéltem még egy kicsit a kocsiiban, majd elsétáltam egy közeli kocsmába, hogy erőt és lelki vigaszt kapjak a már jól bevált forma szerint.

Addig üldögéltem ott, míg le nem szállt az éjszaka, hogy jótékony homályával elfedje titkolt szándékomat. Az egészben az volt a legmeglepőbb, hogy egyáltalán nem rúgtam be. Agyam olyan lázasan dolgozott az esetleges lehetőségeket latolgatva, hogy még csak nem is maradt ideje berúgni. Nem is hiányzott igazán.

A sápadt holdfény lassan felemelkedett a motel kéményei fölé, és úgy terpeszkedett ott, mintha soha többé nem akarna továbbmenni. Eszemben sem volt szemből támadni. Nem akartam bemenni a motelba. Tudtam, hogy az Ezredes legalább olyan jól el van látva fegyverrel, mint nekem kellett volna ellátva lennem.

Kocsmái elmélkedésem idején sikerült megmagyaráznom magamnak, hogy Moira nem önszántából hagyott el. Biztos voltam benne, hogy az Ezredes parancsára tette. Csak azt nem sikerült megértenem, hogy milyen kapcsolatban állhat kicsiny védencemmel. Ha legalább Moses velem lett volna...

Besétáltam az ablakok alatti bozótok közé és sorra benéztem az ablakokon. Némelyik szobában már sötét volt, némelyikben még világos, de ahová sikerült betekintnem, sehol sem láttam Moirát. Pedig éreztem, hogy ott kell lennie. Többször is körbejártam az épületet, de nem jártam sikerrel. Már lemondtam volna a keresgélésről, amikor az egyik szobában, ahol eddig sötét volt, felkapcsolódott egy lámpa. Azonnal odaszaladtam és benéztem az ablakon.

Őszintén bevallhatom, igazán meglepődtem attól, amit abban a szobában láttam.

Egy jóképű öregúr és egy kisfiú üldögélt a szobában. Mire rájöttem volna, hogy nem a megfelelő ablakon néztem be, egy akkora ütést kaptam a fejemre, hogy lelki szemeim előtt megjelent néhány apró, rózsaszín törpe és eszeveszett kalapálásba kezdtek a homlokom környékén. Csak néhány percig lehettem eszméletlen, de úgy éreztem, hogy nagyon sok dologból kimaradtam. Az egyik szobában tértem magamhoz. Megvakargattam a fejem és körülnéztem a szobában. Meglepődve tapasztaltam, hogy mindenki ott volt, akinek nem kellett volna ott lennie. Elöttem - mintha valami viaszbábu kiállításán nézelődnék - üldögélt az eddigi ese-

mények összes szereplője. Mindegyikük - Moirát kivéve - whiskyt szopogatott. Úgy látszott, minden a legnagyobb rendben van. Mégsem tudtam jól érezni magam.

Senki sem szólalt meg. Csak bámultak rám, mintha egyenesen a Marsról zuhantam volna közéjük.

- Nos, mi az ábra? - kérdeztem.

- Megmondtam. Ugye, hogy megmondtam? Ha Johnny nem csapta volna fejbe, most mindannyiunkat halomra lőtt volna.

Moses szavai egy cseppet sem nyugtattak meg.

- Mi a fene... - akartam közbevetni. - Hogyan...

- Nem tudom. Talán ha elmondanánk neki.

Ezt Moira mondta, de ennek sem volt semmi értelme. A fejigazítást abbahagyva felszabadult mind a két kezem, melyek egyikét arra használtam, hogy közelebb húztam magamhoz a felbontott üveget.

- Nagyon szeretném, ha valaki tájékoztatna az eseményekről. Persze, minél részletesebben sikerül, annál jobban meg fogom érteni a jelenlegi helyzetet.

Ezt persze én vettem fel.

- Először is elnézést kell kérnem Moira eltűnése miatt - közölte az Ezredes, és mindezt olyan jámbor képpel adta elő, hogy majdnem meg is bocsátottam neki. - Tudtuk, hogy figyelnek benneteket, ezért azt tartottam a legjobb módszernek, ha Moira észrevétlenül csatlakozik hozzánk. Tudtam, hogy te úgyis elindulsz a megkeresésére. Azonban, ha nem hagytam volna a megfelelő helyen a kocsimat, biztosan továbbszáguldoztál volna. Amikor Johnny meglátta, hogy az épület körül leskelődsz, fejbevágott és feltámogatott ide. Nem volt annyi eszed, hogy a főbejáratot használd? Na, mindegy. Régóta a nyomunkban vannak. Moses csak alig egy órája érkezett meg. Most, hogy mindannyian együtt vagyunk, ideje lenne kitalálnunk, hogy mi legyen a következő lépés. Gondolom, ez már téged is foglalkoztatott. Na, ez is mindegy. Majd megoldjuk valahogy. Mi az ötleted?

Őszintén meg kellett mondanom, hogy nincs ötletem.

- Nincs ötletem. Még azt sem tudom, hogy ki kivel van. Mi most a jó vagy a rossz oldalon állunk?

- Egyiken sem. Teljesen önállóan kell cselekednünk. Moirán már jelentkeznek az első tünetek.

- Milyen tünetek? - kérdeztem vissza azonnal.

- A szigeten végeztek kísérleteket elektromágneses besugárzásokkal is. Lehet, hogy kapott belőle. A legnagyobb baj az, hogy nem vihetjük kórházba. Teljesen magunkra maradtunk.

Nem tudnám megmondani, hogy mi volt az, ami leginkább zavart ebben a beszélgetésben. Talán az, hogy egy kissé egyoldalúnak látszott.

- Neked mi a véleményed? - kérdeztem Mosest.

- Egyetérték. Okos gondolat volt, hogy eljöttetek Moirával, de már a nyomotokra akadtak. Csak együtt tudjuk úgy eltüntetni, hogy ne akadjanak a nyomára. Keresnünk kell egy olyan helyet, ahol elvégezhetjük a szükséges vizsgálatokat. Nem is kell nagy laboratórium. Csak néhány műszerre lenne szükség.

Ekkor rég nem látott ismerősöm felé fordultam.

- Johnny fiú?

- Nekem nincs véleményem.

Ezen egy cseppet sem tudtam csodálkozni. Többnyire így volt. Bár kissé furcsának tartottam, hogy még mindig szükségünk van egy ilyen akcióhősre, de egyelőre semmi okom sem volt ellenkezni.

- Mi az elképzelésetek? Gondolom, már nagy vonalakban mindent megbeszéltetek.

Ez persze megint én voltam. Bizonyára már az olvasóim is észrevették, hogy többnyire én vagyok az, aki mindig, mindenből kimarad.

- Nem beszélünk meg semmit. Téged vártunk. Ha nem üldögéltél volna abban az ivóban, akkor már régen elmehettünk volna erről az átkozott helyről.

Moses okfejtése logikusnak látszott, de nem oldotta meg a kérdést.

Moirára néztem, majd Johnny fiúra, aki éppen abban a pillanatban borította ki poharát.

- Ha valaki visszamenne, bizonyítékokat szerezhetne a szigeten folyó tevékenységekről. Akkor lenne néhány ütőkártyánk. Talán valamicskét növekednének az esélyeink - javasoltam.

Nagyon meg voltam elégedve magammal. Ilyen okos gondolatot lehetetlen volt elutasítani.

- Rossz ötlet - mondta Moira. - Én biztosan nem mennék vissza.

- Nem is rád gondoltam - válaszoltam cinikusan. Mérges voltam az elutasítás miatt. - Szerzünk egy nagy csónakot, beletesszük az Ezredet, Johnny fiút és Mosest. Moira pedig hazamegy. Mindenki boldog lesz.

- És te?

Ez megint Moira volt.

- És én.

Ezzel le is zártuk volna, de ebben a pillanatban egy hatalmas durranással a szobába repült az ajtó. Bemutatott egy fél szaltót, majd a televíziót telibe találva megállt az ablak előtt. Én azonnal legurultam az ágyról, aminek az lett a következménye, hogy az ágy és a fal közé szorultam. Még csak esélyem sem volt arra, hogy előkotorjam a fegyveremet. Ugyan megpróbáltam becsúszni az ágy alá, de ezzel csak azt sikerült elérnem, hogy csupa por lett a képem.

Mindenki ordított, néhány lövés is eldördült, de én semmit sem láthattam az eseményekből. Hosszas küszködés után sikerült felemelnem a fejem, de azonnal vissza is rántottam. Ha egy kissé késtem volna, az én fejembe fúródott volna az a lövedék, ami így csak a falba fúródhatott bele. Annyira feldühített a dolog, hogy minden erőmet összeszedve, az egyik vállamat a falnak feszítve arrébb löktem az ágyat, és abban a pillanatban talpra ugrottam. Mire egyenesbe jöttem, kedves revolverem már a kezemben volt. Célpontot kerestem, de már nem volt. Támadónk - Mosesnek köszönhetően - már a földön feküdt.

- Meghalt? - kérdeztem bizonytalanul.

- Még nem - mondta az Ezredes és letérdelt a fekvő alak mellé. - Hátha megtudunk tőle valamit.

A fekvő fickó még mozgott. Egy fekete símaszk volt a fején, amit az Ezredes egyetlen mozdulattal eltávolított.

- Nem ismerem - mondta, mintha csak egy távoli rokonáról lenne szó.

Közülünk senki sem ismerte.

- Kérdezd meg, hogy mit akart - vetette fel az okos gondolatot Moses.

Ez idő alatt Johnny fiú kiment a folyosóra és körbenézett.

- A folyosón nincs senki - jelentette, amikor visszajött.

- Biztos vagyok benne, hogy nem egyedül jött - mondtam nem minden ok nélkül.

A fickó abba hagyta a mocorgást. Az örök vadászmezőkre távozott, még mielőtt bármit is elmondhatott volna nekünk. Igaz, nem is kérdeztünk tőle semmit.

- Ideje lenne eltűnni. Mindjárt itt lesz a rendőrség.

Már nem emlékszem, hogy ki mondta ezt, de azon az estén ez volt az egyetlen értelmes mondat. Kinéztem az ablakon és örömmel állapíthattam meg, hogy nem az emeleten vagyunk. Kinyitottam az ablakot.

- Ki tart velem?

Mindenki velem tartott. Az épületből kijutva az egyik bokorcsoport mögé lapultunk. Az utcában semmi sem mozdult.

- Ideje szétválnunk - javasolta az Ezredes. - Ki viszi Moirát?

- Eddig talán velem volt a legtöbbet. Jogosnak tartanám, ha velem maradna - ez persze én voltam.

- Ellenvetés?

Nem volt ellenvetés. Már éppen elindultam volna, amikor eszembe jutott, hogy elfelejtettük megbeszélni a továbbiakat, ezért még időben megkérdeztem.

- Mi a terv?

- Még nincs terv. Holnap reggel nyolckor találkozunk a benzinkút büféjében. Addigra kitállok valamit - hadarta az Ezredes és eltűnt a balszáron.

- Majd én is gondolkodom - morogta Johnny fiú és ő is eltűnt.

- Én maradok - mondta határozottan Moses és nem tűnt el. - Miért van olyan érzésem, hogy az Ezredes már megint kavart valamit? Szerinted?

- Szerintem is. Az lenne a legjobb, ha mi szép csendben lelépnénk. Te mivel tudnál néhány óra alatt ideérni?

- Egy kimustrált katonai helikopterrel. Miért kérdezed?

- Azzal fogunk továbbmenni. Hol tették le?

- Nem jó ötlet. Az Ezredes azzal akar továbbmenni.

- Nem fog. Mi megyünk el vele. Vezess oda!

Már majdnem kiléptünk a bokor mögül, amikor még eszembe jutott valami.

- Moira! Mekkora a valószínűsége annak, hogy ismét le fogsz lépni?

- Nem fogok.

- Biztos?

- Biztos.

Ez esetben hittem neki.

- Tényleg vannak tüneteid?

- Marhaság - jelentette ki kategorikusan a kicsike. - Szerintem csak egy egyszerű kis megfázás.

- Ilyenkor előfordul.

Moses hevesen integetni kezdett, ezért azonnal lehasaltunk a földre. Kelletlenül vettem tudomásul, hogy ismét beletenyereztem valamibe.

- Mintha ismét a szigeten lennénk.

Három nagydarab árny lépett ki a sarok mögül. Halk beszédfoszlányokat hozott felénk a lágyan fújdogáló szél, de annyira már nem voltak erősek a hangok, hogy akárcsak egyetlen szót is ki lehessen venni belőle.

- Most mi lesz? - kérdezte Moira, és kikotort egy kevés homokot a szájából.

- Amíg nem mennek el, addig semmit sem tehetünk. De ha még ma le akarunk lépni innen, akkor meg kell előzünk az Ezredest.

- Ne aggódj! - suttogta Moses és megveregette a vállam. - Johnny érti a dolgát.

- Mint amikor teljesen feleslegesen felrobbantott egy hajót?

- Az nem volt felesleges.

- Szerintem az volt.

- Nem volt.

- Nem hagynátok abba? Úgy vitatkoztok, mint az óvodás gyerekek! Még csak az kellene, hogy meghallják!

Moirának tökéletesen igaza volt. Abbahagytuk a civakodást. Kinéztem a sövény résein keresztül. A három férfi árnyéka - mint egy-egy bolygó fantom körvonalai - még mindig ott lebegett a falon.

- Mit csinálnak? - kérdezte Moses.

- Cigarettaznak. Miért nem állunk fel? Sokkal egyszerűbb lenne, ha elindulnánk valamerre. Lehet, hogy nem is miattunk vannak itt. Akkor meg miért kell rettegnünk? - vettem fel bosszúsan.

- Szerintem már így elég gyanúsak vagyunk. Ha most felállunk és észrevesznek, akkor biztosan furcsának fogják találni a dolgot. Nem gondoljátok? Ha nem miattunk vannak itt, akkor meg teljesen mindegy, hogy itt hasalunk vagy pedig máshol.

Amikor legközelebb kipillantottam, már senki sem állt a bejáratnál. Azonnal elindultunk.

- Merre? - kérdezte Moira, miközben megpróbálta tartani az iramot.

Az egyik épület mellett megálltunk.

- Van itt nem messze egy kicsiny méretű mezőgazdasági repülőtér. Ott tettük le a szitakötőt. Ha nem érünk oda negyedórán belül, akkor fújhatjuk az egészet.

- Miért?
- Mert ha addig nem száll fel az Ezredes, akkor mi sem fogunk.
- Mi legyen a pilótával?
- Semmi. Velünk jön.
- A pilóta?
- Az.
- De ha netalán nem akarna velünk jönni...
- De velünk akar. Johnny a pilóta.

Igazán elgondolkodtató volt. Amikor azt a figurát megismertem, akkor még tengerész volt.

- Továbbképezték? - kérdeztem érdeklődve.
- Kit?
- Johnny fiút. A múltkor még azt mondtad, hogy tengerész.
- Dehogya! Sohasem volt tengerész.
- Akkor kivel mentünk a szigetre?
- Milyen szigetre?

Feladtam. Ennek a beszélgetésnek nem volt semmi értelme. Az biztos, hogy a fickó körül nagyon sántít valami, de eddig akárhányszor hoztam fel a dolgot, Moses mindig ködösített.

Kicsiny, végtelennek látszó utcácskákon mentünk keresztül, mire egyszer csak vége lett a településnek és előttünk nem volt semmi más, csak a sík mező.

- Jobbra - adta ki az útirányt Moses.
- Ott nincs semmi - mondtam határozottan és megálltam.

Moira is megállt. Mellém lépett és érdeklődve nézett Mosesre.

- Most meg mi van? - kérdezte Moses. - Nem bíztok bennem?
- Nem - mondtam én.
- Én sem - tette hozzá Moira.

Moses megállt és tett egy lépést felénk. A zakóm alá nyúltam, előhúztam a revolveremet és csőre töltöttem.

- Ne gyere közelebb! - mondtam neki. - Már megint nagyon gyanús vagy. Hol a helikopter?
- Itt kell lennie. Egy kicsivel odébb szálltunk le. Határozottan emlékszem, hogy hol parkoltunk a madárral.
- Mire értetted azt, hogy Johnny tudja a dolgát? Ezt mondtad, nem? Vagy rosszul értettem?
- Igen. Ezt mondtam. Úgy beszéltem meg vele, hogy megpróbálja feltartani az Ezredest, míg mi megfűjjük a helikoptert.
- De hát te nem is tudhattad, hogy miként fognak alakulni a dolgok! Nagyon gyengék az érveid!

- Azt terveztem, hogy magammal viszem Moirát.
- Hová akartál vinni? - kérdezte Moira bizalmatlanul.
- Egy olyan kórházba, ahol senki sem tudta volna, hogy mi történt veled. Elvégeztek volna néhány egyszerű vizsgálatot, és mindvégig biztonságban lehettünk volna.

Valami szöveget ütött a fejembe.

- Csak te és Moira?
- Esetleg te is.
- Tudod mit? Menjünk oda! De ha útközben kiderülne, hogy nincs kórház, nincs biztonság, meg nincsenek egységek sem, akkor szét fogom lőni a fejed.
- Képes vagy rá?
- Az. Mehetünk.

Ebben a pillanatban, tőlünk egy kissé jobbra felemelkedett egy kopott khakiszínű helikopter.

- Lekértük a csatlakozást - mondta Moses és a fegyveremre nézett.

Én pedig eltettem.

- Már megint kidumálta magát. Mindig ez van, amikor pácba kerül - súgtam Moira fülébe. - Vigyázni kell vele.
- Tudom.

Elindultunk visszafelé.

- Ha nem kételkedtél volna, most mi ülnénk azon a helikopteren - kezdte a szokásos szöveget Moses.
- Nem gond. Egy autóval könnyebben ellehet bújni, mint egy zakatoló kávédarálóval - védekeztem, és most az egyszer valóban úgy éreztem, hogy valami nagyon okosat mondtam.

Hosszas menetelés után megtaláltuk a kopott roncsot, amit már szinte a magaménak mondhattam. Miután mindhárman elhelyezkedtünk benne, kellemes nosztalgiaérzéssel indítottam be a motort.

- Az útirány? - kérdeztem Mosest.
- Mexikó.

Moira egyfolytában csacsogott mellettem. Ismét rászokott a menetközbeni körömfestésre, és ismét éppen olyan kislányosan kiállhatatlan volt, mint vándorlásunk idején. A határőrök úgy néztek kopott-lopott járgányunkra, mintha ufót látnának. Minél közelebb értünk hozzájuk, annál furcsábban bámultak ránk. Először azt hittem, hogy Moira vonzza magára a figyelmüket, de nem így volt. Mint később kiderült, az volt a gondjuk, hogy nem tudták, ki kicsoda ebben a tökéletesen össze nem illő csapatban. Végül azonban megelégedtek azzal a mesével, hogy csak egy késői kirándulásra megyünk Mexikóba. Csak a golyók ütötte nyomokat kellett volna észrevenniük ahhoz, hogy azonnal letartóztassanak minket. Én mondjuk meg is értettem volna, ha így cselekszenek. Azonban nem voltak elég figyelmesek.

Amint átléptük a határt, minden megváltozott körülöttünk. Néhány mérföld megtétele után megérkeztünk a jellegtelenség birodalmába. Sziklák és hosszú, zsíroshajú ponchóba csavart indiánok, meg persze fokhagymaszag.

Rengeteg fokhagymaszag, szinte mindenütt.

Hamarosan megálltunk az egyik leomlott falú motel előtt. Biztonsági óvintézkedésként megbeszéltük, hogy Moses megy először. Neki kellett felderítenie a terepet. Ha minden rendben van, akkor mi is követjük.

Természetesen semmi sem volt rendben. Moses szinte futólépésben jött ki az egyébként sem bizalomgerjesztő épületből. Elmondása szerint inkább volt egy zsványtanya, mint vendégfogadó. Semmi értelme sem lett volna kockáztatni egy felesleges összetűzés a helyi keményfiúkkal.

Továbbhajtottam.

Már nagyon későre járhatott az idő, amikor találtunk egy sűrűbb facsoportot. Óvatosan behajtottam a fák közé, leállítottam a motort és kikapcsoltam a fényszórókat.

- Itt fogunk aludni - mondtam.

Senki sem válaszolt, de a hátsó ülésről hallatszó mocorgásból arra következtettem, hogy Moses sem ellenzi az ötletet. Gondolom, Moirát már semmivel sem lehetett meglepni. A kicsike lezárta a szétroncsolódott ajtót, kényelmesen neki dőlt és lábait az ölembe tette. Én voltam az egyetlen, akinek nem sikerült úgy helyezkednie, hogy aludni is tudjon. Jobb lehetőség híján a kormányra támasztottam a fejem és bámultam az éppen felderengő csillagokat.

Valahogyan mégiscsak elalhattam, mert amikor körbenéztem, sok minden megváltozott. A többiek még aludtak, de a kocsik körül kissé átrendeződött a terep.

- Ideje induljunk - mondtam félhangosan és egy kissé megráztam Moira vállát.

Megtörölgette szemeit, ásított egy nagyot, majd felébredt.

- Mi történt? - kérdezte és körülnézett. - Ja!

Egy pillanat múlva Moses is ébren volt.

- Ezek meg mit akarnak? - kérdezte ásítózva.

Az autó ablakain legalább hat fickó nézett befelé, mintha csak egy potya mozielőadásra szeretnének bejutni. Mindegyikük egy-egy sarlót vagy kaszát tartott a kezében. Ez már önmagában sem volt túl biztató látvány, de mindezt tetőzte, hogy egy rossz állapotban leledző öszvér megpróbálta elfogyasztani maradék autónkat. Amikor rájött, hogy ez az anyagok különbözősége miatt (fém-hús) nem fog menni, feladta a küzdelmet és fenyegető képpel bámult rám, mintha én tehetnék mindenről. Persze, amikor maradt egy kicsiny rés a nézelődők között, beindítottam a motort és elhagytuk a kétes környéket. Új barátaink nem igazán lepődtek meg cselekedetünkön, hanem lassú lépekkel elindultak a néhány csenevész fa mögött elterülő hatalmas kukoricaföld felé.

Napokig autóztunk. A mellettünk elsuhanó táj szinte semmit sem változott. A hegyek után kukoricaföldek, a kukoricaföldek után hegyek álltak utunkat.

Egyszer azonban Moses hangosan felkiáltott.

- Állj meg!

- Mi van? - kérdeztem vissza idegesen, hiszen a blokkoló kerekek majdnem a mellettünk folyamatosan kísértő szakadékba vezették autónkat.

- Megérkeztünk - magyarázta. - Ott. Szemben az a kolostor.

- Mi van vele? - kapcsolódott be Moira.

- Oda indultunk.

- Abba a...

- Igen, abba.

A maga nemében gyönyörű volt. Az egyik hatalmas szikla oldalába volt beépítve, mintha mindig is részét alkotta volna a tájnak. Alatta tatóngó szakadék, felette a végtelen kék.

- Ezt most komolyan gondolod? - kérdeztem Mosest, hiszen nála sohasem lehet tudni. - Erre a kötőmbre gondoltál, amikor azt mondtad, hogy Moirát biztonságban fogjuk megvizsgáltatni? Itt nemhogy kórház, de még egy valamirevaló orvos sincs! Csak nem egy öreg sámánra gondoltál?

- Szó sincs róla. Majd meglátjátok.

Moira egy kissé félrehúzta a száját, ami nála azt jelentette: tisztában van vele, hogy már megint valami nagy disznóságba akarjuk belerángatni, de nincs konkrét ellenvetése.

Alig másfél óra múlva megérkeztünk. A hatalmas, ódon kőépület, mint valami kődobáló óriás emelkedett fölénk. Már önmagában is olyan tekintélyt parancsoló volt, hogy egy ideig meg sem tudtunk szólalni.

- Te már jártál itt? - kérdeztem Mosest, amikor csendes álmélkodásom egy kissé alábbhagyott.

- Még sohasem - válaszolta, mintha ez teljesen rendjén lenne.

- Akkor honnan tudsz a létezéséről? - feszegettem tovább a kérdést.

- Láttam egy képeslapon - mondta és le sem vette szemeit az épületről.

- Én félek - suttogta Moira. - Nem ilyen helyeken szokták a szerzetesek a...

- De igen.

- Akkor meg tűnjünk el innen!

- Most már nem lenne semmi értelme - közölte Moses. - Mindjárt kinyitják a kaput.

- Honnan tudod? - kérdeztem bizonytalanul.

- Az előbb valaki kinézett a kapu melletti ablakon.

- Majd hülye lenne beengedni.

Ebben a pillanatban, mintha csak varázsütésre történne, kinyílt az egyik kapuszárny. Olyan nagy volt, hogy akár egy kamionnal is bemehettünk volna. Aki kinyitotta, épp úgy nézett ki, mint azok a szerzetesek, akik az ilyen helyeken általában lakni szoktak. Ebben nem is lett volna semmi meglepő, csak azt nem értettem, hogy mi oka lehet arra, hogy beengedjen minket. Ha nálam csengetne három ilyen gyanús alak, biztosan nem állnék szóba velük.

Ő sem tette.

Csak hangtalanul integetett, hogy fáradjunk beljebb, amit mi azonnal meg is tettünk. Egy nagy udvarra jutottunk, melyet minden oldalról épületek vettek körbe. Első gondolatom az volt, hogy ha vendéglátóink úgy akarják, mi sohasem fogunk kijutni onnan. Azonnal meg is korholtam magam a helytelen gondolatért, hiszen semmi jelét nem láttam az udvariassági protokoll megsértésének.

Amikor kellő távolságra voltunk a kaputól és a mezítlábas szerzetestől, leállítottam az autót. Kiszálltunk és úgy tettünk, mintha pihenésképpen egy kicsit nyújtózkodni szeretnénk, pedig valójában arról volt szó, hogy nem szerettünk volna túl közeli kapcsolatba kerülni az egyelőre még ismeretlen ismerőseinkkel.

A szerzetest egyáltalán nem zavarta a dolog. Sőt még tapsolt is. Biztos, hogy nem a rosszul sikerült tornagyakorlataink miatt, mert a csattogás eredményeképpen megjelent még néhány szerzetes és illendően eltessékelték minket az autó mellől. Egyikük beszállt és a többiek tolni kezdték. Ez idő alatt a kapunyitogató barát kinyitotta a már nyitogatott kapuszárnyat. A többiek tettek egy szűkre szabott kanyart, majd szép tempósan kigurították az autót a kapun. Néhány másodperc múlva visszajöttek és a láthatatlan zsebeikből előszedett hatalmas kendőkbe megtörölték kezeiket.

A kapu becsukódott és ekkor egy kicsinyre sikeredett robbanás hallatszott a kapu elől.

- Ezek a szakadékba lökték a kocsit - méltatlankodtam.

- Hát persze. Lopott volt, nem?

- De. Az volt.

- Akkor meg ne sajnáld! Láthatod, milyen segítőkészek. Eltüntették a bűnjelet.

- Igen. De most már nem tudunk elmenni innen.

Moira gyanakodva nézett körbe.

- Most mi lesz? - kérdezte.

- Nem kell aggódniuk. Mindent el fogunk rendezni - hallatszott a hátunk mögül. - Már vártuk önöket.

Az egyik oszlop mellett egy nagyszakállú alak álldogált. Úgy támasztotta az oszlopot, mintha attól kellene félnie, hogy amint ellép onnan, azonnal leomlik a függőfolyosó. Később mégiscsak ellépett onnan és tett egy magabiztos lépést felénk. Nem állíthatom, hogy bizalomgerjesztő látvány volt. Már az első pillanatban észrevettem, hogy valami nagyon sántít körülötte.

- Üdvözlöm önöket - mondta újra.

- Nem folytatja? - kérdezte gyanakodva Moses.

- Mit kellene folytatnom?

- Az előbb azt mondta, hogy már vártak minket.

- Igen azt mondtam, de ezt nem kell szó szerint érteni. Nálunk ez szállóige. Mindenkinek ezt mondjuk, aki betéved szerény hajlékunkba - magyarázkodott nem túl meggyőzően.

- Megkérdezhetem, hogy miért dobták a szakadékba az autónkat? - kérdezte Moira és közelebb húzódott hozzám.

- Igen. Megkérdezheti, de nem hiszem, hogy megfelelő választ tudnék adni a kérdésére. Testvéreim cselekedeteit néha én is furcsállom egy kissé, de ahhoz már nincs jogom, hogy felülbírálhassam.

- Nem ön itt a rendfőnök? - kérdeztem.

- Nem, dehogy. Ép olyan vendég vagyok itt, mint önök. Csak valamivel hamarabb érkeztem ide. Mint észrevehették, az itteni szerzeteseknek nem erős oldala a csevegés. Ezért nem tudom megmondani azt sem, hogy miért dobták ki a járgányukat. Egyébként is, ezt önöknek jobban kellene tudnia. Szerintem már régen szakadékba kellett volna dobni.

Lehajtotta a fejét és egy kicsiny kavicsot kezdett rugdosni, mintha az tehetne a világegyetem szétzilált állapotáról. Ő is éppen úgy volt felöltözve, mint az itteniek. Hosszú csuha, a derekán valami kötélféle és mezítlábas saru. Ehhez képest mi nagyon kilógtunk a sorból városias öltözékünkkel. Miráról nem is beszélve. Mindenesetre, kissé rosszul esett, hogy így beszélt az általunk nagyra becsült lopott autóról.

- Nem kívánnak beljebb fáradni? - kérdezte egy kis idő elteltével a szakállas vendég.

- Nagyon szívesen - válaszolt Moses és elindultunk ideiglenes vezetőnk mögött.

Hosszan kanyarogtunk egy több mérföld hosszúságúnak tűnő folyosón, felmáztunk néhány megszámlálhatatlan fokszámú lépcsőn, és a végén megérkeztünk egy másik folyosóra, melynek mindkét oldalán apró kis ajtók álltak.

- Itt fognak aludni - mondta kísérőnk és minden egyéb hozzáfűznivaló nélkül elcsoszogott a láthatatlan semmibe.

- És most? - tette fel az éppen aktuális kérdést Moira. - Én nem szeretnék itt lakni.

- Ebben egyetértünk - reagált Moses -, de nem hiszem, hogy lenne más választásunk.

Én eközben sorra végigmentem az ajtók mellett. Csak háromnak volt nyitva az ajtaja, a többit valamilyen okból kifolyólag zárva tartották. Számomra az volt a legkülönösebb, hogy azok a nyitott ajtók hihetetlenül távol álltak egymástól, mintha a szervezők szándékosan azt szerették volna elérni, hogy a lehető legjobban szétszóródjunk. Észrevételeimet azonnal közöltem is társaimmal, akik ettől egy cseppet sem lettek jobbkedvűek.

- Szerintem hazudik a fickó - szögezte le Moira. - Valami nem stimmel nála. Először úgy tesz, mintha ő lenne itt a nagyember, azután már csak vendég, végül pedig idegenvezető. Ez így sehogyan sem akar összeállni. Én nem bízom meg bennük.

- Én sem - tettem hozzá és kinéztem a folyosó végén álló ablakon.

Csodálatos látványban volt részem. Alattunk mintha a végtelen nyílt volna meg a hatalmas, égiszre érő hegyek között. Az épületszárny, ahol éppen tartózkodtunk, valamelyik oldalán lehetett a kolostornak, mert még csak nem is láttam az utat, melyen odaérkeztünk. Ha valaki arra kényszerülne, hogy kiugorjon valamelyik ablakon, nagyon sokáig kellene repülnie, hogy földet érjen.

- Lehet látni az alját? - kérdezte Moses, amikor odajöttek hozzám.

- Nem igazán. Ez a rész a levegőben lóg.

- Most mihez kezdünk? - kérdezte Moira és kinyitotta az egyik ajtót. - Helyes kis szoba, ilyenek lehetnek a börtönökben is.

- Pontosan ilyenek - helyeselt Moses.

- Ide indultunk. Nem? - kérdeztem.

- Igen. Nem is tudom, miért vagyunk ennyire bejvedve. A rendfőnök a segítségünkre lesz, amint összefutunk vele.

- Ha most elindulunk, akkor sem találánk meg estig. Olyan nagy ez a hodály, hogy hetekig bolyonghatnánk benne anélkül, hogy akár csak egyetlen emberrel is találkoznánk.

Moirának ebben is igaza volt. Ha az a fickó idehozott bennünket, akkor lehet, hogy érdemes itt maradnunk. Semmi okát sem láttam annak, hogy ne bízzunk meg bennük. Csak azt nem értettem, hogy Moses miért volt annyira bizonytalan, hiszen ő akarta, hogy éppen ide jöjjünk. Azt mondta, hogy itt mindent meg tudunk oldani. Ezzel szemben még semmi sem történt, ami bármivel is segíthetett volna rajtunk. Persze leszámítva azt az okos cselekedetet, hogy eltüntették egyetlen járgányunkat, amivel még esetleg megpucolhattunk volna az ódon falak közül. Helyzetünk nem volt valami rózsás, de még nem is volt reménytelen.

- Keressük meg azt a fickót. Korai lenne még aludni - javasoltam és azonnal el is indultam a folyosó másik vége felé.

- Melyiket? - kérdezte Moira és kijött a cellából.

Egy kis talpas, asztali kereszt volt nála.

- A kolostor főnökét. Azt pedig tedd vissza!

Egy nagy teremben üldögéltünk. Mivelhogy semmilyen ülőalkalmatosságot sem találtunk, a hosszú, kopott szőnyegen helyezkedtünk el. A velünk szemben lévő ajtó két oldalán, mint egy-egy testőr, két szerzetes álldogált. Mint kiderült, a szerzetesek nem tettek némasági fogadalmat. Az egy másik szerzetesrend. Amikor összeakadtunk egyikükkel, azonnal elmagyarázta, hogy merre kell mennünk, ha meg akarjuk találni a rendfőnököt. Mi elindultunk és abban a nagy teremben kötöttünk ki. Bár kissé furcsának találtam, hogy a szerzetesek, akik elmentek mellettünk, mind visszafordultak, hogy hátulról is szemrevételezzék Moirát. Én egészen addig úgy tudtam, hogy az ilyen figurák annyira erkölcsösek, hogy még csak tévedésből sem néznének rá egy nőre. Ezzel szemben majd kiestek a szemeik Moira rövidszoknyája láttán.

Sokáig üldögéltünk. Olyan kényelmetlen volt, hogy már éppen felálltam volna, amikor bejött egy szerzetes. Bólintott egy nagyot és ritmikusan emelgetni kezdte a kezeiben tartott tálcát. Felálltam, hogy kezet fogjak vele és bemutatkozzam, amikor észrevettem, hogy csak teát hozott. Letette elénk a földre és sokáig hajlongva eltűnt az egyik oldalajtón.

- Nem hozott cukrot - jegyezte meg Moira.

Nem ittunk teát.

Nagyot koppanva kinyílt az ajtó és a már előzőleg megismert szakállas jött be rajta. Néhány lépéssel utána megjelent a rendfőnök is, akit igencsak könnyű volt felismerni, ugyanis a többiekével ellentétben az ő csuhája fekete volt. Egyébként nem volt benne semmi különleges.

- Üdvözlöm önöket. Amint látom, sikerült épségben megérkezniük. Elnézésüket kell kérnem a kissé rideg vendégfogadás miatt, de egyéb elfoglaltságaim miatt csak most tudtam időt szakítani az ismerkedésre - itt kuncogni kezdett, mint aki nagyon mókásnak tartja saját idétlenségét, majd nagy meglepődéssel folytatta mondókáját. - Természetesen mindenben az önök rendelkezésére állunk. Ha szükségük lenne valamire, kérem, hogy azonnal jelezzék.

Ő még beszélt, de én már egészen máson kezdtem gondolkodni. Egy pillanatra felrémlt előttem az a végtelenül hosszúra nyúlt folyosó, ahol majd mi fogjuk eltölteni a kényelmetlenül kietlen első éjszakát, és ahonnan majd biztos, hogy nem fogunk tudni időben szólani neki, ha valamire esetleg mégiscsak szükségünk lenne. Én leginkább a bizalom hiányában szenvedtem. Bármilyen mókás volt is a rendfőnök és a köré sereglett szerzetesbrigád, semmi indokát sem láttam annak, hogy akár csak a legkevésbé is megbízhatassak bennük.

- Természetesen holnap reggel meg fogjuk vizsgáltatni a kisasszonyt. Addig is megkérném, hogy egy kissé szedje rendbe hiányos öltözékét, hiszen ez mégiscsak egy kolostor, ahol eddig még egyetlen nő sem járt - valahol itt kapcsolódtam be ismét a rendfőnök elbeszélésébe.

Moses még kérdezgetett valamit, időpontokat egyeztettek, de én már kifelé indultam. Talán a kimerültség eredménye volt, de egyáltalán nem érdekelték a körülöttem kusza egymástutánban bekövetkező események. Leginkább aludni szerettem volna.

Hosszú bolyongás után visszajutottunk arra a bizonyos folyosóra. Bevonszoltam magam a felém eső nyitott ajtón, és végigdobtam magam a nyikorgó, összeomlásra készülő ágyon. Gondolom, a többiek is ugyanígy tettek, mert hallottam a két ajtó nyikorgó-záródó hangját.

Negyedóra sem telt bele és ismét együtt voltunk. Hárman szorongtunk a kicsiny cellában. Mindketten úgy gondolták, hogy nem lenne tanácsos különválnunk, még akkor sem, ha csak néhány méterről van szó. Teljesen feleslegesnek tűnt az elővigyázatosság.

Egészen éjfélig.

Ekkor azonban mintha minden egyszerre elindult volna körülöttünk. A folyosóról behallatszó lépések zaja mellé valami nagyon hangos kalapálás párosult, mintha egymás ritmusát próbálnák meg felülmúlni. A hangok alapján olyan nagy volt a jövés-menés, mintha egy éppen lebontásra ítélt házban éjszakáznánk. Nem mintha sok közöm lett volna hozzá, de egy kis idő múlva már zavart a dolog. Egy kissé megráztam a földön fekvő Mosest.

- Mi történt? - kérdezte, mintha minden a legnagyobb rendben lenne körülöttünk.

- Az történt, hogy beindult az éjféli járat. Már egy idő óta kopognak és jönnek-mennek. Szerintem sántikálnak valamiben.

- Felkeltsem Moirát?

- Ne. Hagyjuk aludni.

Amikor Moses felkelt, halkán kinyitottam az ajtót, és amikor az utolsó szerzetes is befordult a sarkon, csendben kiosontunk a folyosóra.

- Nem hiszem, hogy mindegyikük a maradék két szobában lenne elszállásolva - jegyezte meg Moses; és a dolgok akkori állása szerint teljesen igaza volt.

Valahogyan lejutottunk a földszintre, ahol az egyik ajtó mögül élénk beszélgetés zaja szűrődött ki. Mindig is illetlenségnek tartottam a hallgatózást, de abban a helyzetben megbocsáthatónak tűnt. Füleinket az ajtóra tapasztottuk és meglepetten bámultuk egymást. A szobából szakállas vendéglátónk és az Ezredes bájos csevegése hallatszott. Az időnkét torkát köszörülő közbeszóló hangjában Johnny fiú erőteljes orgánumát véltem felfedezni, ami legalább egy kis biztonságérzetet nyújtott az elmúlt napon zürzavaros eseménysorozatához képest. Azonban azt már nem sikerült megértenünk, hogy miről folyik a beszélgetés, de minden résztvevő nagyon elégedett lehetett. A pezsgősüveg durranása legalább is erre engedett következtetni.

Nem tudom, hogy Moses mit tervezhetett az elkövetkező pillanatokra, de bizonyára nem azt szerette volna, amit én csináltam, mert amikor levettem a fületem az ajtóról, egy határozott mozdulattal lenyomtam a kilincset.

A nagyméretű szobában valamivel többen tartózkodtak, mint ahogyan azt a kiszűrődő hangok alapján elképzeltem. Középen, mintha csak egy trónuson ülne, vígan iszogatót a rendfőnök, jobbján szakállas barátunkkal, aki időnként segédkezett neki a talpas pohár újratöltésében, balról az Ezredes Johnnyval, meg még jó néhány magas rangú katonatiszt. Csak később láttam meg az egyik sarokban a szigetről megismert kutatóarcú urat, aki nem éppen szolgálatkész-ségéről volt ismeretes.

Az ajtó kinyitásakor Moses majdnem beesett a szobába, ezért nagyon érdekes látványt nyújt-hattunk. A szoba sokkal fényűzőbben olt berendezve, mint ahogyan a kolostor addig látott részeiből feltételezni lehetett volna.

- Hol hagyátok Moirát? - kérdezte az Ezredes, mintha csak egy könnyed hétvégi kirándulásról érkeztünk volna vissza.

- Az emeleten alszik - válaszolta a rendfőnök és ezzel el is volt rendezve a kérdés.

- Ha már úgyis itt vannak, üljenek le közénk. Reggel elkezdjük a vizsgálatokat, és ha mindent rendben találunk, akkor befejezettek tekinthetjük az egész ügyet. Gondolom, már önök is erre vártak. Igazam van?

Ez ismét az Ezredes volt.

- Nagyjából - mondtam komoran - csak még mindig nem ismerjük az ügy valódi hátterét. Gondolom, bővebb felvilágosítást is kaphatunk.

- Mindent el fogok mondani. Csak előbb el kell végeznünk a megfelelő vizsgálatokat.

Minden olyan volt, mintha a körülöttünk levő dolgok a lehető legtökéletesebb rendben lennének. Moirán nem mutatkoztak a fertőzés jelei. Múló rosszulléte inkább engedett vírusos influenzára kenni a dolgot. Ebben mindenki megegyezett, és így gyorsan túltettük magunkat a dolgon. A kolostor pincéjében ahelyett, hogy a téli tüzelőt tartották volna, egy jól felszerelt egészségügyi központ foglalt helyet. A rendfőnök tájékoztatója szerint csakis kizárólag azért, hogy mindenkinek biztosíthassa az egészséges megöregedést, de az Ezredes elmondta, hogy valójában a hidegháború idején hozták létre az intézményt a célból, hogy ha az Egyesült Államok vezetősége is sugárfertőzést kapna egy előre be nem kalkulált nukleáris katasztró-fából kifolyólag.

Moira átment a vizsgálatokon, minden eredménye negatív volt, és így néhány óra múlva ismét abban a szobában üldögéltünk. Az ülésrend szinte pontosan megegyezett az eredetivel, de ekkor már Moira is ott volt. Ő persze kimaradt a pezsgőivásból. Mi azonban nem.

- Akkor most mindent megbeszélhetünk - kezdte az Ezredes. - Gondolom, mindenkit érdekel, hogy mi motiválta azokat az eseményeket, amelyeknek mindannyian önszántunkon kívül részeseivé váltunk. Kezdjük az elején. Azon a bizonyos szigeten már nagyon régóta folytak bizonyos kutatások, amiről eddig csak nagyon kevés embernek volt tudomása. A dolgok szép csendben folytak, senkit sem zavart az a kicsiny méretű állomás a nagy semmi kellős közepén. Minden baj akkor kezdődött, amikor egy iskolásokból álló kirándulócsoporthat a szigetre vetődött. Gondolom, mindannyian ismerik Moira leírását a szigeten folyó eseményekről, ezért most nem térek ki annak részletezésére. Azt azonban el kell mondanom, hogy voltak benne olyan részek is, amelyek egyáltalán nem feleltek meg a valóságnak, inkább csak Moira fantáziája volt az, ami a papírformába öntésüket előidézte. Amikor a kutatók észrevették,

hogy idegenek kerültek a szigetre, befejezték a felszíni kísérleteket és visszavonultak a föld alatti bázisra. Még ez sem lett volna baj, csak hogy nem maradt idejük a méregtelenítésre, így amikor a gyerekek elkezdtek eszegetni annak a bizonyos növénynek a termését, elindult a lavina. Egy korábban elszabadult kísérleti vírusfaj miatt a szigeten minden meg volt fertőzve. A növény és állatvilág épp úgy, mint a levegő is. Persze nagy volt az ijedség a bázison, mert senki sem szerette volna, ha valami visszafordíthatatlanul nagy baj történne. Amikor a gyerekek nagyon belemerültek a dologba, a kutatók megpróbálták elijeszteni őket, de nem jártak sikerrel. A gyerekek nagy része ahelyett, hogy szépen elevezett volna a szigetről, fegyverkezni kezdett, hogy szembeszálljon a marslakóknak vélt kutatók ellen. Egyébként az elfelejtettem mondani, hogy azon a szigeten egy olyan élelmiszer kikísérletezésével foglalkoztak, mely egy esetleges túlnépesedés, nukleáris katasztrófa vagy egyéb világméretű probléma esetén táplálékul szolgálhatott volna az emberiségnek. Ezért végeztek időnként radioaktív besugárzásokat, hogy megvizsgálják a növényzet és az állatvilág túlélőképességét. Visszatérve a tárgyhoz, amikor a kutatók látták, hogy nem járnak sikerrel, az egyik éjszaka elfogták a fő hangadót. Azt gondolták, hogy akkor szétszaladnak a gyerekek és a továbbiakban sokkal könnyebb lesz őket irányítani. Semmilyen külső segítségre sem számíthattak, hiszen a kutatások túlnyomórészt titkosnak számítanak. Amikor a fertőzés következtében szinte mindegyik gyerek meghalt, a kutatók feljöttek a felszínre és eltemették őket. Csak később vették észre, hogy Moira nincs közöttük. Próbálták előkeresni, de nem sikerült. Annyira ügyesen rejtőzködött, hogy sohasem akadtak a nyomára, de az egyik barlangban megtalálták a naplóját, amit eljuttattak hozzám és a segítségemet kérték. Tudták, hogy a kislány valami miatt immunis a fertőzéssel szemben, ezért nagyon fontos lett volna megtalálni. Ha akkor Moira előkerült volna, nagy lépésekkel jutottak volna előrébb a kutatásokkal. Megkaptam a naplót, de nem tudtam, mit tehetnék vele. Felsőbb utasításra levittem a Haditengerészet irattárába és bekönyveltem a többi anyag közé. Arra már nem volt időm, hogy megfelelő információbázist is készíttessek hozzá. Amúgy sem lett volna tanácsos.

- És én hogyan kerültem a képbe? - kérdeztem közbevetve.

- Sehog. Szó sem volt arról, hogy bármit is csinálunk. A napló megérkezése után semmit sem csináltam. A szigeten minden ment tovább. Ők nem zaklattak engem, én nem foglalkoztam velük. Mindenkinek ez lett volna a legjobb, de te megtaláltad a naplót és elkezdted beleütni az orrod. Amikor megtudtam, hogy nem akarsz leszállni az ügyről, szóltam Mosesnek, hogy kérje el a titkosszolgálatától az ott található két legjobb embert és maradjanak a nyomokban. Csak így tudhattam minden lépésedről. Azt terveztem, ha túl messzire akarsz menni, majd ők megállítanak. A könyvtár előtti lövöldözéskor azt hittem, hogy már véged van, de nem így történt.

- Ezért telefonáltál.

- Így van. Tudni szerettem volna, hogy mi volt az eredmény.

- Ki lövöldözött?

- Fogalmam sincs róla. Nem tőlünk voltak. Amikor utánanéztem, úgy tűnt, hogy valami régi ügyed miatt vettek célba. Esküdni mernék rá, hogy annak a lövöldözésnek semmi köze sem volt a szigeten történt dolgokhoz. Amint hallottam, egyiküket megtaláltad a hajó szekrényében. Nem tudom, hogyan kerülhetett oda, ezt inkább Johnnytól kellene megkérdezned. Amikor megtudtam, hogy teljes erővel belevetted magad a dolgokba, úgy döntöttünk, hogy az lesz a legjobb, ha előkeresitek Moirát és elhozzátok ide, még mielőtt valaki más is tudomást szerezne a dologról. Ezért kellett a kikötés után azonnal felrobbantani a hajót. Csak így lehettünk biztosak abban, hogy nem fogsz eljönni a szigetről, amíg nem kerited elő Moirát.

- Kiket jelöl a többes szám?

- Khm, ennek most már nincs jelentősége. Hadd mondjam tovább. Khm. Sajnos nem tudtam időben értesíteni a kutatókat, ezért nagyon váratlanul érte őket a támadás, amit Moses segítségével létrehoztatok. Akkorra már kapcsolatba kerülhettem a bázissal, és azt javasoltam, hogy tartsanak ott titeket, míg megérkezem. Ennek ellenére meg tudtatok szökni, ami egyre jobban bonyolította az eseményeket. Johnny valahogyan összefutott Moirával, és miután a szigetre értem, elloptátok a hajómat és a csónakot.

- Én csak egy rozzant bárkának néztem.

- Az is volt. Az álcázás miatt. Namármost, kénytelen voltam egy helikoptert kérni a szigetre, különben még most is ott kellene üldögnem. Tehát amikor kikötöttetek, volt egy kis probléma azokkal a keményfiúkkal a kikötőben, de úgy tudom, könnyen sikerült megoldani. Most már nem is maradt más dolgunk, minthogy megbeszéljük a továbbiakat. Van valakinek kérdése?

Nekem volt.

- Nekem van.

- Mi lenne az?

- Szeretném tudni, hogy ezek után mi lesz Moirával.

- Szerintünk az lenne a legjobb, ha minél hamarabb hazajutna. A továbbiakban nincs szükség óvintézkedésekre. A vizsgálatok szerint a szervezete nem szenvedett semmiféle károsodást. Semmi okunk sincs rá, hogy továbbra is itt tartsuk.

- Mi lesz Lewis-zal?

- Az ki?

- Az a fiú, akit levittek a laboratóriumba. Ha jól gondolom, még most is ott raboskodik egy nagy ketrecben.

- Már nem. Még néhány hét és teljesen rendben lesz. Ő is haza fog menni.

Ezt a szigetről megismert kutató mondta.

- Ennyi? - kérdeztem nem éppen elégedetten.

- Dióhéjban ennyi. A többiek visszatérnek szolgálati helyükre és jelentkeznek a főnökeiknél. Holnap reggelre pedig mindent elfelejtünk. Senkinek sem beszélünk az itt történekről, nem emlegetjük azt a szigetet - közölte tömören az Ezredes.

Nem akartam elhinni, hogy ilyen egyszerűen meg lehet oldani mindent. Úgy látszott, hogy a vezetés már mindent eldöntött előre. A történetek háttérének nagyjából való összefoglalása egészen hihetőnek tűnt, de azért még mindig voltak homályos foltok, melyek legnagyobb erőlködésem ellenére sem akartak eloszlani vagy felszállni. Azonban semmi okom sem volt rá, hogy ne higgyek az Ezredesnek. Folyamatosan többes számban beszélt, mintha az egész hadiipar állt volna a dolgok háttérében. Persze ez nem így volt, de mindenképp furcsának hatott, hogy mindezt egy mexikói kolostorban egy szerzetes előtt kell megbeszelnünk. Egy dologra azonban nagyon kíváncsi voltam, de hamar kiderült, hogy a szakállas emberünk - rejtélyes viselkedése ellenére - semmi rosszban sem sántikált ő csak egy egyszerű biológus volt.

Moira egyetlen szót sem szólt. Mindvégig csendben hallgatta a beszámolót és úgy tett, mintha nem is érdekelné az egész. Johnny fiú az elfogyasztott pezsgő arányában egészen jól érezte magát, Moses pedig úgy bambult maga elé, mint egy félig rágott sült hal.

- Hogyan fogjuk elhagyni a kolostort? - kérdezte egy kis idő múlva.

- Természetesen autóval. Amíg Moirán a vizsgálatokat végezték, megérkezett az egyik szolgálati autónk, de mi ketten Johnnyval inkább a helikoptert használjuk.

Hát persze. Így ildomos.

Már kezdett ereszkedni a nap, amikor Moira felszállt a buszra. A sötétített üvegű jármű ablakai szinte teljesen megszürték napfényt. Apró sugarainak néhány ága mégis utat talált magának, és azon igyekezett, hogy minél jobban belevágjon a szemembe.

Moira a busz lépcsőjén álldogált. Folyamatosan igazgatta vállpántos hátizsákját. Mintha egy kissé neki is nehezebb esett volna a búcsúzás. Nem tudtunk egymásnak mit mondani, csak álltunk, mint két néma kisgyerek, amikor meg akarnak ismerkedni egymással.

- Azért nem is volt olyan rossz buli - mondta mosolyogva, talán csak azért, hogy megtörje a csendet.

- Nem. Nem volt rossz - válaszoltam teljesen értelmetlenül. - Már kezdtünk volna összebarátkozni. Minden akkor szokott véget érni, amikor éppen a legjobban megy. Ez az élet rendje. Csak nem könnyű beletörődni.

Moses valahol a távolban támasztotta az állomás légylepte falát. Ő még ennyit sem tudott volna mondani. Neki elég volt egy laza kézfogás, és már elintézettnak vette a dolgot. Látszólag. Esküdni mertem volna rá, hogy neki is éppen olyan rossz volt elválni Moirától, mint nekem. Én egy kicsit érzelmesebb típus vagyok, mint ő. Egymással szemben álltunk. Moira és én. Csak álltunk és néztünk egymásra.

- Ha egyszer arra jársz, majd ugorj be hozzánk!

Aranyos volt tőle. Moira mindig ilyen volt.

- Mit fogsz mondani a szüleidnek? - kérdeztem ekkor, és ezt tényleg komolyan gondoltam.

- Még nem tudom. Hosszú az út, lesz időm kitalálni. Ha megmondanám az igazat, úgysem hinnék el. Nem ilyenek ismernek. Igazolást kellett volna kérnem az Ezredestől.

Ezen jót nevtünk.

Néhány perc múlva elindult a busz. Csak ekkor értettem meg, hogy soha többé nem fogok találkozni vele és ez jobban fájt, mit ahogyan szerettem volna.

Odasétáltam Moses mellé és én is megtámasztottam a falat.

- Szép vidék. Jó lenne itt élni - mondta Moses, de nem nézett rám. Napszemüvegébe néztem, de nem tudtam kivenni, hogy éppen merre néz. Ennek ellenére esküdni mertem volna, hogy a poros úton kanyargó busz hátsó ablakait fürkészi kutató tekintettel, hátha még megpillanthatja Moirát.

- Éppen úgy le vannak sötétítve, mint a te napszemüveged. Még csak esélyed sincs - mondtam neki biztatóan.

- Igyunk egy sört! - javasolta.

- Igyunk.

Ittunk.

Vége lett a nyárnak. A fák kezdték elhullatni lombjaikat. Óráról-óra változott minden. Mintha bennem is meghalt volna valami. A lakásom erkélyén álltam és az utcán szaladgáló, ugrádozó kisgyerekeket figyeltem. Ismét túl voltam egy kusza, szövevényes ügyön, melyről kezdetben még én sem tudtam volna megmondani, hogy miként fog végződni. Nem is végződött jól, de ekkor már csak az volt a fontos, hogy valahogyan mégis sikerült megoldani. Sokan segítettek, sokan akadályoztak, de meglett. Mintha minden egy előre meghatározott koreográfia alapján zajlott volna, mint amikor egy medréből eltérített folyó új utat keres magának, de nem talál mást, csak a számára megtervezett és elkészített betonmedret.

Olyankor a folyó is szomorúbb, pedig boldognak kellene lennie, hogy megoldódott a problémája.

Hogyan is kezdődött?

Éppen Billy Roy után nyomoztam, amikor...

Hát rendben. Akkor most elindulok Billy Roy után.

-&-